

P. o. rel.
2045

Melissinos

REPORT OF THE

COMMISSIONER

OF THE LAND OFFICE

FOR THE YEAR

1881

1881

1881

1881

1881

1881

1881

1881

1881

1881

1881

1881

ΙΕΡΕΥΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

ΚΑΙ

IOANNA TREU

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

Εἰς ἔμμετρον λόγον μετὰ συλλογῆς Λυρικῶν
τινῶν ποιημάτων,

ΥΠΟ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΜΕΛΙΣΣΙΝΟΥ

Κεφαλλῆνος.

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΡΜΗΣ

Α. Τερζάκη καὶ Θ. Ρωμαίου.

—
1854.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Τὸ ν' ἀκολουθῇ τις φυσικὴν τινὰ ὁρμὴν, τὸ νὰ ὑπο-
θάλλῃ ἔμφυτόν τινὰ κλίσιν, ἣτις ὡς δεσπόζουσα
θεότης, διοικεῖ καὶ διέπει τὸ ἄτομον, τοῦτο δὲν εἶναι
τόλμη, δὲν εἶναι αὐθάδεια. Ἡ ὁρμέμφυτος αὕτη δύ-
ναμις, τυφλοῖς ὁμμασιν ἐνεργοῦσα, εἶναι ἱκανὴ ν' ἀν-
τιπαραταχθῇ ἐναντίον χιλίων προσκομμάτων, καὶ
βαθμηδὸν ἐνισχυομένη, δύναται νὰ καταβάλῃ πᾶν
ὅ,τι ὁρμητικῶς κατ' αὐτῆς ἀντιφέρεται, ὡς ὁ στρα-
τιώτης ὁ βλέπων μόνον τὴν στιγμὴν εἰς ἣν πρέπει
νὰ φθάσῃ, καὶ τὴν ὁδὸν ἀποφασιστικῶς διὰ τῆς
λόγχης ἀνοίγων. — Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἤρχισε νὰ
μοῦ θερμαίνῃ τὰ στήθη φλόξ, ἀνεπαισθήτως αὐξά-
νουσα, ζέσις δυναμένη μόνον νὰ καταπραῦνθῇ εἰς
τὴν ἁρμονίαν ὀλίγων στίχων. Ἐνεαετῆς μόλις,
δι' ὀλίγων στροφῶν ἐθρήνησα ἐπὶ τοῦ τύμβου μιᾶς
νεάνιδος. Οἱ στίχοι οὗτοι, ἂν καὶ δὲν ᾔσαν τὸ πρῶτον
πέταμα τῆς Μούσης μου, ᾔσαν ὅμως ἐν ἐκ τῶν πρῶ-
των, καὶ τὸ σημαντικώτερον πάντων τῶν κατὰ τὴν

πλέον τρυφεράν μου ἡλικίαν γενομένων. Τοὺς στί-
χους τούτους, τυχὸν ἀναγνοὺς καὶ ὁ ποτὲ γεννήτωρ
δακρυῤῥοῶν μὲ κατεφίλησεν. ὦ φίλημα γλυκύτατον,
τὸ ὁποῖον τοσοῦτον μ' ἐνεθάρρυνεν ! ὦ ! κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμὴν μυστηριωδῶς πως ἐφίλησα καὶ ἐγὼ εἰς
τὸ μέτωπον, ὡς ἐραστῆς ἐρωμένην, τὴν φιλτάτην
μου Νύμφην. Ἦρχισα εὐθὺς ἐκ διαλειμμάτων νὰ
ψάλλω, ἀλλ' οὐδενὸς δὲν ἐδείκνυον τίποτε εἰμὴ μό-
νον εἷς τινα φίλον, ὃν ὡς ἀδελφόν μου ἠγάπων. (Ἐρ-
ρίκον Οὐεστερμάγερ).

Ἀλλὰ τὰ πάντα κατ' ἐμοῦ συνώμοσαν. Ἐπρεπε μι-
κρὸν πλοῖον νὰ βυθισθῶ εἰς ἀχανῆ πελάγη, ἔπρεπε
νὰ κτυπήσω εἰς σκοπέλους, . . . καὶ πάλιν εἰς σκοπέ-
λους. Ἐπρεπεν, ὡς τρυφερὸς δόναξ εἰς τὴν ἔρη-
μον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπισκιάζει εἰμὴ μόνον ὁ οὐ-
ρανὸς, καὶ δὲν βλέπουσιν εἰμὴ μόνον τὰ ἠγριωμένα
στοιχεῖα, ἔπρεπε, λέγω, νὰ διαδονῶμαι ἀκαταπαύ-
στως, νὰ προσβάλλωμαι ἀπὸ τῆς δυσμενείας τῆς τύ-
χης καὶ τῆς σκληρότητος τῶν ἀνθρώπων. Ἀλ-
λ' ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶναι σκληρά. Ἡ ἀνθρωπότης
εἶναι Ποικιλία. Εὐρέθησαν καὶ ἄνθρωποι, οἵτινες μὲ
παρήγορον χεῖρα ἔρριπτον ὀλίγον βάλαμον εἰς τὰς
πληγὰς μου. Σκληροὶ καὶ ἄδικοι πρὸς ἐμέ, ὅσοι δὲν
ἔπρεπε νὰ φανῶσιν· εὐσπλαγχνοὶ δὲ καὶ παρήγοροι,
ὅσοι δὲν εἶχον χρέος τοιοῦτοι νὰ δειχθῶσι. Ἀπη-
νῆς ὁ θάνατος ἀφῆρπασε τὸν δυστυχῆ πατέρα, οἴμοι !
τὸν πατέρα, ὅστις ἤδη εἶχε θυσιάσῃ ὅλην σχεδὸν

αὐτοῦ τὴν οὐσίαν χάριν τῶν συγγενῶν. Δυσμε-
νῆς παρὰ χρῆμα ἢ τύχη μέ τ' ἀκανθόρραπτα αὐ-
τῆς φορέματα μέ καλύπτει. Ἐμεινα καὶ ἐγὼ καὶ
οἱ ἀδελφοί μου, ὡς πτηνὰ, ἅτινα περιπλανῶνται
εἰς ἀέρα θαλάσσης, μέ φόβον νὰ βυθισθῶσιν εἰς τὰ
ὔδατα ἔνεκα τοῦ βάρους τῶν βεβρεγμένων πτε-
ρύγων, καὶ τῆς ἀκατανικήτου τῶν ἀνέμων ὀργῆς,
ἔρημοι, ὀρφανοί, βακενδύται, μέ κατηφεῖς τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς, καὶ πρὸς τὰ κάτω κλίνουσιν τὴν κεφαλὴν.
Ὅλα τὰ βλέμματα πρὸς ἡμᾶς ἐστρέφοντο. Διέκρινον
τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν εὐγενῶν
ψυχῶν ἐζωγραφισμένην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ
πρόσωπον· ἀλλ' οἱ στεναγμοί, καὶ τινὰ δάκρυα, ἅτι-
να ἐχύθησαν ἐπὶ τῶν τροπαίων τῆς δυστυχίας ἡμῶν,
μικρά τις παρηγορία, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἀνακούφισις. Ἐν-
ταῦθα δὲν ἐξιστορῶ τὰς περιπετείας τῆς νεφελώδους
πρωίας τῆς ζωῆς μου, ἐὰν τοιοῦτόν τι ἐπεχείρουν, ἥ-
θελέ τις νομίσῃ, ὅτι σκοπὸν ἔχω νὰ ἐκθέσω παθητι-
κὸν μυθιστόρημα, ἥθελε συγκινηθῇ καὶ ἡ πλέον ἄσ-
πλαγχνος καρδιά· ἥθελον ἐρυθριάσῃ τινὲς ἐνώπιον
τοῦ αὐστηροῦ τῆς κοινῆς γνώμης δικαστηρίου. Πα-
ραλείπομεν λοιπὸν τὰς λεπτομερείας, ἵνα ἀποσιωπή-
σωμεν καὶ τὰ πρόσωπα τῶν, οὕτως εἰπεῖν, διαφόρων
τραγικῶν μου σκηνῶν.

Οἶμοι! ἄωρος θάνατος μοὶ ἀρπάζει τὸν φίλον τῆς
πρώτης μου ἡλικίας· ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ (1)· μετ' ὁ-

(1) Ὁ δυστυχὴς Ἑρρίκος, ἀπελθὼν ἐκ Κεφαλληνίας, ἐν ἔτος μετὰ τὴν

λίγον ἔπρεπε νὰ διαδεχθῇ ἄλλος τὴν θέσιν αὐτοῦ εἰς τὴν αἰείποτε ἐνθέρμως ἀγαπῶσαν καρδίαν μου. Οἴμοι! καὶ οὗτος πάλιν ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ.

Χεὶρ ἐντοσούτῳ βοηθείας ἐκτείνεται πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν. Παύουσιν ἤδη νὰ ταραττωνται τὰ ἐξηγριωμένα στοιχεῖα, ἀλλὰ μένουσι νέφη ἀκόμη ὅχι ὀλίγα.

Ἡ κυβέρνησις, πατρικῶς ἐνεργοῦσα, μᾶς παραδίδει εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Γυμνασίου, καθὼς τὰ ὀρφανὰ βρέφη εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν φιλοσόργων τροφῶν. Εἰσῆλθον εἰς τὸ Γυμνάσιον δεκαπενταετῆς, μὴ γνωρίζων εἰμὴ μόνον ἀριθμητικὴν, ν' ἀναγινώσκω καὶ νὰ χαράττω ἀπλῶς τὰ ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου. Εἰς τὸ κατὰστημα τοῦτο ἔμελλε ν' ἀναπτυχθῶσιν ὀλίγον αἱ πνευματικαί μου δυνάμεις, ἔμελλε νὰ μεταβῶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν ἔφηβον ἡλικίαν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔμελλε νὰ λάβωσιν ἄλλην φάσιν αἱ τύχαι μου· ἀλλὰ καὶ ἐδῶ, ἂν καὶ ὁμολογουμένως ὠφελήθην τὰ μέγιστα, ἔμελλε νὰ ὑποφέρω. Ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ μελαγχολία, εἰς ἣν εὐρισκόμην βυθισμένος καὶ ἥις σκεπτικὴν τὴν κεφαλὴν μου ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω, μ' ἐχαράκτηρσαν πρῶτον εἰς τινὰς τῶν διδασκάλων, ὡς εὐήθη, μετ' ὀλίγον εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς ἐξαιρουμένου ενός. Τοῦτο δὲν ὑπῆρξε δι' ἐμὲ μικρὸν δυστύχημα· ὑπῆρξεν ὅμως βραχυχρόνιον· σείρω λοιπὸν καὶ ἐδῶ τὴν

ἐκεῖθεν ἀναχώρησίν μου, ἔγινε θῦμα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, τῆς τότε καταδασανίζούσης τὴν Εὐρώπην χολέρας.

αὐλαίαν, ἵνα, καλύπτων καὶ τὸ ἐπείσόδιον τοῦτο, ἀπαθῶς ὁδηγήσω μέχρι τέλους τὸν κάλαμον.

Πολλάκις ὅμως ἡ ψυχὴ μου λυπεῖται ἀναπολοῦσα τὰς λέξεις εὐήθης, ἀβέλτερος, ἀνεπίδεκτος τριῶν διαφορῶν . . . ἀλλ' ἡ καρδία οὐδόλως μνησικακεῖ.

ὦ ποσάκις πικρῶς κατέκλαυσα ! ποσάκις μὲ τὰς παλάμας τὴν κεφαλὴν ἐκτύπησα ! ποσάκις ἀπελπίσθην ! Ἀλλὰ καὶ εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις ὑπῆρξε δι' ἐμέ εἷς φίλος τρυφερός, τρυφερώτατος εἰς τὴν καρδίαν μου, φίλος ὅστις ἐντὸς ὀλίγου ἔπρεπε καὶ αὐτὸς νὰ μὲ χαιρετήσῃ διὰ πάντοτε. Δυστυχής ! μόνος ἐγνώριζεν ὅτι ἐξηκολούθουν νὰ κάμνω στίχους, αὐτὸς μόνος τοὺς ἀνεγίνωσκεν, αὐτὸς μόνος πρὸς ἐμέ παρηγορία. ὦ ! ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ἐνόνη μὲ ἀδιαρρήκτους δεσμούς, ἡ θεία ἐκείνη τροφή, τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο νέκταρ οὕτως εἶπεῖν τῶν εὐαισθήτων ψυχῶν, ὁ κόσμος οὗτος ἤθελεν εἶσθαι μισητὸς, καὶ τὸ πάγος τοῦ θανάτου προτιμότερον. Κατὰ τὰ τρία πρῶτα ἔτη, καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τετάρτου εἶχον συνθέσῃ πλῆθος λυρικῶν. Ἡμέραν ὅμως τινὰ ἀπηλπισμένος, καὶ σχεδὸν ἐμμανῆς τὰ συνήθροισα, τὰ ἐξέσχισα, τὰ ἐπέταξα.

Ἐνθυμοῦμαι ὀλίγους στίχους ἐκτεταμένου τινὸς ποιήματος διὰ μίαν φρενοβλαβῆ ἀπὸ ἔρωτα νεάνιδα.

Τὸ δένδρϊ, ὅπου ἀνθίζει
Εἰς τὴν αὔραν τ' οὐρανοῦ,

Καὶ τὸν ἔρωτα πασχίζει
Ν' ἀποκτήσῃ πονηροῦ,

Ξεριζόνεται, μαδάει,
Πίπτει κάτω εἰς τὴν γῆν,
Καὶ τοῦ Πλάστου ἀποκτάει
Τὴν ὀλέθριον ὀργήν.

Ἐνθυμοῦμαι ὀλίγους στίχους προσέτι τινὸς ἄλλου.

Χρυσοκέντητον σημαίαν
Ἄδ' λαμπρά, ποῦ κυματίζει
Εἰς τὴν γῆν, ὅπου ἀρχίζει
Νὰ λαμβάνῃ ἐλευθερίαν
Διότι ἔστειλε ἀπὸ ἐπάνω
Ὁ Θεὸς τὴν εὐλογίαν.

Καὶ μ' ὀλόχρυσά ψηφία
Εἰς αὐτὴν εἶναι γραμμένον,
Ὅπου τρέμουν τὰ στοιχεῖα
«Θάνατος, ἢ Ἐλευθερία.»
Ναὶ, τὸ ἐγράψανε τὰ χέρια
Ἑλληνίδων τὰ ἱερά.

Ὅταν εἰς τὸ ἔργον ἦσαν
Τὰ ἐρωτόπλαστα κοράσια,
Ἐν τραγοῦδι ἀρχινῆσαν
Μὲ ἀηδονικὴ φωνή.
«ὦ παιδιὰ μου, ὀρφανὰ μου,
» Σκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. » —

Ἐγαλήνευσε βεβαίως
 Ὁ αἰθὴρ εἰς τὴν Ἑλλάδα,
 Καὶ αὐτὴ μ' ὀγλιγωράδα
 Τὰς ἀλύσσους εἰς τὴν γῆ
 Θὰ τινάξῃ, θὰ πετάξῃ
 Καὶ εἰς τὸν θρόνον θ' ἀναβῇ.

Ἄλλο τι ἤρχιζεν οὕτως·

Ἄνθρωπε, γιὰ συλλογίσου
 Ποία εἶναι ἡ ζωὴ σου,
 Πόσον εἰς τὸν κόσμον ζῇς,
 Καὶ εἰπέ μου, τί εὐφραίνει,
 Τί ἀθάνατο μᾶς μένει
 Πάρεξ μόνον ἡ ἀρετή.

Ἄλλὰ τὰ προσκόμματα, ὅσα κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀπῆντησεν ἡ Μοῦσά μου, δὲν ἦσαν ταῦτα μόνον τὰ πολέμια.

Εἰς τὸ δεύτερον, τρίτον, καὶ ἐν μέρει εἰς τὸ τέταρτον ἔτος ἤμην ἐστερημένος πάντων τῶν πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων καὶ τῶν πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν ἀπαιτουμένων. Ἡ στέρησις αὕτη ἤθελεν εἶσθαι δεύτερον μυθιστόρημα, παθητικὸν ὡς τὸ πρῶτον. . . . ἃς τὸ παραλείψωμεν. Οὐδόλως πρέπει, κατὰ τὴν ἐμὴν, ν' ἀναφέρονται πράγματα, ἅτινα ἐνώπιον τῆς ἀμερολήπτου κρίσεως τοῦ κοινοῦ, προσβάλλουσιν εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως τὴν ἀτομικότητα ὁποίων δήποτε προσώπων. Ἡ πάντοτε ὅμως εὐγνώμων ψυχὴ μου δὲν μοῦ συγ-

χωρεῖ ν' ἀποσιωπήσω, ὅτι πολλάκις μ' ἐβοήθει κρυ-
φίως πώς τις τῶν φίλων μου, δὲν μοῦ συγχωρεῖ ν' ἀ-
ποσιωπήσω, ὅτι ὁ κατὰ πάντα πολυμαθές αὐτος Δ. Δε-
νόβιλες μ' ἐνεθάρρυνε τὰ μέγιστα, διορθόνων ἀκα-
ταπαύστως διὰ τέσσαρας ὁλοκλήρους ἐνιαυτοὺς Ἰτα-
λικὰς συνθέσεις μου, καὶ ἐπαναλαμβάνων καθεκά-
στην. *Scrivete giorno e notte.* — Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνε-
δέχθη ἀπ' αὐτῶν τῶν σπαργάνων, ἐγαλακτοτρό-
φησε, καὶ ἀνέθρεψε, οὕτως εἰπεῖν, ὡς φιλόστοργος
τροφὸς τὴν ἀσθενῆ μου Μοῦσαν. Ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ
χάριτας καὶ πρὸς ἄλλους τινὰς τῶν πολυμαθῶν διδα-
σκάων μου, πρὸς οὓς ἐλπίζω, εἰς ἄλλας περιστάσεις,
ἐὰν ἡ ἀδύνατος φωνή μου δεχθῇ μὲ μικράν τινα εὐ-
νοιαν, νὰ ἐκφράσω τὴν τρυφεράν εὐγνωμοσύνην, ἣτις
τοσοῦτον τὴν ψυχὴν μου θερμαίνει. Περὶ τὰ τέλη τοῦ
τετάρτου ἔτους, μολονότι βεβαρυμένος ὑπὸ πολλῶν
μαθημάτων μὲ κατέλαβεν ἡ ἰδέα νὰ ἐνώσω εἰς δρᾶμα
τὸ πλεον τρομερὸν, καὶ τὸ πλεον τρυφερὸν, τὸ ὁποῖον
ἡδυνάμην νὰ ἐκφράσω· πεποιθὼς δὲ εἰς τὴν ἔλλει-
ψιν τῶν γνώσεων καὶ τῶν δυνάμεων, οὐδένα ἄλλον
εἶχον σκοπὸν εἰμὴ μόνον τὴν γύμνασιν. Μὲ ἐκυρίευ-
σε τοσοῦτον ἡ ἰδέα αὕτη ἢ μᾶλλον τὸ πάθος τοῦτο,
ὥστε ἔπρεπεν ἐκὼν ἄκων νὰ ὑπενδῶσω. Πλήρης ἐνα-
σχολήσεων δὲν ἐτόλμων νὰ δείξω μικρόν τι λυρικόν.
Φαντάσθητι λοιπὸν ἐὰν ἤθελε γίνῃ γνωστὸν, ὅτι ἐπι-
χειρῶ νὰ συνθέσω τραγωδίαν ! Ἦθελε βεβαίως
διαδεχθῇ τὸν τίτλον ἀνόητος ὁ ἀξιοπρεπέστερος

καὶ ἐντιμότερος τρελός. Ἀλλὰ τὸ πάθος μὲ ἐκυ-
ρίευσε τοσοῦτον, ὥστε ἦτο ἀκατανίκητον, Ἐπρεπε
λοιπὸν νὰ ἐργάζωμαι κρυφίως, ὅσον ἡδυνάμην κρυ-
φίως, καὶ ἐκ διαλειμμάτων. Ποῖον ὅμως ἔπρεπε νὰ
ἦναι τὸ ἀντικείμενον; Ἑλληνικὸν—μοῦ ἐφώναζεν
ἡ ψυχὴ. Πρῶτον πρόσκομμα· ἔλλειψις ἱστορίας, τὴν
ὁποῖαν πολλὰ ὀλίγον ἐκ παραδόσεως ἐγνώριζον. Μετ'
ὀλίγον ὅμως μοῦ ἐχάρισαν βιβλίον, περιστρεφόμενον
περὶ τὴν Φιλικὴν Ἑταιρίαν. Πλήρης χαρᾶς καὶ ἐνθου-
σιασμοῦ ἠθέλησα νὰ πλάσω δράμα, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ
δώσω ἱστορικὸν χαρακτῆρα. Τὰς διακοπὰς τὸ εἶχον
ἤδη τελειώσῃ, ἀλλὰ τὸ ἐκράτουν κεκρυμμένον. Κω-
μικὴ σκηνή, ἀξία ἀποσιωπῆσεως, τὸ ἔκαμε τέλος πα-
σίγνωστον, καὶ μοὶ ἀφῆρσε τοιοῦτοτρόπως πάντα
μὴ εὐάρεστον τίτλον. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ
Ἱερέως, ἡ Μοῦσα δι' ὀλίγους μῆνας, ἔνεκα τῶν μα-
θημάτων διῆγε σιωπῶσα. Μετὰ ταῦτα ἐκ διαλειμ-
μάτων, ἐπλεκον ὀλίγους στίχους, ἀλλὰ πάλιν χάριν
τῶν ἐξετάσεων ἔπρεπε νὰ κάμω διακοπὴν. Περὶ τὰ
τέλη τοῦ ἐ. ἔτους ἀνέγνωσα τυχὸν τὴν ἱστορίαν τῆς
ἀθανάτου βασιλόπαιδος Ἰωάννης Γρέϋ· ἀνέγνωσα τὴν
ἱστορίαν αὐτῆς, ἡ καρδία μου συνεκινήθη, ἡ φαντασία
ἐζωγράφησεν αὐτὴν μὲ χρώματα ζωηρότατα· εἶδον
ἐνώπιόν μου πάσχουσιν τὴν δυστυχῆ νεάνίδα . . . ἔ-
κλαυσα, ἔχυσα δάκρυα εἰς τοὺς κόλπους τῶν παθῶν
της . . . ἀλλὰ διατί; Καὶ τίς δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὰ
ἀπόκρυφα τῆς καρδίας αὐτοῦ; Εἰς τὰς δυστυχίας

τῶν ἄλλων εὐρίσκω τὰς ἰδικάς μου. Ἡ ψυχὴ τῆς νεάνιδος ἔμεινεν ἀγνή, καθαρὰ, ὑπέφερε πρόωρον χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ σώματος. Πάντα ταῦτα τοσοῦτον μοῦ ἤναψαν τὴν καρδίαν ὥς ἀπεφάσισα νὰ ἐκτραγωδήσω τὸν θάνατον τῆς ἀθανάτου ἐκείνης καὶ χαριτοβρύτου νεάνιδος, ἂν καὶ δὲν ἦτο γέννημα τῶν κλασικωτάτων τῶν Ἑλλήνων γαιῶν. Ἐὰν τῶν ἀοιδῶν οἱ στίχοι, ἐὰν τὰ δάκρυα τῶν ἀνθρώπων παρέχωσιν εἰς τοὺς τεθνεῶτας μικράν τινα παρηγορίαν, ἐὰν αἱ ψυχαὶ ἀποχωριζόμεναι ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς γήινου δυστυχίας, σρέφωσι καὶ ἐν βλέμμα πρὸς ἡμᾶς, ᾗ! βεβαίως δὲν ὑπῆρξεν ἄδικος ἡ ἀνθρωπότης πρὸς ἐκεῖνο τὸ ἀγγελικὸν καὶ ἀθωότατον πλάσμα, τὸ εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ κόσμου τούτου ἀκτινοβολοῦν ἀνατεῖλαν, ὅπερ τοσοῦτον ἡ κενοδοξία καὶ ἡ φιλαρχία ὀλίγων αὐλικῶν ἠδίκησεν.

Εἰς τὸ διάστημα $2\frac{1}{2}$ μηνῶν ἐπλεξα καὶ διώρθωσα τὴν δευτέραν μου Τραγωδίαν. Φθάσας ἤδη εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου εἰσέρχομαι εἰς τὴν σχολὴν τῶν τεχνῶν καὶ συγχρόνως εἰς ἐκείνην τῶν ἀρχῶν τοῦ νόμου. Πενθοφοροῦσα, οὕτως εἰπεῖν, ἡ Μοῦσά μου σιωπᾷ διὰ τέσσαρας μῆνας, ὥς ἐὰν ἐξεπλήττετο εἰς τὴν ταχύτητα τῶν παρελθόντων χρόνων, καὶ ὥς ἐὰν προσεκτικῶς ἐθεώρει τὴν ἤδη παρερχομένην δευτέραν τῆς ἡλικίας μου δεκάδα. Παραδίδεται μετὰ ταῦτα εἰς τὰ λυρικά, ἅτινα θέλουσι σχηματίσῃ τὸν δεύτερον τόμον.

Εὐρίσκομαι ἀκόμη εἰς τὸ Γυμνάσιον περιορισμέ-

νός. Ποῖον θέλει εἶσθαι τὸ τέλος μου; Ἡ ἔκθασις τῶν πονημάτων μου τούτων θέλει ἀποφασίση.

Ἐγὼ δὲ τολμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι, ἐὰν τὰ πονήματά μου αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν ἔχωσίτινα βαρύτητα, ὁ καιρὸς καθ' ὃν τὰ ἐσύνθεσα, τὰ κατὰ καιροῦς διάφορα προσκόμματα, αἱ ἀπελπίζουσαι στερήσεις, ἡ ἡλικία, ἡ μόλις πενταετὴς σπουδὴ μου, ἡ μὴ ἐξήγησις καὶ ἀνάγνωσις τῶν Ἑλληνικῶν ἀρχαίων τραγωδιῶν ἐξαιρουμένης μιᾶς, εἶναι ἱκανὰ νὰ μὲ δικαιολογήσωσι πρὸς τὸ εὐμενὲς κοινόν.

Ἐπαναλαμβάνω, ὁ Κόσμος οὗτος εἶναι Ποικιλία. Ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη ἀνθρώπων· ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες κλείουσι τὰ ὦτα εἰς ὅποιονδήποτε εἶδος ὑπερασπίσεως. Τοῦτο δὲν μὲ ἀπελπίζει. Ἐκαστος εἶναι Κριτὴς ἀνεξάρτητος. Ἡ γνώμη δὲν φυλακίζεται εἰς τὰ δεσμὰ τῆς τῶν ἄλλων πεποιθήσεως.

Κλείω τέλος τὸν λόγον, στρεφόμενος πρὸς Σὲ, ὦ Ἑλληνικὴ Ἐθνικότης. Εὐτυχὴς ἐγὼ, ἐὰν δυνηθῶ ἐπαξίως νὰ θέσω τὸν πόδα εἰς τὰς κοιλάδας τοῦ Νέου τῆς Ἑλλάδος Παρνασσοῦ. Εὐτυχὴς ἐὰν δυνηθῶ νὰ πλησιάσω εἰς τὴν χορίαν ἐκείνην, ἥτις καυχᾶται, ὅτι συνέτεινεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλληνικῆς φιλοκαλίας· ἐὰν δυνηθῶ νὰ λάβω μικρόν τινα κισσόν, τὸ μόνον βραβεῖον, ἡ μόνη ἐλπίς, ἥτις ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων περιέθαλψε τὸ πολύπονον στῆθός μου, καὶ ἥτις, ὡς Θεότης παρήγορος, θέλει μὲ συνοδεύσῃ μέχρις αὐτῶν τῶν χιλέων τοῦ τάφου, — ἔνθα. . . .

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Περὶ τοῦ Ἱερέως (1).

Ὁ Ἱερεὺς τῶν Φιλικῶν, ἂν καὶ ᾗναι μᾶλλον τῆς φαντασίας ἢ γνήσιον τῆς ἱστορίας γέννημα, στηρίζεται μολοντοῦτο εἰς τὴν αὐστηροτάτην ἀρχὴν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, τοῦ νὰ ἐκτελῶσιν οἱ ἑταῖροι πᾶν ὅ,τι ἡ ἀρχὴ εἰς αὐτοὺς ᾗθελεν ἐπιβάλει. Εἶναι βέβαιον καὶ ὁμολογούμενον, ὅτι ἡ ἀρχὴ φρονίμως πράττουσα ὑπεχρεώθη νὰ ἐπιβάλη ποτὲ εἰς τινὰς τῶν ἑταίρων νὰ φονεύσωσι τρίτον τινὰ ἐπικίνδυνον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ εἰς ἅπαν τὸ τότε διαδονούμενον Ἑλληνικὸν Ἔθνος. (2). Λέγω δὲ τοῦτο, ὅπως ἀπομακρύνω τὴν

(1). Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης δυνατῆς συγχύσεως, ἀναφέρω ὅτι οἱ ἱερεῖς τῶν Φιλικῶν δὲν ᾗσαν θρησκευτικοὶ ποιμένες. Ὅποιαςδὴποτε τάξεως ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ λάβωσι τὸν βαθμὸν καὶ τὸν τίτλον Ἱερεὺς τῶν Φιλικῶν.

(2). Ὁ Δημητρόπουλος φονεύει τὸν Γαλάτην κατ' ἐπιταγὴν τῆς Ἑταιρίας.

Ἡ Ἐφορία τοῦ Γαλατσίου, δικαίως πράττουσα, ἐπροσπάθησε νὰ φονεύσῃ τὸν Σφαέλλον.

Ἐποχὴ Γ'. Κεφάλαιον Δ'. Δοκίμιον Ἰωάννου Φιλήμωνος, περὶ τῶν Φιλικῶν.

Πολὺ κατηγοροῦσι τὴν Ἑταιρίαν ὅτι ἐφόνευσεν ὄχι ὀλίγους. Εἴθε νὰ εἶχε φονεύσῃ πλείστους προδότας, καὶ ἐπιβλαβῇ εἰς τὸ ἔθνος ἀνθρωπάρια, ἀλλὰ πολλὰ ὀλίγοι ὑπέφεραν ὑπὸ τῶν ἑταίρων τῆς φιλικῆς Ἀδελφότητος. Προσθέτω δὲ τοῦτο ἵνα μὴ ᾗθέλετις εἰπεῖ ὅτι ἐδῶ θηρεύω τοὺς φόνους, τοὺς ὁποίους ἐπειράθησαν οἱ φιλικοί.

ιδέαν ὅτι ὁ Ἱερεὺς προσβάλλει τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑταιρίας. Ἐπειδὴ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς περὶ τῶν Φιλικῶν ἐρεύνης, αἱ ἀλληλογραφίαι, καὶ διάφοροι ἄλλαι ἱστορικαὶ πηγαὶ ἦναι εἰσέτι ἄγνωστοι, ἢ πεισματωδῶς διαφιλονεικῶνται, εἶμαι εὐελπὶς ὅτι θέλω ἐπιτύχει συγγνώμης ἐὰν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μ' ὠδήγησε μᾶλλον ἢ φαντασία, ἢ ἄλλοτι. Ἐπροσπάθησα μολοντοῦτο, ὥστε οἱ χαρακτῆρες τῶν προσώπων νὰ μὴ ἦναι διάφοροι ἐκείνων τῆς ἐποχῆς. Ἡθελέ τις εἰπεῖ ὅτι ὁ Ἱερεὺς δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζεται Τραγωδία, ἀλλ' ἀπλῶς Δρᾶμα, τοῦτο εἶναι ὅλως ἀδιάφορον· τὸ ὄνομα δὲν ἀλλάσσει τὸ πρᾶγμα, ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἦναι.— Ὁ Ἱερεὺς καθὼς εἰς τὸ πρῶτον μέρος εἰρέθη, προτίθεται νὰ ἐνώσῃ διάφορα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πάθη εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, τὸ τρομερὸν μὲ τὸ παθητικόν. Πέντε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πέντε τείνουσι πρὸς τι κοινὸν τέλος. Πολλὰ καὶ διάφορα τὰ ἐπεισόδια, ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμέ δὲν καταστρέφουσι τὴν ἐνότητα τοῦ ἀντικειμένου (Unità di sogetto).

Κύριος σκοπὸς τῆς Τραγωδίας καὶ πάσης δραματικῆς ποιήσεως, τὸ διδάσκειν. Ἴδιον δὲ τῆς Τραγωδίας τὸ μορφώνει τὴν ψυχὴν, δεικνύουσα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξάψεως τῶν παθῶν. Ἡθελέ τις εἰπεῖ, ὁ Ἱερεὺς δὲν ἔχει τοιοῦτον σκοπὸν, καθότι ὁ ἥρωας τῆς Τραγωδίας ταύτης πίπτει εἰς πάθη ὅχι ὀλίγον ἀποτρόπαια. Ὁ Ἱερεὺς λαμβάνει ὡς παλλακίδα κόρην ἄγαμον καὶ ὀρφανὴν, ἀλλ' ἡ πρᾶξις αὕτη ἐπιφέρει εἰς

αὐτὸν περισσότερα δεινὰ ἀφ' ὅτι ὁ θάνατος τῆς γυναι-
κός του. Ἡ Αἴγλη φονεύει τὸ ἴδιον τέκνον, ἀλλὰ βυ-
θισμένη ἐν τῇ ὑπερβολικῇ ἐξάψει τῶν παθῶν αὐτῆς,
μετὰ ταῦτα δὲ κατατήκεται ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τοῦ
συνειδότος.

Τὸ ἀντικείμενον τοῦ Ἱερέως εἶναι διδακτικὸν καθό-
τι τὸ τέλος αὐτοῦ δεικνύει πάσχοντα τὸν πταίστην.
Ὅσα δὲ ἀδίκως ὑποφέρουσι τὰ ἄλλα πρόσωπα τείνου-
σι πρὸς τὸ κοινὸν τέλος καὶ πάντα ἐπιβαρύνουσι τὰ
δεινὰ τοῦ Ἱερέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἰωάννα Γρέϋ.

Ἡ Ἰωάννα, Βασιλόπαις τοῦ Ἀγγλικοῦ Θρόνου,
κατεδικάσθη, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τῆς σκληρᾶς τύχης
νὰ φορέσῃ τὸ διάδημα. Ἐρρίκος ὁ Η'. κατέλιπε τρεῖς
θυγατέρας ἐκ τριῶν διαφόρων γυναικῶν καὶ τὸν Ἐδου-
άρδον διάδοχον τοῦ θρόνου.

Ὁ Πανοῦργος δούξ τῆς Νορθομπερλανδίας κατέ-
πεισε τὸν βασιλέα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐξασθε-
νούμενον καὶ πίπτοντα ἤδη εἰς τοὺς κόλπους ἁώρου
θανάτου ν' ἀποκλείσῃ τοῦ θρόνου τὰς ἀδελφὰς καὶ
διάδοχον νὰ κηρύξῃ τὴν Μαρκεσίαν τῆς Δορσέτ πρω-
τότοκον θυγατέρα τῆς ἐκ μητρὸς Θείας του. Τὸ συμ-
βούλιον ἐξέδωκε πράξιν, δι' ἧς ἀπεκλείοντο αἱ νόμιμοι
βασιλόπαιδες καὶ ἀντικαθίσταντο αἱ διάδοχοι τῆς Μαρκ-

κεσίας. Τὸ στέμμα, ἐκ τούτου, περιεκόσμει τὴν κεφαλὴν τῆς δυστυχοῦς Ἰωάννης, θυγατρὸς τῆς Μαρκεσίας. Ὁ Δοῦξ ἀμέσως ἐσυμφώνησε γάμον μεταξὺ τῆς Ἰωάννης καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Γυλφόρδου. Ὁ Βασιλεὺς ἐξέπνευσε τῇ ἕκτῃ Ἰουλίου 1553. τῷ 16 ἔτει τῆς ἡλικίας του καὶ παρὰ χρῆμα ἀναγορεύεται βασιλὶς ἡ Ἰωάννα.

Ἡ ταπεινὴ, δικαία καὶ μετρίοφρων αὕτη νεάνις, μετὰ βαθείας λύπης καὶ ἐκπλήξεως, ἤκουσε τὴν εἰδῆσιν ταύτην, ἀπεποιήθη, ἐπροσπάθησεν ἄντιταχθῆ κατὰ τῶν προτροπῶν καὶ παρακινήσεων ἀπάντων αὐτῆς τῶν συγγενῶν καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ δοξομανοῦς Πενθεροῦ καὶ τοῦ πατρός, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι, οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἔχυσεν, οὐδόλως πρὸς αὐτὴν ἐχρησίμευσαν. Ὑπέκλινε τέλος εἰς τὰς προτροπὰς τῶν ἄλλων καὶ τοιουτοτρόπως τὸ ἁθωότατον ἐκεῖνο, θεῖον καὶ χαριτόβρυτον πλάσμα, πορφύραν καὶ διάδημα φορέσασα, τῆς δυστυχίας τὴν χλαμίδα περιβάλετο, ἀκάνθινον δὲ στέφανον περιέθετο, στέφανον, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐπιφέρῃ θάνατον καὶ ἀδικον καὶ σκληρὸν καὶ ἀπίστευτον καὶ ἀπάνθρωπον ἐντὸς αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ Πύργου, ἐνθα καὶ ἄλλαι πρὸ αὐτῆς βασιλίδες ὑπὸ τὴν λαιμοτόμον τὴν κεφαλὴν κατέκλινον.

Ἡ Μαρία, πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ Ἑρρίκου, συναθροίσασα στράτευμα, εἰσέρχεται θριαμβεύουσα εἰς τὸ Λονδῖνον, συλλαμβάνει καὶ ἀποκεφαλίζει τὸν Δοῦκα μετὰ πολλῶν ἄλλων συνεταίρων αὐτοῦ. Καταδικάζει

ιή.

δὲ εἰς θάνατον τὴν δυστυχῇ Ἰωάννην, τὸν ἀξιοδάκρυτον Γυίλφορδ, μηδὲν πρὸς αὐτὴν πταίσαντας.

Αὕτη ἐν συνόψει τῆς Ἡρωίνης τῆς δευτέρας μου Τραγωδίας ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Ἡ Τραγωδία αὕτη ἠκολούθησε πιστότατα τὴν ἱστορίαν· ὅλοι οἱ χαρακτῆρες εἶναι ἱστορικοί, ἐξαιρουμένου ἐκείνου τοῦ Τόνσταλ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐστάθη τοῦλάχιστον εἰς ἐμὲ δυνατὸν νὰ εὔρω εἰς πολλὰς ἱστορίας, κατὰ καιροὺς ἐξετασθείσας.

Ὁ χαρακτήρ οὗτος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς κοινούς, ἀλλ' οὔτε καὶ μοναδικός. Ἐνδύεται τοιοῦτον χαρακτήρα ὁ Τόνσταλ, ὅπως μορφώσω καὶ πλέξω κομψότερον τὴν Τραγωδίαν. Ὁ προφητικὸς τόνος, τὸν ὁποῖον λαμβάνει ὁ ἱερεὺς οὗτος, δὲν ὑπῆρξε δῶρον μόνον εἰς τοὺς ἱερεῖς τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλ' ὑπάρχει κατὰ πάντα χρόνον. Βλέπειτις γέροντας σεβασμίους νὰ ὁμιλῶσι μὲ πεποίθησιν τοιαύτην ὡς ἔαν ἐκ τρίποδος· τῶν ὁποίων οἱ λόγοι, ἀρμονικῶς πως ἐξερχόμενοι, καὶ μέ τινα βαρύτητα, βυθίζουσι τὸν παρόντα καὶ ἀκούοντα εἰς ἔκστασιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Παραλληλισμὸς τῶν δύο Τραγωδιῶν.

Ἡ Ἰωάννα, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, τεχνικωτέρα καὶ καλητέρα τοῦ Ἱερέως· κατὰ πολλοὺς δὲ τῶν φίλων μου, ὁ Ἱερεὺς ἡδονικώτερος, ὡς μείζονα ἀφίνων ἐντύπω-

σιν, καὶ τοῦτο ἴσως ἔνεκα τοῦ ἀντικειμένου. Ὅταν τις μένη πιστὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν, εἰς τὸ πραγματικόν, ἡ φαντασία δὲν δύναται νὰ ἐκτείνῃ ὅσον καὶ ἔνθα θέλει τὰς πτέρυγας. — Ὁ Ἱερεὺς δεικνύει πάσχοντα παραβιάσαντά τινα τοὺς τε ἠθικοὺς καὶ φυσικοὺς νόμους καὶ ἀξιοδάκρυτον ἔνεκα τῆς μετανοίας καὶ τοῦ πλήθους τῶν δεινῶν του. — Ἐπίγειον ἄγγελον παρίστανει ἡ Γρέϋ πάσχοντα καὶ πλανηθέντα καὶ ὑποκύψαντα εἰς τὰς τε προτροπὰς καὶ παρακινήσεις φιλοδόξων τινῶν αὐλικῶν. Διδακτικὰ ἀμφοτέρω, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐμὴν καὶ εὐγενέστερον καὶ ἠθικώτερον καὶ κατὰ τινος ἐπόψεως διδακτικώτερον τὸ τῆς μελιφθόγου Βασιλόπαιδος ἀντικείμενον.

Παραβλητέος ὁ χαρακτήρ τῆς Ξανθίππης μὲ τὸν τῆς Ἰωάννης. Ἀμφοτέραι ἐνάρετοι, εὐεδαίς, τρυφεραὶ ἀγαθώταται, πισταί, ὁ χαρακτήρ ὅμως τῆς Ἰωάννης ἐπαισθητῶς τοῦ τῆς Ἑλληνίδος μαλακώτερος. Δὲν δύναται νὰ μισήσῃ τοὺς ἐχθρούς της ἡ Ἰωάννα, δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ τὸ μῖσος. Μισεῖ ἡ Ξανθίππη, γνωρίζει τὸ μῖσος ἀλλὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος μισεῖ. Ἡ φύσις τῶν δύο τούτων νεανίδων μία καὶ ἡ αὐτὴ μία καὶ ἡ αὐτὴ ἡ ψυχὴ, διαφέρει ὅμως ἔνεκα τῆς διαφοροῦ ἀνατροφῆς, τῶν διαφορῶν περιστάσεων. — Ἡ Ἰωάννα βασιλόπαις, ὑψηλοτέρας ἀνατροφῆς, ἐλευθέρου πατρίδος δὲν πίπτει εἰς τὰς ἐκτροπὰς τῆς ὀργῆς. Ἡ Ξανθίππη, ἐν μέσῳ τῶν ὅπλων καὶ τῆς κλαγῆς τοῦ πολέμου ἀνατραφεῖσα, μ' ὅλην αὐτῆς τὴν

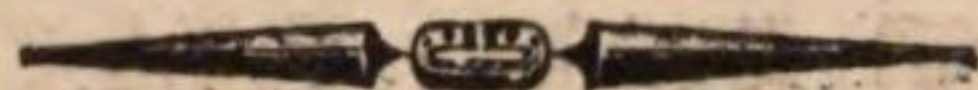
τρυφερότητα, εἶναι ἐτοίμη νὰ ὀπλίσῃ μὲ τὸ ξίφος τὸν βραχίονα. Δὲν εἶναι φιλοπόλεμος ἡ Ξανθίππη, ἀλλὰ τὰ ὅπλα δὲν κάμνουσιν εἰς αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν Γρέϋ ἤθελον προξενήσῃ. Παραβλητέος ὁ Γλαῦκος μὲ τὸν Γυῖλφορδ. Τὰ πάθη τοῦ Γλαύκου ὀπλίζουσι τὴν χεῖρα ὅπως φονεύσῃ τὴν ἐρωμένην, ἀλλ' ἡ φύσις τοῦ εὐαισθήτου καὶ ἀγαθοῦ τούτου νέου κρατεῖ τοὺς χαλινούς τῆς ὀργῆς του. Εὐγενὴς καὶ γενναία ἀμφοτέρων ἡ Φύσις. Τῆς ἀνατροφῆς ὁμως αἱ διαφοραὶ, αἱ περιστάσεις καὶ αἱ περιπέτειαι τῆς πατρίδος τοῦ Γλαύκου κάμνουσιν αὐτὸν ἀρειμάνιον καὶ τολμηρότατον, χαρακτῆρες μὴ διακρινόμενοι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Γυῖλφόρδου.

Ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἑλένης δὲν ἀπαντᾶται εἰς τὴν Ἰωάννην, καθὼς οὔτε ὁ χαρακτὴρ τῆς Μαρκεσίας καὶ τοῦ Τονζάλου εἰς τὸν Ἱερέα. Τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἑλένης ἐν καιρῷ τῆς ἐπαναστάσεως ἠθέλέ τις εὐρεῖ εἰς τὸ πλεῖστον τῶν Ἑλληνίδων μέρος, καθὼς δυσκόλως καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν ἠθέλε διακρίνῃ τοῦ παρατηρητοῦ τὸ βλέμμα ἐκεῖνον τῆς Ξανθίππης, καθότι ὅχι ὀλίγον μορφώνει τὴν ψυχὴν φιλοπόλεμον ἢ τῶν ὅπλων βοῶσα κλαγγή.— Ἀπλῶς φυσικὴ φιλόστοργος μήτηρ ἡ Μαρκεσία· ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτῆς ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὸ Πᾶν.

Καθὼς, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐν τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ, ἀνοίγει οὕτως εἰπεῖν ἡ Ἑλένη τὰς θύρας καὶ εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται καὶ συμπλέκει ἑαυτὴν μὲ

πάσας τὰς πράξεις καὶ τὰς σκηνάς, εἰς ἀπροσδόκητον
 τέρμα ὁδηγοῦσα τὸ δράμα, οὕτω καὶ ὁ Τόνσταλ ἐν τῇ
 δευτέρᾳ εἰς τὸν βατῆρα προβαίνει καὶ, προχωροῦντος
 τοῦ ἀναγνώστου, ἐκ διαλειμμάτων ἀναφαίνεται· ὁδη-
 γῶν δὲ τὸ δράμα εἰς τὸ τέλος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ
 ἐξ ἀρχῆς ὁ ἱστορικός προβλέπει, προσπαθεῖ νὰ τὸ κα-
 λύψῃ ὑπὸ τοὺς κόλπους ἡδυνούσης τινὸς ἀμφιβολίας,
 δυναμένης τὴν περιέργειαν μέχρι τέλους νὰ ἐγείρῃ.—
 Ἡ Μαρία ἐν μέρει μὲν παραβλητέα μὲ τὸν Ἱερέα ἐν
 μέρει δὲ μὲ τὴν Αἴγλην. Ἡ Μαρία κυριεύεται ἀπὸ τὰ
 πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας τοῦ ἱερέως, ἀγαπῶσα τὸν
 σύζυγον ἄλλης, καὶ ἀπὸ τὸ φιλέκδικον καὶ τὴν σκλη-
 ρότητα τῆς Αἴγλης. Ἡ Μαρία καταβασανίζεται ὑπὸ
 τῶν ἐλέγχων τοῦ συνειδότος καθὼς καὶ ὁ Ἱερεὺς καὶ
 κατατῆκεται ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς ἐκδικήσεως ὅχι ὀλι-
 γώτερον τῆς Αἴγλης. Τῆς Μαρίας ὅμως οἱ ἔλεγχοι
 δὲν εἶναι τόσον τρομεροὶ ὅσον οἱ τοῦ Ἱερέως. Τοῦτο
 δὲ φυσικὸν ἐπόμενο· καὶ πρῶτον τὰ ἐγκλήματα τοῦ
 Ἱερέως τρομερώτερα ἐκείνων τῆς Μαρίας, καθότι φο-
 νεύσας τὴν συμβίαν πίπτει εἰς ἔρωτα οὐ θεμιτόν. Δεύ-
 τερον· ὁ Ἱερεὺς δὲν ἤτο φύσει σκληρὸς καθὼς ἡ Μα-
 ρία. Καλλίστη αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν τοῦ Ἱερέως ἡ φύσις,
 ἐξετράπη δὲ τῆς εὐθείας ἕνεκα τῶν περιπετειῶν καὶ
 τοῦ μὴ ἰσχυροῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος, καὶ τοῦτο δὴ τὸν
 συζαίνει ὅχι ὀλίγον πρὸς τοὺς ἄλλους ἀξιοδάκρυτον.
 Σκληρὰ ἐκ τοῦναντίου, σκληροτάτῃ τῆς Μαρίας ἡ
 φύσις, ἐὰν δὲ ἐπιπολαίως καὶ ἐξωτερικῶς πως μαλα-

κύνηταί ποτε, τοῦτο οὐδέν ἄλλο προξενεῖ, εἰμὴ τὴν μετ' ὀλίγας στιγμὰς μεγαλητέραν αὐτῆς ἐξαγρίωσιν καὶ θηριωδίαν.—Τρίτον τὸ ἐν πάθος ἐξασθενεῖ τὸ ἄλλο. Εἰς τὸν Ἱερέα δὲν ὑπάρχει ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως, ἥτις ὑποθάλλεται καὶ αὐξάνει ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Βασιλίδος. Τὸ αἶσθημα τῆς φιλοδοξίας καὶ ἡ ἀνατροφή τῆς Μαρίας τὴν κάμνουσι νὰ περιφρονῇ ἐξωτερικῶς πῶς τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος, ἀλλ' ἐσωτερικῶς ὑποφέρει ὅχι ὀλίγον.

ΙΕΡΕΥΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

« Ἄχ ! ὁ φονιάς, ποῦ κρίματα ἔχει πλήθια,
» Ἐάν φθάσῃ νὰ τοῦ κλείσῃ ὕπνος τὸ μάτι,
» Βγαίνουν μαζὴ καὶ τοῦ πατοῦν τὰ στήθια
» Οἱ κρυφὰ σκοτωμένοι, αἷμα γιομάτοι. —
» Μεγαλόφωνα κράζοντας βοήθεια,
» Γυμνὸς πετιέται ὅχ τὸ ζεστὸ κρεββάτι,
» Καὶ ἔχει τόση μαυρίλα ὁ λογισμὸς του,
» Ποῦ μὲ μάτια ἀνοικτὰ τοὺς βλέπει ὁμπρὸς του. »
(Ἰόνιος Ἀνθολογία)

ΤΗ
ΜΑΚΑΡΙΑ ΜΝΗΜΗ
ΤΩΝ
ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΩΝ ΤΟΚΕΩΝ
δακρυρροῶν
ΤΟ
ΠΡΩΤΟΝ ΤΟΥΤΟ ΠΟΝΗΜΑ
ἀνατίθημι.

ὦ σχίσον, ὦ τάφε, ὦ πάρος τοῦ θανάτου, ὑπόκλινε
εἰς τὴν φλόγα τῆς καρδίας μου, εἰς τὴν θέρμην τῶν δα-
κρύων μου ὅπως ἡ ἀρμονία τῶν στίχων κινήσῃ τὰ ὅστ᾽ αἰ-
τῶν γονέων, ἀλλ' οἴμοι! οἴμοι! ἐν βλέμμα ῥίπτω — τὸ
Στοιχεῖον τοῦ τάφου μου φωνάζει... Κοιμῶνται.

Φίλτατε πατέρες! Σὺ μοῦ ἤγραψες τὸν ζῆλον διὰ τὴν
ποίησιν. Φιλτάτη μητέρα! Σὺ μὲ τὴν τρυφερότητα ἐμόρ-
φωσες τὴν καρδίαν μου. Οἴμοι! πλέον δὲν σᾶς βλέπω...
πλέον...

Πρόσωπα.

Ο ΙΕΡΕΥΣ (1)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ.

ΕΛΕΝΗ.

ΓΛΑΥΚΟΣ.

ΑΙΓΛΗ.

**Εἷς Γέρων. — Ἑλληνες Ἑλληνίδες. — Τοῦρ-
κοί. Εἷς ἄγγελος. Ἐν παιδίον.**

Ἡ Σκηνὴ εἰς Χίον.

(1) Οἱ ἱερεῖς τῶν Φιλικῶν ἐθεωροῦντο ὡς σημαντικὴ τάξις τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας. Τὸ κυριώτερον αὐτῶν σύμβολον ἦτο ὁ κίτρινος κηρός.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Αὐλὴ τῆς οἰκίας τοῦ Ἱερέως, δεξιόθεν αὐτῆς ἡ οἰκία,
ἀριστερόθεν περιβόλιόν τι εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβαίνουνσι
διὰ δύο, ἢ τριῶν βαθμίδων. — Θέλει διακρίνεσθαι
εἰς τὸ περιβόλιον λίθινον κάθισμα ἐν εἴδει δίφρου, ἐπὶ
τοῦ ὁποίου θέλει κεῖσθαι μία κιθάρα. — Θέλει φαί-
νεσθαι ὁδός τις ὑπεράνω τῆς οἰκίας καὶ τοῦ περιβο-
λίου, καὶ ὀλίγον ἀπέχουσαι οἰκίαι ἀπὸ τὸ μέρος
τῆς ὁδοῦ.

Ἀνατολὴ Ἡλίου.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἡ ΞΑΝΘΙΠΠΗ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας καὶ ἀναβαίνει τὰς βαθμίδας.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἦδη τὰς ἀκρωρείας Ἡὼς χρυσόνει
Μαγεύουσα, περιλαμπής. — Ὡ πόσον
Τὴν φύσιν καλλοπίζει! Ὡ πῶς τὰ νέφη
Λεπτὰ καὶ ὀλίγα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ῥοδίζουν!
Ὡ πόσον ὁ οὐρανός, ὅλος δεικνύων
Τὴν θεῖαν μεγαλειότητα τοῦ Πλάστου,
Εἰς θελκτικὸν, καὶ πάλλον φῶς κυμαίνει!
Πάντα γελοῦν, τὸ στήθος μόνον τοῦτο
Καρδιοκτυπᾷ, ψυχομαχεῖ καὶ τρέμει.
Γελοῦν κάμποι, βουνά, κοιλάδες, ὄρη,
Λειμῶνες ἀνθοστόλιστοι καὶ πάντα
Τὰ δροσερὰ παραθαλάσσια τῆς δε

Τῆς ἀνθηρᾶς μας νήσου. Οἶμοι! τί λέγω;
Πικρὸν καὶ τὸ χαμόγελον καὶ πλήρες
Λύπης καὶ ὀργῆς. — Καὶ αὐτὰ τ' ἄψυχα ἀκόμη
Φρίττουν, ἀγανακτοῦν καὶ πένθους θέαν
Ἵστοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ αἰσθάνοντος δεικνύουν,
Βλέποντα νὰ χορταίνουσι μὲ τὸ αἶμα
Αἱ κοιλάδες. Θεέ μου! ἔρημος εἶναι
Ἦδε ἡ νῆσος σχεδόν. Πλῆθος πτωμάτων
Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκεπάζουσι τοὺς κάμπους. . . (1).
Τὸ ἐσπέρας, τὸ πρωτ' ἔσθ' ὃν λίθον τοῦτον
Ἡ μήτηρ ἀνεπαύετο, καὶ τώρα. . . . (2)

Ἐκεῖνος, ὅστις ἔχασε
Φιλόστοργον μητέρα,
Ὅστις νεκρὸν ἐφίλησε
Τὸν δυστυχῆ πατέρα,
Γνωρίζει τὰ δακρύβρεκτα
Πάθη μιᾶς ὀρφανῆς.

Ἄρά γε τοῦ σώματός σου
Ἡ σεμνή, μήτέρ μου, κόνις
Τὸν κλαυθμὸν τῆς θυγατρὸς σου
Ἀκούει πέριξ ν' ἀντηχῇ;
Ἡ τὸ πάθος τοῦ θανάτου
Τὰς αἰσθήσεις ἀφαιρεῖ;

αἶ, αἶ, αἶ, αἶ (3)

Ἄχ! τί νὰ κάμω ἢ τάλαινα,
Ἵσθ' ὃν λύπην βυθισμένη!

(1) Πλησιάζουσα εἰς τὸ κάθισμα. (2) Κάθηται εἰς τὸν δίφρον καὶ τραγωδεῖ λυμδάνουσα τὴν κιθάραν. (3) Μογοτόνως.

Ἐρως μ' ἀνάπτει, . . . ὦ Δέσποτα,
Εἶμαι παραιτημένη. —
Ἄχ! σῶσον τὴν Ἀγάπην μου,
Μοῦ φεύγει. . . πολεμεῖ. —
Λυπήσου φεῦ! τὸν Γλαυκόν μου,
ὦ Πλάστα, εἶμαι ὀρφανή. —

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἀκούετ' αἰ μουσική. Λόχος τις Τούρκων διέρχεται διὰ τῆς ὁδοῦ. — Ἡ
ΞΑΝΘΙΠΠΗ τρέχουσα ἐπιστρέφει εἰς τὰς βαθμίδας.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

ὦ Βασιλεῦ τῶν οὐρανῶν, Σὺ βλέπεις
Εἰς ποῖα μεγάλα καὶ ἀχανῆ πελάγη
Τῆς λύπης κυματίζω ἢ κακοδαίμων.
Ῥίψον ἐν βλέμμα εὐσπλαγχνικόν, ὦ Πάτερ.
Εἶχον ποτὲ μίαν ἀδελφὴν καὶ ἐχάθη·
Ἄ! πῶς ἐχάθη ἡ δυστυχής! Ἄχ! ἴσως
Εἶναι δούλη τινός, ἢ τοῦ θανάτου
Δυστυχὲς θυμὰ, ἢ παλλακὶς τυράννου. —
Θεέ μου! Εἰς τοῦτο τ' ἀναμμένον στήθος
Φλογοβολοῦν ἄπειρα πάθη, καὶ ἴσως
Πρὶν νὰ σβεσθοῦν πρὶν παύσωσι νὰ καίουν
Θέλω σβεσθῇ τὸν θάνατον θρηνοῦσα
Ὀλημερὶς τῆς δυστυχοῦς μητρός μου.
Ἐρως μ' ἀνάπτει, ὡς κεραυνὸς ἐλαίαν,
Καὶ ἐν ᾧ μὲ καίει, σχεδὸν χωρὶς ἐλπίδα
Ὅλην μ' ἀρπάζει ἀπὸ τὰς φρένας μου, ὅλην. —
Λύπη μητρός, μητρὸς ἀποθανούσης
Σχίζει σκληρὰ τὰ σπλάγχνα μου καὶ χύνει
Δριμὺ φαρμάκι! Φεῦ! Ν' ἀνθέξω πλέον

Πῶς εἶναι δυνατόν ! Ὡς δόναξ τρέμω. —

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ

Κυρά μου, χαῖρε. Πῶς ἐδῶ σὺ μόνη ;
Διατί εἶσαι ἀχνή ; τί εἰς θολωμένον δάκρυ
Περίλυποι γυρίζουν οἱ ὀφθαλμοί σου ;
Πάντοτε σὺ ἔστα δάκρυα βυθισμένη !

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Φίλη, διὰ τὸν Θεὸν παῦσον ὀλίγον
Τὴν μαραμένην μου καρδίαν νὰ σφίγγῃς.
Εἰπέ μοι, Ἐλένη, ἂν μ' ἀγαπᾷς, πῶς ἔχει
Ὁ δυστυχὴς πατήρ μου ;

ΕΛΕΝΗ

Δὲν ἠξεύρεις ;

Εἰς στοχασμοὺς ὧν βυθισμένος, θέλεις
Νὰ δυνηθῇ, κυρά μου, ν' ἀναλάβῃ ;
Ἀναμφιβόλως κᾶτι τρέχει, ὦ φίλη.
Ἰδὲ καλὰ, διότι ὁ πατήρ σου πάσχει.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Καὶ ἐγὼ τὸ βλέπω, Ἐλένη. . Σκληρὰ τύχη,
Τί τυραννεῖς τὸν οἶκόν μας ; Ὡ πόσον,
Ἐλένη, σ' ἀγαπῶ, γλυκεῖά μου, Ἐλένη.

ΕΛΕΝΗ

Καὶ ἐγὼ, Ξανθίππη, σ' ἀγαπῶ, κυρά μου,
Μικρά, μικρὰ ἔστὼν οἶκον τοῦτον εὖρον
Στέγην, ἔστας ἀγυιάς οὔσα ἐρριμμένη. —
Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἡ καρδία μου,
Ὡς τρυφερὸς θαλὸς εὐκαμπτος φύσει,

Ἐλιγίσθη σχεδόν, ἔλαβε θείας
Κλίσεις ἀγάπης ἄχ! ὑπὸ τῶν λόγων
Τῆς μακαρίτιδος μητρός σου, ὦ φίλη. —
Ἄλλ' οἴμοι τῆς ἀθλίας! Δὲν ρίπτει πλέον
Ἀκτῖνας ὁ λαμπρὸς ἀστήρ ἐκεῖνος.
Τέθνηκεν ἤδη ἡ μήτηρ σου, κυρά μου,
Καὶ κρύος λίθος τὴν κόνιν της καλύπτει. —
Δὲν βλέπει πλέον τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου,
Ὡς ἄνθος ἐμαράνθη, ἐσβέσθη, ἐχάθη
Ἡ δυστυχής, ὦ τύχη! τὴν Ξανθίππην
Εἰς τὰς ἀγκάλας δὲν θέλει ἔχει πλέον. —
Ἄ! σκληρὰ Μοῖρα! Ἄ! Θάνατε! τὴν κόρην
Ταύτην ἀφίνεις ὀρφανήν!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἐλένη,

Διατί σπαράττεις τὴν καρδίαν μου, Ἐλένη;
Ὅχι σὺ μ' ἀγαπᾷς, δι' ἐμὲ ἀποθνήσκεις.
Ἄ! τρέξε, τρέξε εἰς τὰς ἀγκάλας ταύτας·
Ὡς ἀδελφήν μου σ' ἀγαπῶ, ὦ φιλτάτη.
Ποτὲ 'ς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ μὲ εἰπῇς κυρά σου.
Μόνη, σὺ μόνη τῆς καρδίας μου ἐξεύρεις
Τὰ μυστικά, σὺ ἐξεύρεις μόνη ποῖος
Εἰς τὴν καρδίαν μου βασιλεύει, μόνη
Τοὺς ἔρωτάς μου ἐξεύρεις μὲ τὸν Γλαῦκον. —
Γλαῦκε σκληρέ! Ποῦ μ' ἄφησες; ποῦ τρέχεις;
Μόλις τῆς Ὑψηλίου τὰ πέρατα ὅλα
Ἦκουσαν ἐκ τῆς γῆς τῆς Ἑλληνίδος
Ν' ἀντηχῇ βροντηδὸν ἡ τοῦ πολέμου
Σάλπιγξ δεινὴ, μόλις γλυκὰ τὸ βλέμμα

Ἐστρεψε πρὸς ἡμᾶς ἡ Ἐλευθερία,
 Ἐρημον, μόνην, Ἄ ! σκληρέ, μ' ἀφῆκες,
 Κ' ἐν μέσῳ τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων τρέχεις
 Ὡς θηροκτόνος, αἰμοπότης λέων.
 Ἄ ! δὲν ἀκούεις τοὺς λόγους τῆς Ξανθίππης,
 Τοὺς στεναγμούς, τὸ δάκρυ της δὲν βλέπεις. —
 Βοή πολέμου, τηλεβόλων κρότος,
 Θνησκόντων ἤδη ὀλολυγμὸς καὶ ὀδόντων
 Τρίξιμον ἀντηχεῖ 'ς τὰς ἀκοάς σου.
 Ἄ ! τρεῖς σχεδὸν διέλυσε τὸ σκότος
 Τῆς νηδύμου νυκτὸς ἡ ἀκτινοβόλος
 Ἀργυρόχρους πανσέληνος καὶ ἀκόμη
 Νεκροὺς καταπατεῖς, σφάζεις, πληγόνεις;
 Καὶ ἀκόμη εἰς τοὺς θερμοὺς κόλπους μου, ἀκόμη
 Ἄ ! νὰ σὲ σφίξω δὲν πετᾷς, ψυχὴ μου;

ΕΛΕΝΗ

Ὡς Ἀετός, Ξανθίππη, μετ' ὀλίγον
 Δαφνηφόρος πρὸς σὲ θέλει ἐπιστρέψῃ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Καὶ ἂν ἴσως σκοτωθῇ: καὶ ἂν τούρκων ξίφος
 Τὴν κεφαλὴν του κατὰ γῆς πετάξῃ;
 Τί λέγω ἐγώ; τότε τί μένει τότε;
 Καθὼς πολυμανὴς τίγρις ἀγρία
 Ὅταν αἶμα διψᾷ τὰ δάση τρέχει,
 Ἐξω φρενῶν, μ' ὀλόγυμνον τὸ ξίφος
 Θέλω πέσει φονεύουσα χιλίους,
 Κτυποῦσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ τρέμουςα ὅλη
 Ἀπὸ λύπην καὶ ὀργὴν τὰς κεφαλὰς των
 Θέλω καταπατεῖ καὶ αἱματωμένη

Ξερνώσα εἰς τὴν στιγμὴν ἀφροῦς ἀτμώδεις,
Θέλω πνιγῇ, κράζουσα σέ, σέ, Γλαῦκε.
Τί λέγω ἐγώ; . . . ποῦ εὐρίσκομαι! τί κάμνω!

ΕΛΕΝΗ

Ξανθίππη, εἰς τὸν Θεὸν ἔλπιζε πάντα.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Θεέ! πρὶν σκοτωθῇ (ἐὰν τοῦτο πρέπη
Νὰ γίνῃ) ἐμέ, τοὺς συγγενεῖς μου, πάντας
Τοὺς ἐραστάς καὶ ὅσους 'ς τὸν κόσμον ζῶσι
Κεραύνωσον, Θεέ. — Κάνεις εὐδαίμων
Πλέον νὰ μὴ ζῇ. (Μὴ γένοιτο, τὰ πάντα
Ἄς μείνουν οὕτως) Μόνη ἐγώ. . . Θεέ μου (1)

ΕΛΕΝΗ

Ἄ! μή, διὰ τὸν Θεόν, Ξανθίππη, κλαῖε.
Μήπως τὰ δάκρυα σ' ὀφελοῦν; τί κάμνεις;
Κλαυθμὸς τὸ πεπρωμένον δὲν ἀλλάσσει. —
Λάβε ψυχὴν καὶ εἰς τὸν Θεὸν προσεύχου.
Αὐτὸς εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἐναρέτων
Πάντοτε δίδει προσοχὴν. Ἐλπίζω
Εὖσπλαγχνος ὦν νὰ σ' ἐλεήσῃ, ὦ φίλη. —
Εἶδες τὸν λόχον;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ναί· τώρα τὸν εἶδον.

ΕΛΕΝΗ

Ἐλθέ, Ξανθίππη, ὥς πότε θὰ λυπῇσαι; (2)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ὁ ΙΕΡΕΥΣ, φέρων κίτρινον κηρόν, τεταραγμένος περιέρχεται τὴν
σκηνήν.

ΙΕΡΕΥΣ

Ὡ τρομερὰ στιγμή, καθ' ἣν ἡ χεὶρ μου

(1) Κλαίει. (2) Ἀναβαίνουν εἰς τὸ περιβόλιον.

Ἐλαβε τοῦτον τὸν κηρὸν σημαίνοντα. . . .
«Τῷ αἵματι Πατρίς ἐλευθεροῦται».
Ἦτο νῦξ ζοφερά. — Πέρα ἐκεῖ ἐπάνω
Ὅπου κεῖται τὸ κάθισμα. . . ἄχ! ἐκεῖνο. . .
Ἦμην γονυπετής. — Ὁρκίσθην τότε
Εἰς τὴν σκιάν τῆς φίλης μου Πατρίδος,
Εἰς τῶν Ἑλλήνων τὰ δεινὰ καὶ εἰς ὅσον
Ἀπὸ ξίφος ἐχθρῶν ἐχύθη ἀδίκως
Ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παίδων αἷμα,
Ὅτι πιστὸς θέλω ἐκτελέσῃ ἀφεύκτως
Πᾶν ὅ,τι ὑπὲρ πατρίδος μὲ προστάξῃ
Τῶν Φιλικῶν ἡ μυστικὴ Ἑταιρεία.
Προσέτι νὰ φονεύσω (ὦ νῦξ φρικώδης,
Ἦτις μὲ ζοφεράς νεφέλας τόσον
Μοῦ ἐκάλυπτες τὸν νοῦν!) Ἄ! νὰ φονεύσω
Καὶ συγγενεῖς ὁμαίμονας καὶ φίλους,
Ἄν τι γνωρίσουν ἐξ ἐκείνων, ὅσα
Ἀχνὸς καὶ τρέμων εἶχον μάθει, Ἄ! τύχη!
Ἄ! τρομερὸς ὅρκος δι' ἐμέ! . . Ἡ χεὶρ μου. . .
Ἔδρα σὲ βλέπω. . . ἀνατριχιάζω. . . ἄς φύγω (1)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΞΑΝΘΙΠΠΗ φέρουσαι διάφορα ἄνθη.

ΕΛΕΝΗ

Βλέπεις ἐμὲ τὴν ὀρφανήν; Ἐξεύρεις
Καλῶς ὅτι πτωχὴ δὲν ἐγεννήθην.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ὅσον, Ἐλένη, μ' ὁμιλεῖς, Ἄ φίλη!

(1) Ἐξέρχεται ὁρμητικῶς.

Τόσον αὐξάνει ἡ φλόξ, ἥτις μὲ καίει. —
Θέλεις νὰ παύσω τοῦ δακρύζειν; θέλεις
Γελῶσα νὰ σᾶς ὁμιλῶ; τί πλέον
Μένει εἰς τοὺς δυστυχεῖς εἰμὴ τὸ δάκρυ;
Ὁ γέλως εἰς αὐτοὺς εἶναι φαρμάκι·
Φαρμάκι εἶναι τὸ πᾶν, ἄκανθες, μᾶστιξ.

ΕΛΕΝΗ

Ἴδου λοιπὸν εἰς τί μᾶς φέρει ἡ ἀγάπη.
(Καὶ τί νὰ εἰπῶ; τρέμω δι' αὐτήν, φοβοῦμαι).
Διατὶ εἶσαι τόσον σκεπτική, Ξανθίππη;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ὡ τῆς ἀγάπης ὑψηλὴ καὶ θεία
Δύναμις! Εὐγενὲς αἶσθημα πάσης
Εὐαισθήτου ψυχῆς! Πόσον ὑψόνεις
Τὸν νοῦν ἔς τοὺς οὐρανοὺς! Πῶς σὺ μαγεύεις,
Πνεῦμα θεογενές!.. καὶ δύναταί τις
Νὰ σοὶ προσάψῃ μῶμον, ἄγγελέ μου;
Σύ, νὰ λατρεύῃ τὸ καλόν, τὴν φύσιν,
Τὴν ἀρετὴν, σὺ μόνος ἔστην ψυχὴν μου,
Μαλακύνων τὴν αἶσθησιν, δεικνύεις. (1)
Εἰπέ καὶ σὺ, ἂν ζῆς ἀκόμη, ὦ Γλαῦκε,
Ἄχ! ἄχ! ψυχὴ μου, εἰπέ, δὲν ἦσο πλήρης
Πνεύματος θελκτικοῦ, πνεύματος θείου
Ὅτε ἀναυδής, ἔκθαμβος, μαγευμένος
Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ξανθίππης ἦσο,
ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς ὠχρᾶς σελήνης,
ὑπὸ μίαν γαληνὴν, ἔναστρον νύκτα, (2)

(1) Σφογγίζει τὰ δάκρυα. (2) Εἰς ἔκστασιν βυθισμένη.

Ὅτε κυμαίνει γαλακτόχρους ὄλος
Εἰς πάλλον φῶς ἀστέρων θελξιβρότων
Ὁ μαλακὸς αἰθήρ; Ἄχ! ἄχ! ψυχή μου,
Δὲν παύουν καὶ δι' ἐμὲ τὰ δάκρυα, οἱ πόνοι;

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΙΕΡΕΥΣ ΞΑΝΘΙΠΠΗ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΙΕΡΕΥΣ

Βλέπετε τοῦτον τὸν κηρόν, ὦ κόραι;
Ἀντὶ δόξης, φθοράν, λύπην μοῦ φέρει.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ!

ΕΛΕΝΗ

Αὐθέντα!

ΙΕΡΕΥΣ

Ναί... ὁ κηρὸς οὗτος,
Πρὶν μολυνθοῦν αἱ χεῖρές μου, ἦτο δόξα
Καὶ τώρα, φεῦ! εἶναι αἰσχος, φλόξ, φαρμάκι.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ, διὰ τὸν Θεόν, ἔνεκα τίνος
Τόσον μελαγχολεῖς; Σχεδὸν ἀφ' ὅτε
Ἡ μακαρίτις μήτηρ μου μετέβη,
Αἰφνης ἀποθανοῦσα, εἰς σαρκοφάγον
Τάφον, ποτὲ δὲν σ' εἶδον νὰ γελάσης. —

ΙΕΡΕΥΣ

Θύγατερ, ναί· ἐγὼ ἤλπιζον πῶς οὗτος
Ὁ στάζων αἶμα κηρὸς ἄνθραξ δὲν ἦτο.
Ἀλλ' εἶναι ἰδοὺ καὶ μὲ φλογίζει. ὦ τύχη! (1)
Πόσον βαρὺς! ὦ χεῖρ, τί τρέμεις;

(1) Κτυπεῖ τὸ στήθος.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ,

Εἰπὲ τί τόσον σὲ ταραττει;

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄ! κόρη!

Ἐκείνη ἡ χεὶρ ἡ τρομερὰ τοῦ Πλάστου,
Ἦτις βροντῶσα, κεραυνοῖ, φλογίζει
Τὴν κεφαλὴν παντὸς κακούργου, τόσον
Μὲ τιμωρεῖ, καὶ μετ' ὀλίγον ἴσως
(ὦ τί συλλογισμός! ὦ φρίκη!) πίπτω
Εἰς τῆς Ἀβύσσου τὰ φλογώδη βάθη.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἀνατριχιάζω ἡ κακοδαίμων. Θεία
Ὅργη βεβαίως τὸν οἶκόν μας ταραττει.
Αἰσθάνομαι ὅτι σπεύδομεν ταχέως
Εἰς κρημνοὺς ἀποτόμους. — Διατί τρέμω;
Εἴθε νὰ δυνηθῶ πρὸς τόσον μέγα
Πλῆθος δεινῶν ν' ἀνθέξω. . .

ΙΕΡΕΥΣ

ὁ κόσμος οὗτος

Εἶναι πλήρης δεινῶν· εἶναι καθέδρα
Τῆς μαραινούσης δυστυχίας τὰ πάντα.
Ξανθίππη, κλαίεις; Ἄ! κόρη μου, λυπῆσαι; (2)

ΕΛΕΝΗ

Τίς δύναται τὰ δάκρυα νὰ βαστάξῃ;

ΙΕΡΕΥΣ

ὦ πόσον σ' ἀγαπῶ ἂν καὶ νεκρόνῃ
Τὰ τρυφερά μου αἰσθήματα τὸ πάγος
Σκιᾶς βασανιζούσης! Πόρρω, πόρρω

(2) Τὴν ἐναγκαλίζεται.

Ὀμίχλη ζοφερά λύπης καὶ πένθους.
Ἐλθὲ γαλήνη τῆς ψυχῆς καὶ πάλιν
Δὸς ἄνεσιν, πνοὴν ἔσθ' στῆθος τοῦτο.
Φεῦ! μετ' ὀλίγον θὰ νεκρώσουν πάντα
Τὰ μέλη, καὶ γυμνὴ σκιὰ τὴν νύκτα
Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ θέλω φωνάζει τρέχουσα. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Οἶμοι! δὲν παύουν αἱ σκιαί, δὲν παύουν;
Τόσον, πάτερ, οἱ λόγοι σου τὸν νοῦν μου
Κεραύνωσαν βαρέως, ὥστε τὸν δίσκον
Τεταραγμένον τοῦ Φωσφόρου βλέπω. (1)

ΙΕΡΕΥΣ

Τεταραγμένος; εἶναι ναί! . . . τὸν βλέπω.
Ἴδὲ τί σκότος τὸν καλύπτει. — Ῥίψον
Πάντα τ' ἀστροπελέκια τῆς ὀργῆς σου
Βροντῶσα χεὶρ τρομακτικὰ τοῦ Πλάστου,
Ῥίψον βαρυά, βαρυά, Ῥίψον καὶ καῦσον
Τὴν κεφαλὴν μὴ σὲ προσβάλη, ὦ Πλάστα.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ, σὺ βλασφημεῖς. . .

ΙΕΡΕΥΣ

Ὦ! σίγα, σίγα. —

Βλέπω, Ξανθίππη, ἓνα τάφον νὰ χάσκη.
Βλέπω σκώληκας, πῦρ· αἰσθάνομαι ὅλην
Τοῦ θανάτου τὴν χεῖρα καὶ δὲν τρέμω
Εἰμὴ διὰ σέ, φιλτάτη κόρη, μόνον.
Τί κλαίεις; Δὲν εἶναι ἐλπίς. Ἄχ! μετ' ὀλίγον
Σ' ἀφίνω φεύγων ὀρφανήν. Ἄχ! ὅτε

(1) Δεικνύουσα τὸν ἥλιον.

Μόνη εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης εἶσαι,
Καὶ μ' ὄμμα θολερὸν τὰ κάλλη βλέπεις
Τοῦ φιλεκδίκου, ἀστερονότου αἰθέρος,
Στρέψον κάτω εἰς τὴν γῆν τὸ βλέμμα, ὦ κόρη,
Καὶ εἰπὲ ἀναστενάζουσα βαθέως,
«ὦ πάτερ, πάτερ, δυστυχές μου πάτερ!!!»
Τότε καθὼς τὴν νύκτα εἰς παραλίας
Κοῦφος μορμυρισμὸς ἀντιβοάει
Ὡς βρέφη κλαυθμηρίζοντα, ὦ Ξανθίππη,
Θ' ἀκούσης ἐκ τοῦ τάφου τὴν φωνήν μου,
Ἦτις θρηνοῦσα μονοτόνως θέλει
Τὸν δυστυχῇ πατέρα σου ἐνθυμίζει. —
Ἄχ! εἴθε τότε νὰ δακρύσης μόνον,
Εἴθε νὰ μὴ ἔστας φλέβας σου παγώσῃ
Τὸ αἷμα φθοροποιὰ φρίκη θανάτου. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ὁχι, πάτερ, νὰ ζήσης, διὰ νὰ ζήσω. —
Ὅποια στιγμή! Πάτερ μου, τί ἔχεις; Βλέπεις
Πῶς μᾶς κυττάζει, Ἑλένη;

ΕΛΕΝΗ

Αὐθέντα...

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ...

ΙΕΡΕΥΣ

Ναί... ναί... ὠκεανὸς αἵματος εἶναι (1)
Ὅστις μουγκρίζων κοκκινίζει πέριξ. —
Φύγετε μὴ σᾶς πνίξῃ. Ἀφρίζει, ὦ παῖδες. —
ὦ! Τρίζοντες ἐξ οὐρανοῦ μὲ βίαν
Ἐρπηδὸν κεραυνοὶ πίπτουσι κάτω!

(1) Εἰς ἄκραν ἀπελπισίαν.

ὦ! πῶς φλογοβολοῦν, βροντοῦν, βουίζουν,
Ἀστράπτουσι, πυροκροτοῦν καὶ χάσκουσι
Κύματα πυρογόνα! Ἄσπλαγχνον φύγε,
Φάσμα σκληρόν, σ' ἐσκοτώσα. . . . τὸ ἐξεύρω.
Φθάνει λοιπόν, ἄσπλαγχνον φύγε. . . φθάνει. . .
Ἄ! φύγε, φύγε, στυγερόν θηρίον,
Φύγε, μακράν. . . . Νὰ μὲ ξεσχίσης θέλεις;
Μόνος 'ς τὰ βάθη τῆς Ἀβύσσου, μόνος
Ἐγὼ θὰ βυθισθῶ, καὶ ἂν θέλῃς αἶμα,
Αἶμα θερμὸν ἀνθρωποκτόνου, ὦ φάσμα,
Ἡ χεὶρ δὲν τρέμει, ἰδοὺ τὸ ξίφος, λάβε. (1)

ΕΛΕΝΗ

Στάσου, σκληρέ, στάσου, τί κάμνεις; στάσου (2)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Δράμε. . . . Θεέ μου! (3)

ΕΛΕΝΗ

Φεῦ! δράμετε πάντες,

Δράμετε, Χριστιανοί.

ΙΕΡΕΥΣ

Σύ, σύ, τί λέγεις;

Τίς εἶσαι σύ, δαιμονισμένη κόρη,
Ἦτις κρατεῖς τὴν χεῖρά μου; Ξερνάεις
Αἶμα καὶ πῦρ, ἀφροὺς δυσώδεις, φύγε. —

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ ἄνω. ΧΟΡΟΣ Ἑλληνίδων. (4)

ΕΛΛΗΝΙΣ Α'.

Ἀπροσδόκητος θεά! Ξανθίππη, τί ἔχεις;

(1) Θέλει νὰ σκοτωθῇ. (2) Ὁρμᾷ καὶ τοῦ πέρνει τὸ ξίφος. (3) Ὀλιγοθυμεῖ. (4) Δύο ἐξ αὐτῶν λαμβάνουσι τὸν ἱερέα αἱ δὲ λοιπαὶ ἐγείρουσι τὴν Ξανθίππην.

ΙΕΡΕΥΣ

Τίνες εἶσθαι; τί θέλετε; τί λύσσα!
Ἴδου σᾶς ἀκλουθῶ, τὸ ξίφος ρίπτω,
Πνεύματα τῶν Δαιμόνων (1).

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ὁ πατήρ μου

Ζῆ;

(2)

ΕΛΛΗΝΙΣ Α΄.

Ναί. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Λοιπὸν;

ΕΛΛΗΝΙΣ Α΄.

Ὑπάγει μέσα

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἄς ᾗται

ΕΛΛΗΝΙΣ Β΄.

Ἦλθομεν πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ ἡ τύχη. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Λυποῦμαι, φίλαι. . . .

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Οἱ ἄνω. Ἐπιστρέφουσι προσέτι αἱ δύο Ἑλληνίδες μόναι.

Αἱ ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Εἶναι καλά, Ξανθίππη.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἀληθῶς;

Αἱ ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἀληθῶς.

ΠΑΝΤΕΣ

Δόξα εἰς τὸν Πλάστην.

(Ο ΧΟΡΟΣ γονυπετής)

(1) Σύρεται ὑπὸ τῶν δύο καὶ τῆς Ἑλένης ἐντὸς τῆς οἰκίας .

(2) Συνερχομένη.

Ἡ πατρίς μας νὰ νικήσῃ,
ὦ Θεέ, καὶ κεραυνὸν
ρίψον, ρίψον νὰ φλογίσῃ
τῆς Πατρίδος τὸν ἐχθρὸν.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

ὦ Θεέ μου,
Πλαστουργέ μου,
Λυτρωτά, τί δὲν βροντᾷς;
Τουφεκίζουν,
Εἴφοι σχίζουν
Τοῦ Χριστοῦ τὰς γενεάς.

(ΧΟΡΟΣ ὁρθιος)

Εἶναι ὥρα. — Παῦσε, ὦ θύελλα.

Γαλήνη, ἐλθὲ γλυκεῖα. —

Ἄ! λάμψε εἰς τὸν ὀρίζοντα,

Ἄ! λάμψε, Ἐλευθερία. —

Ὡς πότε, ὡς πότε βάσανοι

Ἐστὴν Ἑλληνίδα γῆν;

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἡ σκηνὴ καθὼς καὶ εἰς τὴν πρώτην πράξιν,
νῦξ ὁμῶς καὶ σελήνη.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τὸ πᾶν κοιμᾶται ἡσύχως ἔστας ἀγκάλας
Τῆς στεναζούσης γῆς. Τὸ πᾶν καλύπτουν
Ἵπόλευκοι σκιαὶ νυκτὸς εὐδίας. —
ὦ τῶν πλασμάτων τ' οὐρανοῦ γαλήνη!
ὦ μυστικὴ τῶν ἄστρον ἀρμονία!
Ἀράγε εὐφραίνεις ὑψηλὰ τὸν Πλάστην;
ὦ σύ, σελήνη, ἐρωτικὸν σημεῖον,
Ἀκτινοβόλε βασιλὶς τοῦ αἰθέρος,
ὦ πῶς μοῦ θέλγεις τὴν ψυχὴν! Ἀφῆκα
Τὴν κλίνην καὶ πρὸς σέ, φίλη μου, τρέχω. (εἰς ἕκτασιν)
Σύ, μάρτυς τῶν ἐρώτων, εἰς ὥραϊον
Λεπτότατον, κυκλοειδές, ὠχρόν τι νέφος
Κυματίζουσα, ἀπλόνεις ἔστον αἰθέρα
Φέγγος μαγευτικόν. — ὦ φαντασία
Οὐρανοβάμων τῶν λαμπρῶν προγόνων,
Ἦτις μορφήν Θεῶν καὶ νεανίδων
Ἔδιδες ἔτ' ἄστρα, ἔστας πηγάς, ἔστα δένδρα.
Αὔραι τερπναί, τὴν φλόγα σβύσετέ μοι. —
Ἀκατάληπτος αἴσθησις πλακόνει
Τὸ στῆθός μου καὶ ἰδοὺ σταγόνas χύνουν

Οἱ φλογισμένοι μου ὀφθαλμοὶ δακρύων.
Βλέπεις, Σελήνη, πεπηγμένον τὸ αἶμα
Ἐπὶ τῆς δροσερᾶς πρασίνου πόας;
Μήπως καὶ σὺ περίλυπος ἀκούεις
Πλῆθος ὀλολυγμῶν σκιῶν ἀγρίων;
Ναί . . . ναί . . . καὶ ἰδοὺ μεγάλαι πυραμίδες
Ἑλληνικῶν ὀστῶν, ἔγκατα. . . Ἄ! πάντα
Σπαράγματα κυνῶν, γυμνὰ κρανία. —
ὦ πατρίς μου, πατρίς, ὑπέφερες καὶ ἀκόμη
Δὲν παύουν τὰ δεινὰ σου. — Ἄσπλαγχνε Μοῖρα,
Εἰς τίνα πόλιν τῆς Ἑλλάδος σύρεις
Τὸν Γλαῦκόν μου, σκληρά; Γλαῦκε, τί κάμνεις;
Μόλις ἡμεῖς ἐφύγαμεν τὸ ξίφος
Τῶν δυσμενῶν ἐχθρῶν, ἀμέσως πάλιν
Χίλια δεινὰ κατέρρρευσαν ὡς ὄμβροι,
Καὶ ἐν μέγα μυστικὸν ταραττει, ὡς βλέπω,
Τὴν κεφαλὴν τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου. . .
Τρέμουσα ἐγὼ ὁμιλῶ! Τί τρέμω; μήπως
Τὴν νύκτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ φάσματα τρέχουσι;
Μ' ἔσβεσαν πᾶσαν τόλμην τοῦ πατρός μου
Οἱ τρομεροὶ τοῦ λόγοι. . . τί εἶναι τοῦτο;
(διαβάτης τις τραγωδεῖ).

Γλυκοφέγγει τὸ φεγγάρι
Καὶ γελῶσιν οἱ Οὐρανοί.
Δροσιὰ πίπτει 'ς τὸ χορτάρι,
Ποῦ τὸ πᾶν ζωογονεῖ.
Εἶναι νύξ καὶ μαγευμένοι
Οἱ ἐρασταὶ κρυφομιλοῦν.
Ἐν ἐκστάσει βυθισμένοι

Τὴν ἀγάπην τοὺς φιλοῦν. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

ὦ πόσον τραγωδεῖ γλυκὰ μὲ χάριν
Ὅστις 'ς τὸ φέγγος τῆς Σελήνης χαίρει!
Αὔραι τερπναὶ τοῦ εὐφραίνουσι τὰ στήθη.
Ἄ! μὲ μαγεύει ἡ Μουσικὴ. . . δὲν τρέχω
Εἰς τὴν στιγμὴν καὶ ἐγὼ νὰ τραγωδήσω,
Ὡς ἄλλοτε θρηνοῦσα καὶ εὐχομένη;
Τί τρέμω; Ἡ χεὶρ τῆς δυστυχοῦς Ξανθίππης
Τάχα τὴν νύκτα μεταξὺ πτωμάτων
'Στὸν κάμπον, 'ςτὸ βουνὸν ἔνοπλος πρῶην
Δὲν ἤστραπτε; καὶ ἐγὼ, τώρα ἐγὼ τρέμω!
Ἐμπρός, ψυχὴ, νὰ τραγωδήσω θέλω. (1)

Πᾶσαν στιγμὴν καὶ φάσματα
Μοῦ πλάττει ἡ φαντασία. —
Βλέπω συχνὰ τὸν θάνατον
Ἀτρόμητος ἡ ἀθλία.
Τόσον πολὺ ἐσυνήθισε
Τὸ βλέμμα, καὶ ἡ ψυχὴ. —
Λυπήσου με, λυπήσου με,
ὦ Πλάστα, εἶμαι ὀρφανή. —

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ ΙΕΡΕΥΣ μὲ ἀναμμένην τὴν λαμπάδα.

ΙΕΡΕΥΣ

Φάσμα, ὁ σκληρὸς σ' ἐσκότωσα... Τὸ ἐξεύρω. —
Φθάνει λοιπόν. — Ἐκδίκησιν ἐλπίζω
Νὰ λάβῃς μετ' ὀλίγον. — Τὸ φῶς πάλλει
Ναὶ ταύτης τῆς ὠχρᾶς λαμπάδος. — Πόσον

(1) Πορεύεται πρὸς τὸ λίθινον ἐδῶλιον καί, μόλις διακρινομένη, τραγωδεῖ.

Τήκεται ἀργά! Μόλις τελειώση, εὐθέως
 Μ' αὐτὴν θέλω σβεσθῇ. — Νά, ἰδοὺ τὸ ξίφος.
 Καὶ σεῖς, σκιαί, σεῖς, αἵτινες τὴν νύκτα
 Μ' ἐγείρετε ἐκ τῆς κλίνης μου, κρυφθῆτε.
 Σᾶς μόνον τρέμω ἐγώ· τὸν θάνατόν μου
 Οὐδόλως τὸν ψηφῶ. — Πῶς! Σὺ, σελήνη,
 Δὲν εἶσαι ἀχνή! ὁ δίσκος σου εἶναι πλήρης
 Κηλίδων ἐρυθρῶν, μαύρων, ποικίλων.
 Αἶμα παντοῦ, παντοῦ νὰ βλέπω. . . τί εἶναι;
 Ἐπταιξα, ναί. Τίς μελωδεῖ; (1)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ποῦ τρέχει τώρα ὁ Γλαῦκός μου;
 Ἴσως θὰ μ' ἐνθυμεῖται
 Καὶ, θεωρῶν τῆς φύσεως
 Τὰ κάλλη, θὰ λυπεῖται
 Πῶς δὲν μὲ βλέπει. — Ἄ! πτώματα
 Τούρκων καταπατεῖ!
 Ἄ! φέρετον 'ς τοὺς κόλπους μου,
 ὦ Πλάστα, εἶμαι ὀρφανή.

ΙΕΡΕΥΣ

Εἶναι φάσμα. —

Ὅργῃ φθοροποιᾷ τοῦ Πλάστου, τάχα
 Δύναμαι ἐγὼ τοὺς τάφους μὲ τὴν χεῖρα
 Κτυπῶν τρομακτικὰ νὰ τοὺς συντρίψω;
 Ν' ἀρπάξω τοὺς νεκρούς; ζωὴν νὰ δώσω;
 Τί με κτυπεῖς λοιπόν; λοιπὸν τί θέλεις;
 Σχισθῆτε, πύλαι τῆς Ἀβύσσου πᾶσαι·
 Ἐξέλθετε, σκιαί, ζοφώδη σκότη. —
 ὦ νύξ, τὰ τέκνα τοῦ Ταρτάρου στείλε (2)

(1) Ἡ Ξανθίππη ἐκ νέου τραγωδεῖ, ὁ δὲ Ἱερεὺς μένει προσεκτικός.

(2) Φωνάζει δυνατά.

Δράκοντας στυγερούς καὶ πυριπνόους,
Ἄρκτους καὶ Τίγρεις, σαρκοφάγους Λύκους
Νὰ μὲ ξεσχίσουν ἑστὴν στιγμὴν. . . νὰ πέσω.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἄ! ᾗ! Χριστέ μου (1)

ΙΕΡΕΥΣ

Τρέμω ἐγώ! σὺ ἐσβέσθης,
Λαμπὰς φθοροποιά! Λοιπὸν τί μένει;
Φεύγω· νὰ φονευθῶ δὲν πρέπει ἀκόμη. (2)
Λαμπάς, λαμπάς, τῶν Φιλικῶν σημεῖον (3)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ ΞΑΝΘΙΠΠΗ εἰσέρχεται δρομέως, ἐκεῖνος δὲ φεύγει ἐκ νέου καὶ
μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Φεύγεις, φάσμα σκληρόν; φύγε. . . τί τοῦτο! (4)

Εἶναι ἡ λαμπὰς τοῦ δυστυχοῦς πατρός μου. —

Ὁ πατήρ μου λοιπόν!

Ὁ ΙΕΡΕΥΣ ἐπιστρέφων

Ἄνὴρ σου ἐστάθην. (5)

Μὴ ψεύδεσαι, σκιά, φύγε, τί θέλεις;

Ἔρχομαι νὰ σὲ ἰδῶ. Δὲν τρέμω πλέον. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ. —

ΙΕΡΕΥΣ

Φύγε, σκληρά.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ, δὲν βλέπεις; (γονατίζει).

Ἡ Ξανθίππη εἶμαι ἐγώ, κόρη σου, ὦ πάτερ.

Ἄ! δὲν γνωρίζεις τὴν φωνήν; Δὲν βλέπεις

(1) Ἡ Ξανθίππη, ἀκούουσα τὸν ἱερέα, φωνάζει ἀπὸ τοῦ λιθίνου καθίσματος χωρὶς νὰ φαίνεται. (2) Ἐνῶ φεύγει τοῦ πίπτει ἡ λαμπὰς, μετὰ ταῦτα ἐπιστρέφει. (3) Φωνάζων. (4) Πατεῖ τὴν λαμπάδα. (5) Μὲ ὀργήν.

Τῆς θυγατρὸς τὸ πρόσωπον, γλυκὲ μου
Πάτερ;

ΙΕΡΕΥΣ

Τίς εἶσαι σύ; Φάσμα, τί θέλεις;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τίς εἶμαι ἐγώ; τί θέλω; Πῶς μ' ἀφίνεις

Χωρὶς ἐλπίδα, σκληρὰ τύχη! ὦ Πάτερ,

Τόσον τὸν νοῦν σοῦ ἐθάμβωσαν τὰ πάθη;

Δὲν μὲ γνωρίζεις σὺ λοιπόν; Τί λέγω. (1)

Δὲν μ' ἀγαπᾷς; δὲν μὲ γνωρίζεις;

ΙΕΡΕΥΣ

Φύγε. (2)

Κρύψου 'ς τὰ σκότῃ τῆς Ἀβύσσου εὐθέως.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Θεέ!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἄνω καὶ ἡ ἘΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ

Τί ἐστάθη; φεῦ!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Δὲν βλέπεις, φίλη;

ΕΛΕΝΗ

Αὐθέντα, σπρώχνεις τὴν Ξανθίππην; τόσον

Τὴν κόρην σου μισεῖς;

ΙΕΡΕΥΣ

Ἐγώ!!! . . . τί λέγεις;

Ἐμὲ αὐτὸν μόνον μισῶ 'ς τὸν κόσμον·

Ἀλλὰ τί βλέπω; Πάλιν ἠπατήθην.

Μὲ συγχωρεῖς, Ξανθίππη μου, δὲν εἶδον. (3)

Ἦμην ἔξω φρενῶν. — Φθάνει. . . μὴ κλαίης. . .

(1) Κλαίουσα. (2) Σπρώχνων αὐτήν. (3) Συνερχόμενος.

Ἐλθε νὰ σὲ φιλήσω, τρυφερά μου
Κόρη γλυκεῖα. — Πῶς ! Ἀμφιβάλλεις τώρα
Πῶς παύω ἐγὼ νὰ σ' ἀγαπῶ ; Ξανθίππη,
Ὀλιγοστεύει τῆς καρδίας μου ὁ πόνος,
Ὀλιγοστεύουν τὰ φαρμάκια, ὁπότε
Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός σου.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

ὦ πάτερ,

Ἦθελον χύσῃ αὐτὴν τὴν τελευταίαν
Ῥανίδα τοῦ αἵματός μου διὰ νὰ σ' ἴδω
Εὐτυχῇ πάλιν, διὰ νὰ παύσουν τέλος
Τοῦ φιλοστόργου μου πατρὸς οἱ πόνοι.

ΙΕΡΕΥΣ

Δὲν εἶναι ἐλπίς δι' ἐμέ, κόρη φιλτάτη,
Δὲν εἶναι ἐλπίς, οὕτως ἐγράφη, καὶ οὕτω
Δυστυχῆς πρέπει ν' ἀποθάνω τέλος. —
Ἄλλ' εἶθε πρῶτον νὰ θελήσῃ ὁ Πλάστης,
Εἶθε, Ξανθίππη, ἀνδρὸς ἀξίου πλησίον
Ὁ πατήρ σου νὰ σ' ἴδῃ. . . . Σὺ δακρύζεις ;
Διατί εἶσαι ἀχνή ! Μὴ κόρη, μὴ τὸ κρύψῃς.
Πρὸ πολλοῦ βλέπω ὅτι εἰς τὰ στήθη τρέφεις
Ἔρωτα φλογερὸν. . . διατί σὺ τρέμεις ;
Μήπως ἐγὼ δὲν σ' ἀγαπῶ ; δὲν θέλω
Νομίζεις σὺ τὴν εὐτυχίαν σου, ὦ κόρη ; —

ΕΛΕΝΗ

Φιλτάτη μου Ξανθίππη, εἶναι ὥρα πλέον
Ν' ἀνοίξῃς ὅλην τὴν καρδίαν σου.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ,

Μὴ μὲ κυττᾷς 'ς τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ ρίψῃς

Ἵς τὰς ἐρυθράς μου παρειάς ἐν βλέμμα.
Ἵπάρχει τι Ἵς τὰ στήθη τῶν παρθένων,
Ὅπερ κρατεῖ τοὺς λόγους Ἵς τὴν καρδίαν
Ὅτε ὁμιλοῦν δι' ἀγάπην. . . — Παύω, ὦ Πάτερ.
Ἠγάπησα μικρά, μικρά τὸν Γλαῦκον,
Συχνὰ μ' αὐτὸν ὠμίλησα καὶ ἡσθάνθην
Ἵς τοὺς οὐρανοὺς νὰ ὑψόνωμαι. . . .

ΙΕΡΕΥΣ

Ξανθίππη,

Υἱὸς ὁ Γλαῦκος εἶναι ἐνὸς ἐχθροῦ μας,
Ἀλλ' ὅταν σὺ τὸν ἀγαπᾷς, ψυχὴ μου,
Ἵστὸν Γλαῦκον βλέπω ἐν τέκνον μου καὶ θέλω
Εὐτυχεῖς νὰ σᾶς κάμω καὶ τοὺς δύο,
Ἄν ἐπιστρέψῃ ὡς λέων ἀπὸ τὴν μάχην
Μ' αἱματωμένον ξίφος δαφνηφόρος. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Εἶμαι εὐτυχής, εἶμαι εὐτυχής, Ἄ πάτερ!
Σὺ μοῦ χαρίζεις τὴν ζωὴν. — Ἐννέα
Μόλις ἤμην ἐτῶν ὅτε τὸν εἶδον.
Πταῖσμα δὲν εἶναι, Πάτερ μου, τὸν εἶδον
Καὶ ἀκατάληπτος δύναμις καὶ θεία
Μὲ ἐφλόγισεν εὐθύς. Ἐκτοτε πλέον
Ὁ νοῦς μου πρὸς αὐτὸν πάντοτε τρέχει. —
Αὐτὸς μ' ἀνταγαπᾷ μ' ἔρωτα θεῖον. —
Πόσον καλὸς! πόσον γλυκὺς ὁ Γλαῦκος!
Ἄ! δὲν ὁμοιάζει τὸν πατέρα του, ὄχι.

ΙΕΡΕΥΣ

Ὅταν τὸ λέγῃς σὺ, καλὸς, ψυχὴ μου,
Εἶναι καλὸς ὁ Γλαῦκος. — Σὺ εἶσαι μόνη
Ἵς τὰς σκληράς μου πληγὰς παρηγορία.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ὅποτε ἡ σάλπιγξ τῆς Πατρίδος πάντας
ἔκραξε εἰς μάχην πεισματώδη, τρέχει
Νὰ μ' ἀσπασθῇ γλυκύτατα, νὰ φύγῃ. —
ἔτρεμεν ὅλος καὶ δακρύζων. . . Οἶμοι!
ἔλεγε ὁ Γλαῦκος, φίλη μου, σ' ἀφίνω —
Ἡ Πατρίς μας με κράζει, καὶ λαμβάνων
τὴν χεῖρα τρυφερώτατα, Ξανθίππη,
Φίλη Ξανθίππη, ἐπρόσθεσεν, ἐλπίζω,
Ἄν ὁ Θεὸς θελήσῃ, νὰ ἐπιστρέψω
Μετ' οὐ πολὺ 'ς τοὺς κόλπους σου γενναῖος
Νικητὴς τῶν ἐχθρῶν. — Ἄν ἴσως ὁμῶς
Πέσω θῦμα τοῦ ξίφους, ἂν ἡ Μοῖρα
Θελήσῃ πλέον νὰ μὴ σὲ ἰδῶ, ψυχὴ μου,
Νὰ μ' ἐνθυμῆσαι, νὰ δακρύσῃς ὅτε
τὴν μητέρα μου ἰδῇς μαυροφοροῦσαν. —
Ἀναστενάζων ἔφευγε καὶ ὀπίσω
Δακρυρροῶν τοὺς ὀφθαλμούς του στρέφει. —

ΙΕΡΕΥΣ

Ἡ μεγάλη σου ἀγάπη πρὸς τὸν Γλαῦκον
Εἰς τὴν ψυχὴν μου λέγει τ' εἶναι ὁ Γλαῦκος. —
ἔξω κτυποῦν. — Ἑλένη, τρέξε. — Φίλοι
Ἀπὸ τὸν κτύπον ἐννοῶ πῶς εἶναι. (1)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἄνω· ΧΟΡΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ.

ΧΟΡΟΣ

Χαίρετε.

ΙΕΡΕΥΣ

Χαίρετε. — Ὀπλισμένους τόσον

(1) Ἡ Ἑλένη ἐξέρχεται καὶ ἐπιστρέφει μετὰ ἑξ ἢ ἐπτὰ Ἑλλήνων.

Ἔνεκα τίνος, φίλοι μου, σᾶς βλέπω ;

ΕΙΣ ΕΛΛΗΝ

Τρέχει φωνὴ πῶς ἐν τῆς Ἐταιρείας

Τῶν Φιλικῶν ὄργανον εἶσαι. — Οἱ Τοῦρκοι

Σὲ ζητοῦν ἐπιμόνως, καὶ ἴσως μάθουν

Πῶς κατοικεῖς ἔσθην ἐξοχὴν καὶ τότε. . . .

ΙΕΡΕΥΣ

Ἐχάθημεν λοιπόν !

ΕΛΕΝΗ

Αὐθέντα. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πότερ. . .

ΕΙΣ ΕΛΛΗΝ

Μὴ φοβῆσθε διὰ σᾶς ἤλθομεν πάντες. —

Ἦμεθα ὀλίγοι ἀλλ' ἔχομεν ἔσθην στήθη

Ἑλληνικὴν ψυχὴν. —

ΙΕΡΕΥΣ

Βεβαίως τὸ ξίφος

Θέλει μὲ σῶσθαι διὰ τὰς κόρας ταύτας. —

Εἷς Ἕλληνα μόνον ἔκαμε πολλάκις

Νὰ φοβηθοῦν τὰ πλήθη τῶν βαρβάρων. —

ΕΙΣ ΕΛΛΗΝ

Ὁ Κανάρης προχθὲς ἄτρομος ὄλος

Μ' ἐν μικρὸν σκάφος, μὲ δύο τρεῖς συντρόφους

Τὴν Ναυαρχίδα τῶν ἐχθρῶν κατέκαυσε.

ΑΛΛΟΣ

Μόνος ὁ Διάκος ἔκοψε χιλίους. —

ΑΛΛΟΣ

Ὁ Μιαούλης ἔσθην θάλασσαν τί κάμνει ;

ΑΛΛΟΣ

Τὸ μικρὸν Σοῦλι, ὁ Κολοφῶν τῆς δόξης,

Δὲν ἔφθειρε τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ τὰ πλήθη; —

ΕΛΕΝΗ

Καὶ τοῦ Ζαβέλα ἡ σύζυγος ἔτὸν κόσμον
Ἐδειξε ποίαν ψυχὴν ἔτὰ στήθη κλείουν
Αἱ θυγατέρες τῆς λαμπρᾶς Ἑλλάδος. —

ΕΙΣ ΕΛΛΗΝ

Ἐρήμωσαν σχεδὸν τὴν νῆσον ταύτην
Μὲ προδοσίαν οἱ Μουσουλμάνοι, ἀλλ' ὅμως
Ὅσοι πολῖται ἐσώθησαν ἔτὰ ὀλίγα
Μαστιχώρια καὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ πέσουν
Χύνοντες αἷμα τῶν ἐχθρῶν εἰς μάχην. —

ΙΕΡΕΥΣ

Ν' ἀναπαυθῆτε, παλληκάρια, ἐπάνω
Δὲν ἔρχεσθε;

ΕΙΣ ΕΛΛΗΝ

Παρθένοι, μὴ φοβῆσθε.

Δὲν εἶναι φόβος· μὴ φοβῆσθε.

ΕΛΕΝΗ

Ἐλπίζω

Εἰς πᾶσαν χρεῖαν μὲ σᾶς νὰ πολεμήσω
Μ' Ἑλληνικὴν ψυχὴν. —

ΠΑΝΤΕΣ

Ἄς πορευθῶμεν.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

(Ἡ Σελήνη ἀρχίζει νὰ καλύπτεται ὑπὸ τὰ νέφη)

ΕΛΛΗΝ

Εἰς Ἄγγελος τοὺς ἔστειλε βεβαίως
ἵνα τοῦτον τὸν οἶκον, ὅστις πίπτει
Βαστάξωσιν ὀλίγον. Ὅποια τύχη!

Ἐν ᾧ προθύμως ὁ πατήρ μου δίδει
Τὸν Γλαῦκόν μου, μάς πνίγουσιν ἐξαίφνης
Καὶ ἄλλα δεινά. — Σὺ, σκληρὰ Μοῖρα, ὥς πότε
Σὺ μετ' ἐμοῦ θέλεις παλεύει, ὥς πότε;
Μὲ μελαγχολικὸν ἦχον ἐπάνω
Ἄφοβοι πάντες τραγωδοῦν. . . καὶ ἐγὼ ὁμως. . .

(Ἀκούονταί αἱ ἀκόλουθοι στροφαὶ)

Χωρῶν οὐρανίων
ὦ Δέσποτα, Πλάστα,
Τὴν γῆν τῶν ἀνδρίων
Ἄ! σῶσον, Θεέ.

Καὶ πένθη καὶ πόνους
Ἐξάλειψον, Πάτερ·
Στενάζομεν χρόνους
Πολλοὺς εἰς τὴν γῆν.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Κἄτι κακὸν προβλέπεις σὺ, ψυχὴ μου. —
Καὶ σὺ, σελήνη, κρύπτεσαι εἰς τὰ νέφη. —
Διατί εἶμαι ἐγὼ δειλή; διατί νὰ τρέμω
Πᾶσαν σιγμὴν· νὰ αἰσθάνηται μεγάλας
Ὀδύνας ἡ ψυχὴ; Παῦσε δι' ὀλίγον,
Ἀνθρωποκτόνε φόβε, λάβε χώραν,
Ἀγάπη ἀγνή, τρυφερωτάτη, θεία.
Πάντοτε ἀγάπη ὑπῆρξες σὺ, ψυχὴ μου·
Ἀγάπη ὑπάρχεις· θὰ μὲ φέρει ἀγάπη,
Παρήγορος Θεά, 'ς τὸ μνημα εἰσέτι.
Δὲν τρέχω ἐπάνω; μὲ ζητοῦσιν ἴσως.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Εὐρύχωρος πεδιάς ἐπὶ τῆς ὁποίας θέλουσιν ὑψοῦσθαι ὠ-
ραῖοι καὶ πράσινοι λοφίσκοι, εἰς τῶν ὁποίων θέλει
ἐξέχει τῶν ἄλλων. — Θέλουσι διακρίνεσθαι μικραὶ
καλύβαι. — Ἡ πεδιάς θέλει εἶσθαι ἐστολισμένη με-
δένδρα καὶ βρύσας. — Ἡμέρα, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς νε-
φελώδης.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Εἰς ΓΕΡΩΝ κάθηται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ μεγαλητέρου λόφου.

ΓΕΡΩΝ

Καθ' ὅλην τώρα τὴν Ἑλλάδα οἱ νέοι
Διὰ τὴν πατρίδα χύνουσι γενναίως
Τὸ αἷμα. . . καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ λάβω
Ἄχ! πλέον τὸ ξίφος. Πῶς μου λείπουν ὅλα
Αἱ δυνάμεις! Πῶς τρέχουσι ταχέως
Οἱ χρόνοι μας! ὦ γῆρας, γῆρας! Ἡμην
Πολεμιστῆς καὶ ἐγὼ ποτέ. Πολλάκις
Εἰς τ' Ἄγραφα ἐπολέμησα, καὶ τώρα
Μόλις νὰ κινηθῶ δύναμαι. . . ὦ τύχη!
Εἰς τὴν μνήμην μου τρέχουσιν ἐκεῖνοι
Τῆς δόξης μας οἱ χρόνοι, καὶ δακρύζω
Βλέπων, διακρίνων πῶς δὲν εἶμαι ὅτι ἦμην.
Ἄχ! εἴθε, πρὶν ὁ τάφος νὰ μὲ κρύψῃ,
Εἴθε ἐλευθέραν ὅλην τὴν Ἑλλάδα
Οὔτοι οἱ σβενόμενοι ὀφθαλμοί μου, ὦ Πλάστα,

Νὰ ἴδωσι, τότε ἐγὼ ἀποθνήσκω χαίρων·
Τότε εὐτυχὴς χαῖρε, ὦ πατρίς μου, λέγω. —

(τραγωδεῖ)

Ποῦ εἶναι οἱ χρόνοι τῆς δόξης μας τώρα;
Πάλιν ἔρχονται. — Ἐγέρθητι, εἴν' ὥρα
Νὰ σφογγίσῃς τὰ δάκρυα, νὰ λάμψῃς
Ὡς Θεά, τῶν Ἑλλήνων Πατρίς. —

Ἄ! σὲ βλέπω. Σὺ ἐγείρεσαι ὠραία.

Ἄ! σὲ βλέπω. Μὲ θέλγητρα νέα

Καὶ μὲ δάφνας στολίζεσαι. . . Ἄ χαῖρε!

ὦ λαμπρὰ τῶν Ἑλλήνων Πατρίς. —

Ζῆθι, ζῆθι· τρισένδοξοι ἡμέραι

Σὲ προσμένουν, φιλτάτη Πατρίς.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ὁ ΓΕΡΩΝ καὶ ἡ ΕΛΕΝΗ ἑνοπλος καὶ ἐνδεδυμένη ἀνδρικῶς.

ΓΕΡΩΝ

Μοῦ φαίνεται νὰ βλέπω νεανίσκον
Πρὸς ἐμὲ πορευόμενον . . Δὲν σφάλλω.
Ἵστὸ πρόσωπόν του ἀπὸ μακρὰν ξανοίγω
Ἦθος πολεμικόν.

ΕΛΕΝΗ

Πάτερ μου, χαῖρε.

ΓΕΡΩΝ

Χαῖρε, παιδί μου. . . Πῶς ἐδῶ;

ΕΛΕΝΗ

Παρθένος

Εἶμαι ἀνδρικῶς ἐνδεδυμένη.

ΓΕΡΩΝ

Φίλη,

Καὶ πῶς; Μοῦ φαίνεται, ἂν δὲν σφάλλω, ὅτι εἶσαι
Κοπιασμένη τὰ μέγιστα.

ΕΛΕΝΗ

Ναί, Γέρον·

Ωπλισμένη σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα
Ἔτρεχα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. — Πάτερ, εἶπέ μοι
Μήπως ἐδῶθεν τὸ πρῶτ' διέβη
Μία κόρη;

ΓΕΡΩΝ

Ναί· μοῦ φαίνεται πῶς εἶδον
Νὰ διαβῇ μία παρθένος, ἀλλ' εἶπέ μοι,
Οὐγατερ φίλη, τί συνέβη;

ΕΛΕΝΗ

Πάτερ,

Ἔμαθον χθὲς οἱ Τοῦρκοι πῶς Ἐταῖρος
Τῶν Φιλικῶν ὁ αὐθέντης μου εἶναι.

ΓΕΡΩΝ

Ἄ! ἐξεύρω. . . . (1).

Ἐξεύρω ναί· λέγε τί ἐστάθη, φίλη;
Ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ. . Δὲν μὲ γνωρίζεις;
Ἐνθυμοῦμαι πολλάκις 'ςτὰς ἀγκάλας
Μικράν, μικράν νὰ λάβω τὴν Ξανθίππην. —
Εἶναι σχεδὸν πέντε καὶ δέκα χρόνοι
Ποῦ δὲν κινῶ τὸν πόδα μου ἐκ τῶν λόφων.
Λέγε λοιπόν, κόρη, τί ἐστάθη;

ΕΛΕΝΗ

Ὀλίγοι

(1) Κινῶν τὴν κεφαλὴν ὡς ἄνθρωπος, ὅστις γνωρίζει τὰ ὅσα τῷ διη-
γοῦνται.

Ἕλληνες ἦλθον μὲ γυμνὸν τὸ ξίφος
Διὰ νὰ μᾶς σώσουν, Πάτερ μου, τὴν νύκτα. —
Ἡ νύξ ἦτο εἰς τὸ μέσον τῆς πορείας,
Ὅτε ἀκούομεν μακρόθεν νὰ πλῆκόνωσι
Αἴφνης μὲ ταραχὴν ἄπειροι Τοῦρκοι.
Ἐγειρόμεθα πάντες καὶ ὀπλιζόμεθα
Μ' ἀπόφασιν νὰ πέσωμεν. — εὐθέως
Ὁρμᾷ πρῶτος ὁ Κύριος τῆς οἰκίας. —
Τὸν γνωρίζουν οἱ Τοῦρκοι καὶ εὐθὺς τρέχουσιν
Ἄπαντες κατ' αὐτοῦ. — Φονεύει πλῆθος. —
Ὑπὲρ αὐτοῦ τρέχομεν πάντες, ὅμως
Προσέχοντες πολὺ διὰ τὴν Ξανθίππην. —
Σύγχυσις προξενεῖται... Ἄ! δυστυχία!
Πᾶσαν ἐλπίδα χάνομεν. — Εἰς δύο
Γίνεται εὐθὺς τοῦ Αὐθέντου μου τὸ ξίφος. —
Ζῶντα τὸν σύρουν ἔστην στιγμὴν οἱ Τοῦρκοι. —
Σκοτιζόμεθα πάντες. — Πίπτουν δύο
Ἐξ ἡμῶν ταῦτοχρόνως, ἐν ᾧ τρέχουν
Κατὰ τῶν Τούρκων. — Οἱ λοιποὶ φωνάζουν
Τὴν Ξανθίππην νὰ σώσωμεν, καὶ εὐθέως
Ἐσκορπίσθημεν πάντες, καὶ γυρεύω
Ὅλην τὴν νύκτα τὴν Ξανθίππην, πάτερ.

ΓΕΡΩΝ

Πόσον λυποῦμαι, θύγατερ! Εἶναι ὅμως
Εἶναι Θεός, ὅστις τὰ πάντα βλέπει. —
Θεὸς καὶ διὰ τοὺς πάσχοντας ὑπάρχει. —
Θεός, ὅστις ἐξίσου εἶναι διὰ πάντας, καὶ ὅταν
Θελήσῃ πάντες οἱ κακοῦργοι πίπτουν. —
Πάσχουν πολλάκις δυστυχῶς οἱ ἀθῶοι

Ὅμως ποινὴ δὲν εἶναι τὰ δεινὰ των·
Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζωνται. . τοῦ Πλάστου
Μετ' ὀλίγον ἡ χεὶρ βάλσαμον χύνει
Ἵστάς ἀνοικτὰς πληγὰς των. . Καὶ αὐτοὶ χαίρουν
Καθὼς πουλιὰ φιλέρημα, ποῦ ἐξαίφνης
Φεύγουσιν τὸν ἰξὸν καὶ ἐν ᾧ πετῶσιν
Ἵτὰ δένδρα, Ἵτὰ νερά, Ἵτὴν πρασινάδα
Ἐνθυμοῦνται τὸν κίνδυνον γελῶντα.
Ν' ἀναπαυθῆς ὀλίγον ἔχεις χρεῖαν. —
Ἐλθε μαζί μου εἰς τὴν μικρὰν καλύβην. —

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ὁ ΙΕΡΕΥΣ εἰσέρχεται εἰς τὴν πεδιάδα.

ΙΕΡΕΥΣ

Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ ; Ποτὲ δὲν τρέμω
Ὅτε φονεύω τοὺς ἐχθρούς, καὶ ἄς πνέῃ
Φρίκην καὶ ὀργὴν καὶ ἄς κεραυνοῖ τὸ φάσμα.
Τότε ἐγὼ τρέμω, ἂν ποτὲ σφάλλω, τότε
Φλογοβολοῦν τὸ στῆθός μου στενάζει. —
Αἱματωμέναι αἱ χεῖρές μου ! Τί θέα,
Ἦτις ἔστους ὀφθαλμοὺς κρατεῖ τὰ δάκρυα !
Αἱματωμέναι αἱ χεῖρές μου ; τὰς βλέπω. —
Λοιπὸν ἐσώθην ; Αἱ γυναῖκες ὅμως,
Αἱ γυναῖκες ποῦ τρέχουν ; ὦ Ξανθίππη,
Θέλω χάσῃ καὶ σέ ; καὶ σέ, χρυσῇ μου ;
Εἶχον ποτὲ δύο κόρας, ἀλλ' ἡ μία
Ὡς ἀστραπὴ ταχύπτερος μοῦ ἐχάθη. —
Μικρὰ μοῦ ἐχάθη, φεῦ ! Τὴν ἄλλην τώρα

Τόσον γλυκεῖαν, καλὴν καὶ ὠραιοτάτην,
Τὴν ἄλλην τώρα ὁ δυστυχὴς τὴν χάνω. —
Πῶς εἶναι δυνατόν! σύ! σύ! Ξανθίππη!
Ἐμοῦ θυγάτηρ! Σύ! Νὰ τὸ πιστεύσω;
Αἰχμάλωτος, Ξανθίππη; Σύ! . . . Τί λέγω;
Μᾶλλον τὸ πᾶν ν' ἀνατραπῇ. . . . καὶ τότε.
Φεῦ! Τί συλλογισμός! Ἀπομακρύνθητι
Πᾶσα τοῦ Πλάστου ὀργή. . . . Ναί. . . . πόρρω. . . πόρρω
(Σιωπᾷ δι' ὀλίγον καὶ περιπατεῖ μὲ ἐσκυμμένην
τὴν κεφαλὴν.)

Στῆθος! ὦ στῆθος φλογισμένον, τώρα
Δὲν ὑποφέρεις τοὺς ἐλέγχους πλέον
Τοῦ συνειδότος! Σὺ προχθὲς δὲν εἶχες
Ὅφεις σκληρούς, σὺ δὲν εἶχες ἀκάνθας,
Ὅτε ἔθλιβες τὰ στήθη μιᾶς παρθένου
Εἰς ἀνόμους εὐνάς. — Διατί ν' ἀρπάξης
Τῆς Αἴγλης τὴν τιμὴν; Ἔνεκα τίνος
Ἐτυφλώθην ἐγώ! Τί μένει πλέον;
Ἰδοὺ τοῦ κόσμου τὰ δεινά! Ἐπλέχθην. . .
Γίνομαι εὐθὺς τῶν Φιλικῶν. — Ἡ χεὶρ μου. . .
Ἐμελλε νὰ φονεύσῃ τὴν συμβίαν. —
Ἀράγε πόθεν ἔμαθες, ὦ γύναι,
Ὅτι τῶν Φιλικῶν ἦμην ἑταῖρος;
Καὶ πῶς νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς; Σκληρὸς εἰς τὸ ἄκρον
ἦμην τότε σκληρός· εἰς ἓν ποτήριον
Πλῆρες οἴνου καὶ ἀφρίζον. . . ὦ κακία!
Τὸν θάνατόν σου Ἀγγελικὴ μου κρύπτω.
ὦ στιγμὴ Φρίκης! Ἦσουν ὅλη, ὦ γύναι
Γλυκύτροπος, ἀγαπητή. — Σὲ ἠγάπων. —

Ἄλλ' ἡ Πατρίς μου λέγει «φόνευσέ την»
»Τὰ μυστικά γυνὴ νὰ μὴ τὰ ἐξεύρη.»
Καὶ τί νὰ κάμω ἐγώ; Νὰ μὴ προσέξω
Εἰς τὴν πατρίδα; νὰ σ' ἀφήσω, ὦ γύναι;
Ἐπείσθην, ναί, σ' ἐφόνευσά με δόλον. —
Ἀλλὰ δὲν φθάνει, ἀτίμησα παρθένον,
Παρθένον ὀρφανήν. — Τί μένει τώρα;
Μήτηρ τῆς μένει ν' ἀφεθῇ εἰς τοὺς δρόμους. —
Καὶ δὲν ἀφέθη; καὶ δὲν τρέχει περίξ,
Ἐκδίκησιν διψῶσα, με παιδίον
Ἀνήλικον, μικρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας;
Καὶ ἔχω καρδίαν νὰ φονευθῶ; Ν' ἀφήσω
Εἰς ξένας χεῖρας τὴν Ξανθίππην; Πάλιν
Ἄτιμον, μόνην, δυστυχῇ τὴν Αἴγλην;
ὦ ταραχή! Ξανθίππη μου, ποῦ τρέχεις;
Χρυσῇ μου, ἰδοὺ τί σοῦ ἔπλεκεν ἡ τύχη... (1)
Καὶ ὁμῶς ἐγὼ σ' ἀδίκησα, ἐγὼ πρῶτος.

(Σιωπᾷ ἐκ νέου, καὶ περιπατεῖ)

Ἀλλὰ τί τοῦτο! τ' εἶναι τοῦτο!!!... ὦ φρίκη!
Δὲν ἀπατῶμαι... ἐγὼ τὴν βλέπω... Ἄ! φύγε,
Φύγε, γύναι σκληρά... Δὲν φεύγεις; Αἶμα,
Αἶμα ζητεῖς; Αἶμα θὰ λάβεις, ὁμῶς
Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή... Σὺ κλαίεις; δεικνύεις
Τὰ στήθη σου, σκληρά; Τί με κυττάζεις;
Ἡ κεφαλὴ νὰ πεταχθῇ πασχίζει. —
Ἄ! ἄ! μακράν, μὴ με σπαράττης... εἶμαι
Τῆς Ξανθίππης πατήρ... ἔφυγε... τρέχει...

(1) Συλλογίζεται.

(Σιωπᾷ δι' ὀλίγον.)

Εἶμαι δειλός! καὶ τίς δὲν φρίττει, βλέπων
Πᾶσαν στιγμὴν τέρας τοιοῦτον; Οἶμοι!
Μὲ φοβερίζει πάντοτε. . . Ἴσως παύσῃ
Ἴσως γαλήνην μετὰ ταῦτα λάβω. . . .

(Κρύπτεται μεταξὺ τῶν δένδρων. — Ἡ σκηνὴ δι' ὀλίγον κενή.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ καὶ ΙΕΡΕΥΣ. — Ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰσέρχεται ἡ ΞΑΝΘΙΠΠΗ,
ἀφ' ἑτέρου δὲ μετ' ὀλίγον ὁ ΙΕΡΕΥΣ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ποῦ τρέχω μόνη ἡ δυστυχής!! Ποῦ τρέχω!
Εἰς ἓνα ὠκεανὸν μικρόν τι πλοῖον
Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Βορρᾶς ἡγριωμένος
Μὲ ρίπτει. . . Δυστυχής! Δὲν ἔχω ἐλπίδα!
Πόσον καλὸν νὰ μὴν ὑπῆρχε ὁ Κόσμος.
Τούλάχιστον δι' ἐμέ· χωρὶς νὰ ὑπάρχω
Ἄς ὑπῆρχον τὰ πάντα. Τὰ στοιχεῖα
Πάντα λοιπὸν μὲ πολεμοῦν; Τί πταίω;
ὦ δυστυχής! παραλογῶ καὶ φέρω
Εἰς ὑψηλὰς ἀρχὰς ὅτι δικαίως
Ὁ Πλάστης θέλει νὰ ὑποφέρω ἐνταῦθα
Ὅπως σβεσθῇ τὸ κρίμα τῶν προγόνων.
Πάτερ, λοιπὸν σὲ βλέπω πάλιν; (1)

ΙΕΡΕΥΣ

Κόρη!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πῶς ἡδυνήθης νὰ σωθῇς;

(1) Ὁρμᾷ καὶ τὸν ἐναγκαλίζεται,

ΙΕΡΕΥΣ

Ξανθίππη,

Ἡ χεὶρ τοῦ Πλάστου μ' ἔχει σῶση, καὶ ἴσως
Ἐκδικουμένη, διὰ νὰ πῶ τελείως
Ἀνθρωποκτόνου λύπης τὸ φαρμάκι.

Μ' εἶχον εἰς τὴν εἰρκτὴν τῶν Παλατίων

Εἰς βαθύτατον σκότος καὶ ἐρημίαν. —

Ἰδοὺ μὲ ταραχὴν αἰφνης πηδάει.

Ἄ! νὰ τὸ εἰπῶ; σὺ θὰ τρομάξεις κόρη!

Θὰ κτυπήσει ἡ καρδιά σου! Αἰφνης πηδάει

Ἀπὸ τῆς γῆς ἡ μήτηρ σου καὶ ἀγρία

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, χύνει, ἀρπάζει,

Χύνει, ἀρπάζει τὰς τρίχας μου, μὲ βλέμμα

Φλογισμένον. — Δὲν εἶναι ἀπάτη, ἀπάτη

Τοῦ νοός μου δὲν εἶναι, μ' ἐκρατοῦσε

Τρέμουσα, ἀχνή, καὶ ὀλόγυρά της πλῆθος

Τεράτων ἠῤῥξανον παντοῦ τὴν φρίκην. —

Παγώνει εἰς τὴν στιγμὴν τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας·

Αὐτὴ μὲ θεωρεῖ, καὶ εὐθὺς φωνάζει

« Αἷμα ζητῶ, αἷμα ζητῶ. . . »

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τί τοῦτο!

Πάτερ, καὶ πῶς ἡ μήτηρ μου τοσεῦτον

Σὲ βασανίζει, ὡς λέγεις σύ; . . . τί τρέχει; (1)

ΙΕΡΕΥΣ

Θέλεις μάθει καὶ φρίξη. — Ἡγριωμένη

Ἦρχισε εὐθὺς νὰ μὲ κτυπῇ. — Φωνάζω,

Ρίπτομαι κατ' αὐτῆς καὶ εὐθὺς τὴν σφίγγω. . .

(1) Κλαίουςα.

Καὶ τί νὰ σφίξω! Τί; τίποτε. . . πάλιν
Ἡγριωμένη μὲ κυττάζει. . . ὦ! παῦσε,
Γύναι σκληρά, καὶ τώρα ἀκόμη, τώρα
Εἰς τὴν ὑστέραν μου στιγμὴν, σὺ ἀφίνεις
Τὸν τάφον σὺ καὶ μὲ λακτίζεις τόσον;
Οὕτω σοῦ πρέπει, ὦ δυστυχές, φωνάζει,
Καὶ εὐθὺς ὡς ἀστραπὴ χάνεται. — Στρέφω
Τὸ βλέμμα εὐθὺς ὀπίσω μου. . . Μὴ τρέμης. . .
Πάλιν τὴν βλέπω ἐξηπλωμένην κάτω,
Ἀχνὴν ὡς τὸν κηρόν, ἐν πτώμα κρύον,
Μ' αἱματοφύρτους κόμας ὑψωμένας. —
Τί ζητεῖς ἀπ' ἐμέ; φάσμα, τί θέλεις;
Αἷμα ζητῶ μοῦ λέγει, καὶ τὴν χάνω. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἄχ! τ' εἶναι τοῦτο, πάτερ μου; Φεῦ! τ' εἶναι;

ΙΕΡΕΥΣ

Ὡς βράχος μένω ἀκίνητος, ὁπότε
Τὴν θύραν τῆς εἰρκτῆς νὰ τρίζῃ ἀκούω. —
Ἀνοίγονται τὰ φύλλα· διακρίνω
Κόρην λευκῶς ἐνδεδυμένην. — Φέρει
Πάλλοντα λύχνον εἰς τὴν χεῖρα. . . τρέμει
Περίλυπος ἀχνὴ καὶ φοβισμένη. —
Σὲ λυποῦμαι πολὺ καὶ ἤλθα, αὐτὴ λέγει,
Νὰ σὲ φυλάξω. . . καὶ νὰ σώσω ἀκόμη
Ἐμαυτὴν τὴν ἀθλίαν. — Κόρη, τίς εἶσαι;
Τρέμων τῆς λέγω. — «Ἐγὼ! παρθένος ἤμην»
Μοῦ λέγει ἡ δυστυχὴς, «ἤμην παρθένος,
» Ἀγνὴ παρθένος, ἀλλὰ τώρα, ὦ φρίκη!
» Τυράννου παλλακίς. — Ὅποτε ἀντήχουν

»Τρομακτικῶς αἱ σάλπιγγες τῶν Τούρκων
»Ἄχ! εἴθε νὰ εἶχον φονευθῇ! βιαίως
»Μ' ἔσυρον ἔσθην εἰρκτὴν καὶ τώρα. . . ὦ τύχη!
»Δὲν προχωρῶ, μοῦ σφίγγει ἡ αἰδὼς τὰ χεῖλη.
»Ὅμως λάβε ψυχὴν. Τὰ βήματά μου
»Ἐνοπλος ἀκολουθεῖ· ὁ Τύραννός μας
»Εἰς βαρὺν ὕπνον βυθισμένος εἶναι.»
Τότε μ' αὐτὴν πρὸς τὸν Πασσᾶν ὑπάγω·
Φονεύω τοὺς σκοπούς, φονεύω ἀκόμη
Ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο τὸν σκληρὸν ἐχθρόν μας. —
Ἐφυγε εὐθύς ἔσθον οἶκόν της ἡ νέα,
Καὶ ἴσως δι' αὐτήν, διὰ ἐμὲ τρέχουσι πλῆθος. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ, διατί σὲ βασανίζει τόσο
Τῆς μητρός μου τὸ φάσμα; διατί, πάτερ;

ΙΕΡΕΥΣ

Μάθε τίς εἶμαι ἐγώ, φρίξον καὶ σίγα. —
Εἶμαι εἷς ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρείας.
Τὴν μητέρα σου ἐφόνευσα. . . Φεῦ! σίγα. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τὴν μητέρα μου σύ. Καὶ πῶς! τί λέγεις;

ΙΕΡΕΥΣ

Τὴν ἐφαρμάκευσα.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Σκληρέ, τί λέγεις;

ΙΕΡΕΥΣ

Μόνον διὰ σὲ δὲν ἐφονεύθην. . . Σίγα.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἄ! νὰ σιγήσω μὲ προστάξεις!

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Η ΑΙΓΛΗ μὲ γυμνὸν τὸ ξίφος, κρατοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς παιδίον τι καὶ οἱ ἄνω.

ΑΙΓΛΗ

Τάλαν,

Ἄνομον τέκνον, σ' ἀγαπῶ.

ΙΕΡΕΥΣ

Τί τοῦτο ! (1)

ΑΙΓΛΗ

Δὲν μὲ γνωρίζεις πλέον, σκληρέ ! Τὸ βλέπεις ; (2)

Εἶναι σπέρμα ἰδικόν του καὶ ἀτιμία.

(Ἡ Αἴγλη θέλει νὰ ὀρμήσῃ κατ' αὐτοῦ μὲ τὸ ξίφος, ἀλλ' ἡ Ξανθίππη τὴν βαστάῃ). —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Αἴγλη, στάσου.

ΑΙΓΛΗ

Ποτέ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Στάσου, τί θέλεις ;

ΑΙΓΛΗ

Νὰ τὸν φονεύσω.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Σύ !

ΑΙΓΛΗ

Ναί.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Γύναι, τώρα

(1) Βλέπων τὴν Αἴγλην, ἐξέρχεται τρέχων.

(2) Δεικνύουσα πρὸς τὴν Ξανθίππην τὸ παιδίον.

Πρόσεχε, γύναι, πρόσεχε. . . Ὁ πατήρ μου
Ἀπὸ τὰ πάθη εἶναι ἀναμμένος. . . Ἴσως
Πράξῃ τίποτε. . .

ΑΙΓΛΗ

Τί, θὰ μὲ φονεύσει;
Φόνευσόν με, τῆς γῆς ἔκτρομα, τέρας, (1)
Ἄσπλαγχνε, μοχθηρέ, ληστιά, κακοῦργε,
Ψεῦστα, θηρίον σκληρόν. . . ναί, διότι πλέον
Νὰ ἐκδικηθῶ δὲν δύναμαι. (2) Τὸ βλέπεις; (3)
Μὲ τοῦτο ἐδῶ ἐφαρμάκευσε, τὸ τέρας,
Τὴν μητέρα σου τότε. . . Διατί παύει;
Δὲν φαρμακεύει τὸν υἱὸν ἂν ἴσως
Πόρνης αἰσχρᾶς εἰς τὴν γαστέρα ἐσπάρη;
Ἀχάριστος! Λοιπόν, ἀφ' οὗ μολύνει
Μίαν παρθένον σεμνήν, νὰ τρέφῃ μῖσος;
Ἐγὼ ναί, ναί, τοὺς Τούρκους ἐγὼ μόνη
Ἐστειλον χθὲς ἐκδίκησιν διψῶσα.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Αἴγλη σκληρά, λοιπόν. . .

ΑΙΓΛΗ

Ἄ! σίγα, κόρη,
Κακούργου, πονηροῦ, προδότου. . . Ψεύστου

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τί μ' ὑβρίζεις; διατί σὺ νὰ ὑπενδώσης; . . .

ΑΙΓΛΗ

Μ' ἐπλάνεσε ὁ σκληρός· ἀλλὰ θὰ μάθει
Ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι τίγρεις ἄγριαι
Ὅτε ἀπατῶνται ἀπὸ ἐραστὰς προδότας. —

(1) Στρεφομένη πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀνεχώρησεν ὁ Ἱερεὺς. (2) 'Ρί-
πτουσα τὸ ξίφος, ἐκβάλλει ἐν ποτήριον. (3) Πρὸς τὴν Ξανθίππην.

Πρὸς τὸν Πασσᾶν προχθὲς ἔτρεξα μόνη
Τοῦ εἶπα πῶς στάσεις ὁ Πατήρ σου ἐγείρει. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Αἶγλη σκληρά, διατί μᾶς σφάζεις τόσον;
Δὲν μᾶς λυπῆσαι; Σὺ δὲν βλέπεις πάντας
Πῶς πάσχομεν; Δὲν ἡσυχάζεις, Αἶγλη;
Πόσον τὸ συνειδὸς ᾶ! τοῦ φλογίζει
Τὰ στήθη, γύναι! . . Ὁ δυστυχὴς μὲ βλέπει
Καὶ δακρύζων ὡς βρέφος μοῦ φωνάζει
«Ἥμαρτον». — Καθὼς λέων βρυχᾶται, ἀφρίζει,
Στρέφει τοὺς ὀφθαλμούς. — Πᾶν ὅ,τι εὐρίσκει
Ποδοκτυπεῖ, κατασυντρίβει, καὶ αἶφνης
Κτυπεῖται, βλασφημεῖ σὲ κράζει τρέμων. —
Βλέπει σκιὰς καθὼς μᾶς λέγει. — Φρίττει
Νὰ τὸν βλέπῃ κἀνεὶς. Ὅλας ἐκτείνει
Τὰς χεῖρας διὰ νὰ σφίξῃ ὅσα αὐτὸς βλέπει
Φάσματα στυγερά, καὶ ὀπίσω πάλιν
Ἄ! τρέμουςαι, κεναὶ κτυποῦν τὸ στήθος. —
Ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας γονατίζων,
Χύνων δάκρυ πικρόν. Φεῦ! ἡ καρδιά μου. . .

ΑΙΓΛΗ

Εἶναι σκληρός, εἶναι σκληρός, καὶ φθάνει. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἀλλ', Αἶγλη, σὺ μία τίγρις εἶσαι. . . Αἰσχύνου.

ΑΙΓΛΗ

Πῶς ὁμιλεῖς οὕτω, Ξανθίππη; . . . βλέπεις . . . (1)
Ἄ! ταύτην τὴν στιγμὴν ἐκυριεύθην
Ἀπὸ πάθη σκληρά, δὲν σὲ φονεύω,

(1) Δεικνύουσα τὸ ξίφος.

Κόρη προδότου μοχθηροῦ Μὲ φθάνει
Νὰ ἐκδικηθῶ καθὼς ἐξεύρω.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πρᾶξε
Ὅ,τι θέλεις. . . καὶ τί!!! Δὲν σὲ φοβοῦμαι.

ΛΙΓΛΗ

Αἷμα διψῶ. . . καὶ τοῦτο ἐδῶ προσέτι. . .
Θέλω φονεύσῃ. . . ναί. . . (1)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Μαίνεσαι, γύναι;
Εἶναι τέκνον σου αὐτό; Σκληρά, σὺ τρέμεις.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ἡ ΞΑΝΘΙΠΠΗ μόνη, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ ΕΛΕΝΗ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἄ! σύ, πάτερ, μᾶς ἔρριψες εἰς τόσα
Βάσανα. Γλαῦκε, ἡ μόνη ἐλπίς πῶς μέλλω
Νὰ σὲ σφίξω ποτὲ 'ς τοὺς κόλπους τούτους
Μοῦ βαστᾷ τὴν ζωὴν. . . ὦ Μοῖρα, φθάνει.
Ἄ! κινδυνεύει νὰ σβεσθῇ τελείως
Πᾶσα ἀρετὴ τὸ στῆθος τοῦτο πρῶτα
Θερμαίνουσα. . . Καὶ τί νὰ κάμω τώρα!
Φεύγει ἐμμανὴς ὡς ἄρκτος ὁ πατήρ μου.
Ὁ Γλαῦκος πολεμεῖ. Γλαῦκέ μου, φῶς μου!
Εἰς κινδύνους, Ἐλένη μου, σὺ τρέχεις. —
Αἶγλη σκληρά, μὲ φοβερίζεις. Οἴμοι!
Οἴμοι τῆς δυστυχοῦς! Δὲν βλέπω πλέον

(1) Ἐξω φρενῶν σύρει μὲ ὄρμην τὸ παιδίον τῆς.

Μηδένα τρόπον σωτηρίας. — Ἑλένη

ΕΛΕΝΗ

Ὁ πατήρ σου εἶναι ἐλεύθερος (1)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τὸ ἐξεύρω·

Τί κάμνει ; λέγε, Ἑλένη μου. . .

ΕΛΕΝΗ

Ξανθίππη,

Δάβε ψυχὴν . . . σὲ σφίγγω τέλος πάντων

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἄ ! ποῦ τὸν εἶδες ;

ΕΛΕΝΗ

Φίλη μου Ξανθίππη,

Τὸν ἀπῆντησα ποῦ ἔτρεχεν. — Ἑλένη,

Τρέξε εἰς τοὺς λόφους ἑστὴν στιγμὴν μοῦ λέγει,

Καὶ εἰπὲ πρὸς τὴν Ξανθίππην μου πῶς εἶμαι

Ἐστὸν οἶκον καὶ προσμένω καὶ τὰς δύο

Ὅπως ἴδωμεν τέλος τί θὰ γίνη. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Δὲν εἶναι φόβος διὰ τοὺς Τούρκους ;

ΕΛΕΝΗ

Φίλη,

Μὴ φοβῆσαι, δὲν ἔρχονται ὅχι. . . Πρέπει

Ὁ πατήρ σου νὰ φύγῃ καὶ ν' ἀφήσῃ. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Μὴ μὲ λυπῆς, Ἑλένη μου. Πορεύου,

Πορεύου μετ' ἐμοῦ. — Τὸν συμπονοῦμαι

Ἄν καὶ σκληρός.

(1) Εἰσερχομένη.

ΕΛΕΝΗ

Σκληρός! Τί λέγεις;

ΕΛΝΘΙΠΠΗ

Σίγα. (1)

(Ἡ σκηνὴ δι' ὀλίγον κενή).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ἡ ΑΙΓΛΗ ἐπιστρέφει μὲ τὸ παιδίον της. — Ὁ οὐρανὸς
ἔτι μᾶλλον σκοτίζεται.

ΑΙΓΛΗ

Ἐφυγεν! Ἄ! γλυκύ μου τέκνον, (2) σπέρμα
Ἀπανθρώπου πατρός. (2) Τὸ νὰ σὲ βλέπω, (2)
Τὸ νὰ σὲ βλέπω, ναί, πάσας τὰς πράξεις
Τῆς αἰσχροῦ μου ἀσελγείας ἄ! μοῦ ἐνθυμίζει. —
Ὡ πῶς τὸν νοῦν σκοτίζουν τὰ πάθη! (3)
Ὅμως ψυχὴ. Θὰ πλημμυρήσῃ τὸ αἷμα. —
Νὰ σὲ σκοτώσω; Ὅχι ποτέ. . . Τί!!! Πόρρω,
Ἰδέαι σκληραί. . . εἶμαι Ἐριννύς. — Ἄ! πόρρω
Αἰμοσταγεῖς ἄκανθες ἐκδικήσεως. —
Ὡ πῶς μόνη σχεδὸν τῆς ἀμαρτίας
Ἡ τρομερά, θελξίπικρος ιδέα
Μᾶς τυφλόνει! Πωπῶ! Καὶ ἤθελε τόσον
Νὰ ἐννοήσω τίς εἶναι; Ἦθελε τόσον;
Ὅτε σκοτόνει τὴν γυναῖκα ἀδίκως;
Ἰδοὺ τώρα πῶς μ' ἄφησεν. . . Ἄ τύχη!
Ἐγὼ εἶμαι τίγρις. . . Νὰ βυθίσω θέλω
'Στὸ στῆθος μου, 'εἰς τὸ στῆθος σου, 'εἰς τὸ στῆθος

(1) Φεύγουσι. (2) Φιλεῖ τὸ παιδίον της. (3) Ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ
ἀστράπτῃ.

Τοῦ τρυφεροῦ μας τέκνου ἐν ξίφος ὄλον. —
Ἵτὸν ἄνεμον καθεῖς. . . Ἄς σκάσουν πάντες.
Καὶ σὺ τέκνον θὰ πέσεις. . . Τόλμη. . . θάρρος.
Αἶμα διψῶ. Ἀνάθεμα εἰς τὴν ὥραν
Εἰς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸν εἶδον, ὅτε
Ἵτὰ θελκτικά του ἔκλινα πάθη ἡ σκύλα. —
Ἀνάθεμα εἰς ἐμέ, Ἵτὸν κόσμον τοῦτον. —
Παντοῦ φθορά! . . Νὰ ἐκδικηθῶ, μοῦ μένει. —
Μὲ δόλους, μηχανάς, μὲ πάντα τρόπον. —
Καὶ σέ, Ξανθίππη, θέλω πνίξῃ πρώτην. —
Βλάπτουσα σέ, πληγόνω τὸν πατέρα. —
Τῶν τέκνων τὰ δεινά, δεινὰ γονέων. —
Τὸν Γλαῦκον σὺ ἀγαπᾷς, τοῦ ὠρκίσθης ὅτι
Θέλεις εἶσθαι πιστή. — Βλέπεις ἐὰν ψεύδῃ
Ἐκδικουμένη πλέκω ἐγὼ μὲ τέχνην. —
Ἦλθε διὰ σέ ἀπὸ τῆς μάχης. . . Τρέχω
Πῶς τὸν προδίδεις νὰ τοῦ εἰπῶ. Μὲ φθάνει . . .
Καὶ πρέπει ἐγὼ μὲ δόλους νὰ ἐκδικῶμαι;
Μ' ἀπάτην; Πρέπει νὰ χωρίσω δύο
Ἐραστάς; Καὶ διατί δὲν πρέπει; Μήπως
Δὲν εἶναι σπέρμα τοῦ σκληροῦ πατρός της;
Ὡ γονεῖς μου, γονεῖς! Ἐρημον, μόνην,
Παρητημένην, ὀρφανὴν μ' ἀφήσατε
Εἰς ξένας χεῖρας. . . Καὶ ἐγὼ τώρα ἐπλέχθην
Ἵτὸν βρόχον ἐραστοῦ. — Πῶς ἀπατᾶσαι
Τῶν γυναικῶν εὐκαμπτον φύλον! — Λάβε (1)
Σὺ, στῆθος. . . Σὺ. . . Δὲν βλέπω. . . Τ' εἶναι! Παῦλε,
Καλέ μου Παῦλε. (2)

(1) Κτυπεῖ τὸ στῆθος. (2) Τὸν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΙΟΝ

Μάνα μου. . .

ΑΙΓΛΗ

Ψυχή μου. . . (1)

Καὶ ἤθελα ἐγὼ νὰ σὲ φονεύσω ; . . . ὦ φρίκη !!!

Ἐλθέ, παιδί μου ! . . Ἐλθέ ! . . Πῶς σὲ μασσῶ (2)

Ὅργανον τῆς ὀργῆς μου. . Τρέχω. . Φεύγω. . .

Βροντᾷ καὶ βρέχει, ἐλθὲ μαζύ μου, ὦ τέκνον.

(Μέγιστον σκότος, βρονταί, καὶ ἀστραπαί.)

(1) Τὸν φιλεῖ. (2) Μασσᾷ τὸ ξίφος.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Μέγας κοιτῶν με δύο ἀπειραντίους θύρας.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ὁ ΓΛΑΥΚΟΣ εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν ἑξωθεν φέρουσάν.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ἐχουν φῶς ἀναμμένον. — Ἡσυχία
Εἶναι καθὼς εἰς ἔρημον φρικώδη,
ἥτις 'ς τοὺς κόλπους τῆς Σιωπῆς κοιμᾶται.
ὦ πατρίς μου, πατρίς, ἡ χεὶρ μου τόσους
Ἐσφαξε ἐχθρούς· ἀγνώριστος δὲ τώρα
Κρυφὰ πατῶ τὰ μοσχοβόλα ἐδάφη. —
Ἐδῶ ποτὲ μ' ἐφίλησε ἡ Ξανθίππη,
Ἐδῶ πρῶτον, μοῦ λέγει σ' ἀγαπάω. —
Ἐδῶ μοῦ ὠρκίζετο ἡ σκληρά, πῶς πίστιν
Θέλει τρέφει εἰς τὰ στήθη της. . . Καὶ τώρα
Μ' ἐπρόδωκε σκληρῶς. . . Αὐτή!!! Τί λέγω;
Πῶς εἶναι δυνατόν; Τῆς Αἴγλης φθόνοι,
Ναί, ναί, τῆς Αἴγλης εἶναι φθόνοι. . . Αἰσχύνῃ!
Διὰ τὴν Ξανθίππην ν' ἀμφιβάλλω! Τάχα
Δὲν ἐνθυμοῦμαι τοὺς γλυκεῖς της λόγους;
Τοὺς θολωμένους ὀφθαλμούς; Τοὺς ὄρκους;
Τὸ τρέμον στήθος τῆς γλυκείας μου ἀγάπης;
Ὅτε κρυφίως ἐξήρχετο τὴν νύκτα
Εἰς τὴν αὐλὴν λευκῶς ἐνδεδυμένη,

Μὲ ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τὰς ἀγκάλας
 Μ' ἔσφιγγεν ἀναυδής. — Ἄχ! τότε τρέμων
 Τῆς ἐφίλουν τὴν χεῖρα. Ἄχ! τότε πᾶσα
 Αἴσθησις τρυφερά καὶ τέρψις θεία
 Ὑφονον τὴν ψυχὴν. Ἄχ! τότε, ὦ Πλάστα,
 Ὕστους οὐρανοὺς ἀπήτουν νὰ πετάξω. —
 Τότε μ' ἐφίλει ἐρυθριῶσα. . . Ἄ! Τότε
 Ὑσθάνοντο οἱ θερμοὶ κόλποι μου πίπτον
 Τὸ ἐρωτικόν της δάκρυ. — Ἄχ! Ἄγγελέ μου
 Ἀκόμη σὲ λατρεύω, διότι ἀθώα
 Πάντοτε ὑπῆρξες σύ! Καὶ ἂν ἴσως σφάλλω; . . .
 Ἄν εἰς θέλγοντα κάλλη, ἐξαίσια, θεῖα,
 Εἰς ψευδεῖς ἀρετάς, εἰς ἀπατῶσαν
 Γλυκύτητα κρύπτηται ἐν τέρας; Οἴμοι! —
 Ὑδρωσα πολεμῶν αἷμα ὅσους κάμπους
 Ἐτρεχον μὲ γυμνὸν ξίφος τὴν νύκτα·
 Κοπιασμένος δὲ τῶρα καὶ κρυφίως
 Ἦλθον ἐδῶ νὰ σὲ λατρεύσω, ὦ κόρη. —
 Εἶχον πατρίδα τὰ βουνὰ καὶ τῶρα
 Ἦλθον δι' ὀλίγον νὰ σὲ ἰδῶ. . . Τί βλέπω;
 Δὲν βλέπω τὴν Ξανθίππην μου, δὲν βλέπω
 Τὴν θεάν μου, φεῦ! φεῦ! Δὲν βλέπω πλέον
 Τὰ ῥόδινά της χεῖλη νὰ φιλῶσι
 Τὰς παρειάς μου. . . Φεῦ! Δὲν τρέμουν πλέον
 Τὰ τρυφερά της στήθη διὰ τὸν Γλαῦκον,
 Διὰ τὸν Γλαῦκον, δι' ἐμέ. . . Τίς εἶναι!
 Δὲν πρέπει εὐθὺς νὰ γνωρισθῶ (1).

(1) Κρύπτεται ὀπισθὲν τινος παραπετάσματος.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ, ΕΛΕΝΗ ἀνδρικῶς ἐνδεδυμένη.

ΕΛΕΝΗ

Ναί· πάντα
Μαθοῦσα, φρίττω καὶ ἐγὼ τώρα... τίς αἶσχος
Τὸν πατέρα σου ἐμόλυνεν!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἐλένη,
Πρέπει νὰ φύγῃ παρευθύς. Ἀπόψε
Πρέπει καὶ ἡμεῖς ν' ἀπέλθωμεν ἐντεῦθεν.
Ἔστω... ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπεθύμουν τώρα
Νὰ μάθω εἰς τίνα τῶν ἐνταῦθα φίλων
Ἡ συγγενῶν μας θέλει μᾶς ἀφήσῃ...
Πρέπει νὰ ἔχω ψυχὴν... ἀλλ' ἐν τοσούτῳ
Ἄν ἡτοιμάσθῃ ἡ ναῦς ὕπαγε, μάθε. —

ΕΛΕΝΗ

Νὰ σὲ φιλήσω μίαν στιγμὴν καὶ ὑπάγω.
Δὲν φοβοῦμαι διὰ σᾶς νυκτὸς τὰ σκότη. (1)

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ὦ λύσσα! (2)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τίς ὠμίλησε;... Δὲν εἶναι.
Τίποτε — Πάντα ἤδη σιγῶσι. — Πάγος
Τρόμου δεινοῦ μὲ κυριεύει.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ἐνδοθεν

Φύγε,

ὦχρὰ σκιά, φύγε.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Θεέ μου, τ' εἶναι;

(1) Τὴν φιλεῖ καὶ φεύγει. (2) Σιγαλὰ καὶ μόλις φαινόμενος. (1)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ὁ ΓΛΑΥΚΟΣ μόνος.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Δὲν ἀπατῶμαι, μὲ προδίδει. . . ὦ σχίσου!
ὦ σχίσου, γῆ! Πῶς ἐβαστάχθην ὅτε
Τὸν ἐφίλει ἡ σκληρὰ καὶ ὅλον τὸ ξίφος
Δὲν ἔκρυψα εἰς τὰ στήθη των! ὦ! τρέμω
Ἀπὸ λύσσαν καὶ ὀργήν. Ἄ! ποῦ εἶναι πλέον
Ὅρκοι, δάκρυα, φιλήματα καὶ τόσοι
Βαθύτατοι ἀναστεναγμοὶ καρδίας;
Ποῦ εἶναι ἡ πίστις; ἡ πρώτη συστολή σου
Ποῦ εἶναι, σκληρὰ; Τάχα παρθένος πλέον
Εἶσαι σύ; . . Σὺ! ποτὲ νομιζομένη
Πλάσμα θεογενές. Ἴσως τὰ θεῖα
Ἐμολύνθησαν μέλη σου, ἴσως τώρα
Δι' ἄλλον γάμον σκοπεύεις, ἴσως τώρα
Δι' ἄλλον ἀναστενάξεις, ἴσως φρίττεις
Εἰς τ' ὄνομα τοῦ Γλαύκου. — Ἴδου βραβεῖον
Τῶν τοσοῦτων μου ἀγώνων! . . . Ἄλλ' ἐλπίζω,
Μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐκδικηθῶ, Ξανθίππη. —

Μάχαιρα, σὺ τὰ σπλάγχνα θέλεις σχίσῃ (1)

Τῆς ἀπανθρώπου νεάνιδος. . . Οἶμοι!
Θὰ τὴν φονεύσω; Ἀκλόνητος ἡ χεὶρ μου
Θέλει τολμήσῃ ν' ἀφανίσῃ ἐν πλάσμα,
Ὅπερ μαγεύει ἐρωτικῶς τὴν φύσιν;
Θέλω σβέσῃ τὸν λύχνον τῶν ἐρώτων;
Εἶναι Πομφόλυξ ποικιλόχρους, ἔχων

(1) Ἐκθάλλει ἐν μαχαίριον.

Καλλονὴν ἀπατῶσαν. . . Σκέψις ὅμως
Πρὶν τὴν φονεύσω. . . Ναί· θὰ πέσει. . . Ἄχ! τρέμω (1)
Δι' ἄλλον αὐτὴ τὸ φῶς ὅχι δὲν βλέπει. —
Σύ, σκληρὸν μέσον, χορηγοῦν εἰς πάντα (2)
Ἀβασάνιστον θάνατον ὁπότε
Τυράννου λύσσα κυματίζει ἐπάνω
Ἵστάς ἐλευθέρας κεφαλὰς μας, ἔσο
Ὅργανον μετ' ὀλίγον τοῦ θανάτου,
Ὅστις ἄνευ ἐλπίδων θὰ μὲ κλείσει
Ἐντὸς εἰς σαρκοφάγον αἰωνίως.
Θὰ σὲ φονεύσω ναί, Ξανθίππη, ἀλλ' ὅμως
Θέλω πέσει καὶ ἐγὼ φαρμακευμένος. —

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Αἴγλη, καὶ Γλαῦκος.

Αἴγλη

Ἐπείσθης, Γλαῦκε;

Γλαῦκος

Ναί. . . Σίγησον ὅμως. . .

Αἴγλη

Λοιπὸν;

Γλαῦκος

Νὰ ἐκδικηθῶ μόνον προσμένω. —

Καὶ πῶς ἐδῶ τόσον ἀργά;

Αἴγλη

Νὰ μάθω

Ἄν ἐπείσθης.

Γλαῦκος

Ἐγὼ τὴν εἶδον. . . Φθάνει. —

(1) Φυλάττει τὸ μαχαίριον. (2) Θεωρῶν ἐν δακτυλίδιον.

Φεύγω δι' ὀλίγον, σὺ δὲ εἶπέ της, γύναι,
(1) Ὅτι εἶμαι ἐδῶ, νὰ μὲ προσμένη, διότι
Ἔφθασα πρὸς αὐτήν. —

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑἴΓΛΗ μόνη.

ΑἴΓΛΗ

ὦ πόσον αἶμα

Ὁ δεινός μου θυμός, ὦ πόσον θέλει
Φλογοβολῶν εἰς τὸ ἔδαφος ἐκχύση!
Ἔρχονται ἰδοὺ τὰ θύματα. — Δὲν τρέμει
Ὠργισμένη ψυχὴ, βλέπουσα τὸ αἶμα
Θερμὸν ν' ἀφρίζη.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΑἴΓΛΗ. ΙΕΡΕΥΣ. ΞΑΝΘΙΠΠΗ.

ΙΕΡΕΥΣ

Τίς!!... Τίς εἶναι πάλιν;

Αἴγλη, καὶ πῶς ἐδῶ; Νὰ ἐγείρης ἦλθες
Ἐκ νέου κακά; λοιπὸν ἔξευρε τώρα
Ὅτι σὲ παραιτῶ χωρὶς νὰ θέλω. —
Σὲ λυποῦμαι, σκληρά. Λυποῦμαι πλέον
Τὸ τέκνονμας. — Ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου
Καταφρονῶ. — Τί δύναμαι νὰ πράξω
Εὐρισκόμενος οὕτως; Ἴσως ὁμως
Ἐλθει στιγμή, καθ' ἣν, ὦ γύναι, ἐκ νέου
Θέλω σὲ λάβει προσφιλῇ συμβίαν. —
Συγχώρησόν με. . . Φεῦ! Συγχώρησόν με,
Συγχώρησόν με. — Ἰδοὺ προσπίπτω, ὦ γύναι,

Γονυπετής, ἰδοὺ πῶς τρέμω. — Ἄ! βλέπεις
Σὺ τέρατα πέριξ ἐμοῦ; Μίαν φλόγα,
Ἦτις ὑφοῦται καθὼς μέγας πύργος
Μὲ τρεῖς μεγάλας κορυφάς; Ἄ! βλέπεις
Πῶς κατ' ἐμοῦ τὰς στρέφει βροντοτρίζουσα;
Πῶς σπινθηροβολοῦν καὶ εὐθὺς σκορπίζονται;
Καὶ ἀκόμη τὸ σκληρὸν βλέμμα σου σχίζει
Τὴν τρέμουσαν καρδίαν μου; Ἀκόμη, ἀκόμη
Μίσους καὶ ὀργῆς αἰσθήματα σὺ τρέφεις;
ἔχεις ἄρκτου ψυχὴν; — Ἄν θέλῃς, Αἴγλη,
Λάβε τὸ ξίφος, ὄρμησον καὶ πέρασον
Τὸ στῆθος τοῦτο. Μή, σκληρά, μὴ στέκεις;
Τίς σὲ κρατεῖ; κτύπησον λέγω. . . Τρέμεις;
Εἶσαι χλομὴ καθὼς ἐν φάσμα. — ὦ γύναι,
Διατί τρέφεις σὺ μῖσος; Πῶς! Μεγάλως
Ἠμάρτησα καὶ ἐγώ, καὶ σύ. . . Τί λέγω!
Ἐγὼ μόνος, ὦ γύναι, ναί, ἐγὼ μόνος
Σ' ἐπλάνεσα, σ' ἠπάτησα, καὶ μέσα
Ἵστοὺς λαβυρίνθους σ' ἔσυρον, ὦ τάλαινα,
Τῆς αἰσχροῦ ἀσελγείας.

Αἴγλη

Λοιπὸν τί κάμνεις;

Ἱερεὺς

Πρέπει ν' ἀφήσω τὴν πατρίδα, καὶ ἴσως
Θέλω ποτὲ τὸ τέκνον μου ἀναθρέψῃ·
Δι' αὐτό, διὰ τὴν Ξανθίππην μου θερμαίνει
Αὔρα ζωῆς τὸ τεθλιμμένον στῆθος
Τόσον καιρόν. — Ἄλλως, νὰ πέσω ἐξεύρω,
Θάπτων τοῦ συνειδότος τοὺς ἐλέγχους,

Τὰ πάθη μου, τοὺς πόνους μου καὶ εἰσέτι
Τὴν ὕπαρξίν μου εἰς σαρκοφάγον τάφον. —
Ἐκεῖ ἀναστενάζουσα ἡ Ξανθίππη
Ἦθελε χύνει ποταμοὺς δακρύων. —
Ἐκεῖ ποτὲ τὸ μικρὸν τοῦτο βρέφος
Ἐρημον, ὀρφανόν, παρητημένον,
Μὲ προσυχὴν ἔστων λίθον ἀτενίζον
Ἦθελε εἰπεῖ, κοιμᾶται ἐνταῦθα ἐκεῖνος,
Ὅστις ζωὴν μ' ἔδωκεν ἁμαρτήσας. — (1)

Αἶγλη

Φθάνει, σὲ συγχωρῶ, καὶ ὅπου σὲ κράζει
Ἡ τύχη σου, σκληρὲ, τρέξον εὐθέως (2)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΕΛΕΝΗ, καὶ οἱ ἄνω.

ΕΛΕΝΗ

Εἶναι ἔτοιμον, ταχύ, μεγάλον, πλοῖον
Καὶ σὲ προσμένει, αὐθέντα μου, τὴν μίαν. —

Αἶγλη

Καὶ πῶς! μοῦ φεύγεις; ὅχι ἀρχίζω πάλιν (3)
Εἰς ὀργὴν νὰ πηδῶ, καὶ ἀκόμη, ἀκόμη
Αἶμα διψῶ. . . νὰ τρέξω. . . καὶ νὰ σχίσω,
Νὰ πέσω. . . Ὀργή. . . Σκότος καὶ φλόξ. Ἄ! ποῦ εἶμαι;
Ἐντὸς εἰς τὴν φθορὰν μόνην μ' ἀφίνεις;
Προδότα, μοχθηρὲ, κακοῦργε. . . φύγε. . .
Τί λέγω ἐγώ; . . . Μ' ἀτίμησας. . . ὦ τύχη! . . .
Βλέπεις. . . Ναί. . . Ναί. . . Τώρα σὺ βλέπεις. . . Εἶμαι

(1) Δακρύζει. (2) Συλλογίζεται βαθέως. (3) Εἰς τὴν μεγαλητέραν ὀργήν.

Τίγρις. . . Δὲν βλέπω. . . Ποῦ εἶναι ἡ θύρα ; . . Στάσου
Μὴ μ' ἀκλουθήσῃ τις, ἢ τὸν σκοτόνῳ (1)
Ἐφθασα εἰς τὴν στιγμὴν. (2)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἐλένη, στάσου, (3)

Μὴ σὲ σκοτώσῃ, εἶναι ἐμμανής.
(Σιγὴ δι' ὀλίγον)

ΙΕΡΕΥΣ

Ὡς πότε

Θέλουν διαρκέσῃ τὰ δεινά μου ; Ἔως πότε ;
Ἄχ ! Τ' εἶναι τοῦτο ; Τ' εἶναι ; Φεῦ !

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Βεβαίως

Κᾶτι κακὸν μᾶς τριγυρίζει, ὦ πάτερ.
Ἄ ! μοῦ τὸ λέγει δυνατὰ ἡ καρδία μου.

ΙΕΡΕΥΣ

Τῶν τρομερῶν τούτων σκηνῶν αἰτία
Εἶμαι μόνος ἐγώ. . . καὶ τίς ἐξεύρει,
Μὴ γένοιτο, τίς 'ξεύρει πόσαι θέλουν
Σκληρότεραι, δεινότεραι καὶ τούτων,
Τὸν οἶκόν μας γεμίσῃ φρίκης. —

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΙΕΡΕΥΣ· ΞΑΝΘΙΠΠΗ. — Ἡ Αἴγλη ἐπιστρέφει μὲ ἐν αἵματωμένον
μαχαίριον τρέχουσα, ὀπισθεν δὲ αὐτῆς ἡ Ελένη.

Αἴγλη

Φύγε (4)

Ελένη

Δός μοι αὐτὸ τὸ μαχαίριον (5)

(1) Πρὸς τὴν Ἐλένην. (2) Φεύγει. (3) Ἡ Ἐλένη σκέπτεται δι' ὀλίγον, καὶ τὴν ἀκολουθεῖ. (4) Πρὸς τὴν Ἐλένην. (5) Τῆς τὸ πέρνει.

ΑΙΓΛΗ

Μοῖρα! Πλάστα!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἄ! τὸ εἶπα ἐγώ!

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄ! τ' εἶναι αὐτό;

ΑΙΓΛΗ

Εἶναι αἷμα.

ΕΛΕΝΗ

Τὸ τέκνον της ἐφόνευσε.

ΙΕΡΕΥΣ καὶ ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Θεέ μου!!!

ΙΕΡΕΥΣ

Πῶς οὕτω μὲ παιδεύεις; Σχίσου, σχίσου (1)

Ὡ σκληρὰ γῆ! . . Δέν δύναμαι. . .

ΑΙΓΛΗ

Φεῦ! αἷμα (2)

Τρέμω. . . μικρόν μου. . . τέκνον. . . Αἷμα ῥέεις. . .

ΕΛΕΝΗ

Τὸ ἐσκότωσες, σκληρά.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τί φρίκη!

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄ! τέρας,

Πρέπει καὶ ἐμὲ νὰ μὲ σκοτώσης

ΑΙΓΛΗ

Παῦσε, (3)

Φύγε. . . ποτέ. . . τί τοῦτο; Ἐγὼ τὸ τέκνον,

Τὸ τέκνον μου ἐγὼ ἐφόνευσα; ἐγώ; . . . Τίγρις!

(1) Εἰς ἄκραν ἀπελπισίαν. (2) Ὡς εἰς ἀναισθησίαν νὰ ἐδυθίζετο.

(3) Ἐμμανής.

Τέκνον, τέκνον... τί σοῦ ἔμελλεν; Ὅποιαν
Σκληρὰν μητέρα εἶχες, ὦ τέκνον,

ΙΕΡΕΥΣ

Παῦσε,

Τέρας δεινόν.

ΑΙΓΛΗ

Δός μοι τὸ ξίφος... Σκόπη

Μὲ κυκλόνουσι, τέκνον, τέκνον, τέκνον! (1)

ΙΕΡΕΥΣ

ὦ τύχη! ὦ γύναι! δράμετε, Ξανθίππη,

Ἑλένη... ὁ κεραυνὸς μᾶς κατακαίει

Τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν μόνον μέσον! (2)

ΑΙΓΛΗ

Εἶμαι μήτηρ ἐγώ; γυνή; σὺ κλαίεις, (3)

Παῦλέ μου, αἱματωμένος; Φεῦ! ὅποια

Ἵσ' ἀσχημίζει πληγὴ! τέκνον μου, τάλαν... ἦ

Εἰς τὴν ὀργὴν σ' ἐφόνευσα... Τί μένει;

Ἄχ! Παῦλε, τί μοῦ μένει; Πότε πλέον

Θὰ μοῦ σκιρτᾷς εἰς τὰς ἀγκάλας; Οἶμοι!

Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς σκληρᾶς μητρὸς σου;

ὦ! ῥέεις αἷμα θερμόν! Ἄ! πότε πλέον

Ἦ δυστυχῆς, ἢ τάλαινα... ὦ ψυχὴ μου,

Παῦλέ μου, φῶς μου, ἄ! πότε πλέον, ἄ! πότε

Θὰ μοῦ παίζεις γλυκά, καὶ τὴν ἐσθῆτα,

Τρέχων πέριξ ἐμοῦ, θέλεις κρατεῖ;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

ὦ παῦσον, γύναι... Ἄ! μὴ λακτίζεις τόσον

Τὰς τεθλημμένας μας ψυχάς...

(1) Ὀλιγοθυμεῖ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Ξανθίππης.

(2) Ἐν τῷ μεταξὺ περιφέρεται. (3) Συνερχομένη.

ΙΕΡΕΥΣ

Τί σκότος!

Οὐρανέ!

ΕΛΕΝΗ

Κακοδαίμων, ἄ! σφογγίσου (1)

ΑΙΓΛΗ

Διατί καὶ ἐγὼ δὲν ἔγινα τῶν Τούρκων
Αἰχμάλωτος; φεῦ! φεῦ! εἰς ἔργα τόσα
Πολύμοχθα νὰ ζῶ; δούλη τυράννου,
Ἡ τυραννίδος; φεῦ! διατί δὲν εἶδον
Αἱ χεῖρές μου δεσμά; διατί εἰς τὸ σκότος
Δὲν ἐκλείσθην καὶ ἐγώ; Διὰ νὰ φονεύσω,
Διὰ νὰ φονεύσω τὸν υἱόν μου; ὦ τέκνον
Ἔρχομαι ναὶ πρὸς σέ. — Ξανθίππη, Ἐλένη,
Σᾶς ἐξορκίζω εἰς τὸν Θεόν, ἐν ξίφος,
Ἐν ξίφος ἔστην στιγμὴν. —

ΕΛΕΝΗ

Αἶγλη, τί θέλεις;

ΑΙΓΛΗ

Λοιπόν, σκληραί, μή με βαστάτε, θέλω
Γλυκὰ νὰ τὸ φιλήσω, αἱματωμένον
Εἰς τὰς ἀγκάλας νὰ τὸ σφίξω. — Δός μοι
Τὸ τέκνον μου, Θεέ. Παῦλε, ψυχὴ μου,
Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἰδῶ ἔτι ἐξῆς. (2)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τίς εἶναι

Ἀδάκρυτος ἐδῶ;

ΙΕΡΕΥΣ

Σὺ ἦλθες ἐκ νέου,

(1) Πρὸς τὴν Αἶγλην. (1) Ὀλιγοθυμεῖ.

Σκιά, τῆς γυναικός μου; Ἰδέ, Ξανθίππη,
Πῶς μὲ κυττάει! Πῶς εἶναι ἀχνή... Ἀκούετε
Σκληρὸν κλαυθμηρισμόν;

ΑἶΓΛΗ

Ἀκούετε, ἀκούετε (1)

Τὸ λυπηρὸν παράπονον τοῦ βρέφους;
Τὸ βλέπω... τέκνον!... τέκνον... τέκνον... (2)
Παῦλέ μου, Παῦλε, φεῦ! ψυχὴ μου Παῦλε.

ΙΕΡΕΥΣ

Τί λέγεις σύ, αἱματωμένον Φάσμα;
«Ὁργὴ Θεοῦ ἔσταις κεφαλὰς σας πίπτει.»
Ἀκούεις, Ξανθίππη;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ὡς δόναξ τρέμω.

ΙΕΡΕΥΣ

Ἀκούετε,

Ἀκούετε τὸ σκληρὸν φάσμα τί λέγει;
«Ἐφθασεν ἡ στιγμή τῆς καταδίκης.»
Ἄς ἔλθῃ, τὴν προσμένω. — Μέχρι τοῦδε
ὑπῆρξα ἀνώτερος ἐμοῦ... ναί· μόνος
ὁ θάνατος...

ΑἶΓΛΗ

Πέριξ ἐμοῦ θηρίον

Βλέπετε χαῖνον πῶς πηδᾷ! Τὸ τέκνον
Ποῦ εὐρίσκεται; Σκληροί, θὰ τὸ σκοτώσει·
Θὰ μοῦ τ' ἀρπάξει... Φεῦ! Ὡ χεὶρ τοῦ Πλάστου μας,
Σῶσον αὐτό. — Τὸ τέρας φεῦ! κυττάζετε (3)
Πῶς μοῦ ξεσκλᾷ τὸν Παῦλόν μου... δὲν τρέχετε;

(1) Συνερχομένη. (2) Περιτρέχει μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας, μετὰ ταῦτα γονατίζει. (3) Ἀγωνίζεται τεταραγμένη.

Ἀπάνθρωποι, σκληρότατοι, βοηθήσατε; . .
Δὲν εἶναι ἐλπίς, ὦ φρίκη! τοῦ τὸ ἐσκότωσε. . .
Τὸ κατεσπάραξεν. . . ἰδοὺ τοῦ τὸ ἔφαγε. —
Ἄ! ξέσκλισον καὶ ἐμὲ τέρας σκληρότατον. . .
(Καὶ πῶς!!! . . καὶ πῶς! ἰδοὺ τὸ τέκνον. . τρέχουσα
Ἐρχομαι εὐθὺς πρὸς σέ, τέκνον γλυκύτατον. (1)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΙΕΡΕΥΣ καὶ ΞΑΝΘΙΠΠΗ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ, διατί δὲν μᾶς λυπῆσαι. . . τώρα. . .

ΙΕΡΕΥΣ

Ὑπάρχει, ὦ κόρη, δυστυχῆς ἔσθ' ὁ κόσμον.
Καθὼς ἐγὼ κακόμοιρος, ὑπάρχει;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Λάβε ψυχήν, ὦ πάτερ μου, καὶ φύγε·
Φρόντισον καὶ δι' ἡμᾶς· δὲν βλέπεις πόσα
Μᾶς πλακόνουν δεινά!

ΙΕΡΕΥΣ

Ναί· ναί· Ξανθίππη,

Ἦλθεν ὁ Γλαῦκος· ἤλπιζον. . . πῶς τώρα
Ἴσως παύσουν ὀλίγον τὰ δεινά μας. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ μου, φύγε, ἂν μ' ἀγαπᾷς. . .

ΙΕΡΕΥΣ

Ξανθίππη,

Ἰδοὺ διὰ σέ τί θυσιάζω. . . Ἄ! φεύγω. . .

(1) Φεύγει ἀπὸ τὴν ἀπέναντι τῆς θύρας, ἐκ τῆς ὁποίας εἰσῆλθε, τὴν ἀκολουθεῖ δὲ ἡ Ἑλένη.

Ἄν καὶ ἔπρεπεν εὐθύς νὰ ἐξειλεώσω
Μὲ τὴν ζωὴν μου τὴν ὀργὴν τοῦ Πλάστου. —
Ὡς ἀδελφὴν σου τὴν Ἑλένην ἔχε
Ἄ! μὴ μισῇς... Ἄ! ν' ἀγαπᾷς ἀκόμη.
Ἄν καὶ σκληρὰν τὴν Αἴγλην... Ναί, Ξανθίππη·
Θὰ φύγω εὐθύς, μὴ παύσουν τὰ δεινὰ σας. —
Νὰ μ' ἐνθυμῆσαι, νὰ μοῦ γράφης, κόρη.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Νὰ μὴ ἐνθυμοῦμαι σέ;... τί... ὦ;

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

ΕΛΕΝΗ, καὶ οἱ ἄνω.

ΙΕΡΕΥΣ

Τί κάμνει;

ΕΛΕΝΗ

Ἦσυχος τώρα κάθεται εἰς μίαν κλίνην. —

ΙΕΡΕΥΣ

Λοιπὸν ὁ Παῦλος ἐφονεύθη! Ἄ κόρη!

Δὲν αἰσθάνομαι τώρα... δὲν ἐξεύρω...

ΕΛΕΝΗ

Εἰς ἓν λεπτὸν ἐδῶθεν φεύγει... τρέχει...

Δὲν ἔβλεπεν ἡ δυστυχὴς... τὸ πιάνει

Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν αἱματωμένον πίπτει. —

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄ! τρέχω πρὸς αὐτό. —

ΕΛΕΝΗ

Καὶ τί νὰ κάμης;

ΙΕΡΕΥΣ

Τρέξε λοιπὸν σὺ πρὸς τὸν Γλαῦκον...

ΕΛΕΝΗ

Τρέχω.

ΙΕΡΕΥΣ

Εἰπὲ πῶς τὸν προσμένομεν νὰ λάβῃ
Τὴν κόρην μου.

ΕΛΕΝΗ

Τὴν κόρην σου ; Ξανθίππη,
Εὐθὺς τρέχω. (1)

ΙΕΡΕΥΣ

Ξανθίππη, ὕπαγε μέσα·
Ἰδὲ τὴν Αἴγλην.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ μου, σὺ μένεις
Μόνος ;

ΙΕΡΕΥΣ

Ναί· τί φοβῆσαι ;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Μήπως πάλιν
Ἐρεθισθῆς καὶ πράξης ἀκουσίως
Δυσάρεστα.

ΙΕΡΕΥΣ

Ξανθίππη, λάβε θάρρος. —

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Ὁ ΙΕΡΕΥΣ μόνος, μετὰ ταῦτα καὶ εἰς ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΙΕΡΕΥΣ

Ὡ πτηνὸν τῆς νυκτός, παῦσε, ταραττεῖς
Τὰς ἡσύχους σκιάς. — Φάσματα ἀκούω

(1) Φεύγει.

Κατηφῇ νὰ ὁμιλοῦν... Τίς εἶναι; τάχα
Εἶναι ἑταῖρος; τί σχήματα! Δὲν σφάλλω... (1)

ΑΓΓΕΛΟΣ

Εἵμεθα μόνοι;

ΙΕΡΕΥΣ

Ναί.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Λάβε 'ς τὴν στέλλει

Ἡ Φιλικῶν ἀρχή.

ΙΕΡΕΥΣ

Ἀνάγνωσέ την

Ἐν ὀνόματι αὐτῆς καὶ τῆς Πατρίδος. —

ΑΓΓΕΛΟΣ

«Καθ' ἣν σιγμὴν τὰ πάντα τῆς Ἑλλάδος (2)
»Κυματίζουσι ἀμφίβολα, δὲν πρέπει
»Ἡ Φιλικῶν ἀρχὴ νὰ σὲ παιδεύσῃ
»Κεφαλικῇ ποινῇ. — Τέκνον, μεγάλως
»Ἡμάρτησας παρθένον ἀτιμήσας. —
»Φονεύσας τὴν γυναῖκά σου, βεβαίως
»Ἀφήρεις ἐν μέσον προδοσίας. —
»Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ βυθισθῇς εἰς πάθη
»Τόσον αἰσchrῶς; Ἴσως τῆς κόρης εἶπες
»Πάντα τὰ μυστικά. — Καῦσον ταχέως
»Τῆς Ἑταιρείας τὰ σύμβολα.» —

ΙΕΡΕΥΣ

Θεέ μου!

Ἡ πατρίς μὲ μισεῖ, καὶ ζῶ ἐγὼ ἀκόμη;

(1) Ὁ Ἄγγελος εἰσέρχεται. — Κάμνουσι διάφορα νεύματα, ψιθυρίζουσιν ὀλίγον, πιάνουσι τὰς χεῖρας καὶ θεωροῦσι περίξ. (2) Ἀνγχινώσκων.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Δὲν σὲ μισεῖ, μὴν ἀπελπίζεσαι.

ΙΕΡΕΥΣ

Οἶμοι!

ΑΓΓΕΛΟΣ

Χαῖρε, φίλε μου.

ΙΕΡΕΥΣ

Χαῖρε.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΙΕΡΕΥΣ μόνος.

ΙΕΡΕΥΣ

Σκέψεις. . . Σκέψεις.

Πῶς εἶναι δυνατόν, ὅστις τὸν Ἄδην
ἔχει εἰς τὰ στήθη τὰ σκληρὰ κλεισμένον
Νὰ δυνηθῇ διὰ μίαν στιγμὴν νὰ εἰσέλθῃ
Εἰς βαθεῖς σκέψεις; Νὰ κυττάξῃ περίξ
Μὲ βλέμμα σταθερόν, ὅπως ἐκφύγῃ
Πᾶν κατ' αὐτοῦ μαχόμενον στοιχεῖον;
Ἐρημος φλογισμένη ὁ νοῦς. Τὰ στήθη
Ὠκεανὸς ἠγριωμένος. . . Πάντα
Ἵστοὺς θολωμένους ὀφθαλμοὺς του χάος.
Ἐβράδυνα τὰ μέγιστα. . . τὸ πλοῖον
Πᾶσαν στιγμὴν ἅς μὴν ἀράζῃ εἰς βράχους,
Εἰς σκοπέλους μικροὺς, ὅτε γνωρίζει
Ὅτι θὰ πέσει σύψυχα εἰς τὰ βάθη
Ἐστερημένον πάσης βοηθείας.
ὦ! δυστυχεῖς, τί τρέχετε προθύμως
Μ' ὀλίγον ὕδωρ εἰς τὰς χεῖρας, ὅπως
Σβύσητε ἐν δένδρον, ὅπερ ρίπτει φλόγας,

Φλόγας πυργοειδεῖς, καὶ τρίζον πίπτει ;
 Ἀλλοίμονον εἰς σέ, ἄνθρωπε, ὅποτε
 Ὅργῃ Θεοῦ τὴν κεφαλὴν σου ἀνάπτει.
 Δένδρον γυμνόν, ἄχαρες, κεκαυμένον
 Ὑπὸ βροντοῦντος κεραυνοῦ, σὺ ἐξαίφνης
 Εἰς τὴν φθορὰν βυθίζεσαι καὶ μένεις
 Κόνις λεπτὴ, τὸ τρόπαιον φεῦ ! τοῦ ὀλέθρου.
 Ὡς κάμινος, ὦ κεφαλὴ, σὺ καίεις·
 Νὰ πεταχθῇς ζητεῖς ! Πέταξον, πέσε
 Εἰς τοῦ Ταρτάρου τὰ φλογώδη βάθη...
 Φρίκη, πάγος θανάτου... παντοῦ φρίκη.
 Ποῦ μ' ὀδηγεῖς, πυρίνη χεὶρ ; Ὡς στάσου.—
 Ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ... στάσου... δὲν τρέμω
 Ἀφ' οὗ καὶ ὁ Κόσμος οὗτος μετελλάχθη
 Εἰς Ἄβυσσον σκληράν... καὶ μολοντοῦτο
 Αἴσθημά τι κρυφὸν μοῦ λέγει εἰσέτι
 Ὑψωσον προσευχὴν... ἔτοιμος εἶμαι...
 Γονυπετής... μοῦ λείπει ἡ λέξις. — ὅθεν
 Ἐμπρός... ἔμπρός, ὦ χεὶρ, τὸν τάφον δεῖξε

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

Μέγας κοιτῶν ἔνθα θέλει κεῖσθαι τράπεζα, ἐφ' ἧς μέγα
τι ἀγγεῖον θέλει ἐκβάλλει φλόγας, προσέτι μία ση-
μαία, ἐν ξίφος, καὶ ὀλίγον τοῦ κιτρίνου κηροῦ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ὁ ΙΕΡΕΥΣ καίει τὰ χαρτιά τῆς Ἐταιρείας.

— ΙΕΡΕΥΣ
Ἀποτεφρώθητε πάντα. Προστάττει
Ἡ φιλικῶν ἀρχή. — Γίνετε τέφρα
Ἴνα γίνω καὶ ἐγώ, σύμβολα πρῶτα
Τῆς ποτέ μου τιμῆς, τώρα δὲ μᾶλλον
Αἴσχους μεγίστου, ἐλέγχου συνειδότος. —
ὦ νύξ! ὅσον θέλω πέσει
Εἰς τὸ ζοφῶδες τοῦ κόλπου σου χάος,
Εἰς τοῦ θανάτου τὴν ὁμίχλην. — Τώρα
Ὡς πρότερον δὲν ὁμιλῶ. Φωνή τις
Εἰς τὴν ψυχὴν μου. «Θανατώσου» λέγει. —
Φάσμα τι νέον, ἄχνον μὲ τριγυρίζει. —
Χεῖρ τις μὲ σπρώχνει, ἐγὼ τὴν βλέπω, αἰσθάνομαι
Τοῦ συνειδότος τοὺς ἐλέγχους, βλέπω
Τὸ αἷμα τῆς γυναικὸς ν' ἀφρίζῃ· εἰσέτι
Ἀντηχοῦσιν οἱ λόγοι οἱ τελευταῖοι
Τῆς δυστυχοῦς μου Ἀγγελικῆς· εἰσέτι
Μοῦ φαίνεται μακρόθεν ἄ! ν' ἀκούω

« Ἐγὼ ἀποθνήσκω, σᾶς ἀφίνω, λάβετε
» Διὰ τὴν Ξανθίππην μου φροντίδα . . . χάνω
» Αἴφνης τὸ φῶς, Ξανθίππη μου . . . Ξανθίππη. » —
Ἐλεγε ταῦτα· διὰ παντὸς ἐσιώπησε . . .
Τὴν κινῶ, τῆς ἔμιλῶ . . . βουβή . . . ὦ! μέγα
Πταῖσμα προστίθεται εἰς μεγάλα, ἂν στρέψω
Πρὸς ἑμαυτὸν τὴν μάχαιραν . . . Τὸ ἐξεύρω. —
Ἄλλ' εἶναι ἐλπίς δι' ἐμέ; Κάμμία . . . τὸ βλέπω.
Τί δὲν πίπτω λοιπόν; — ὦ φύσις, τόσον
Ἐσκληρύνθης; διατί σὺ νὰ ὑποφέρης
Εἰς τὰ νερὰ νὰ σύρω μίαν παρθένον
Ἐρημον, δυστυχῇ; Μὲ τὴν ἀγάπην
Δεσμεύεις τὰς ψυχάς, μὲ τὴν ἀγάπην
Καταστρέφεις τὸ πᾶν, μὲ τὴν ἀγάπην
Θέλγεις, εὐχαριστεῖς, πληγόνεις, σφάζεις
Τοὺς ἐραστάς καὶ παίγνια σκληρᾶς τύχης
Εἰς θυελλώδη τρικυμίαν τοὺς ῥίπτεις. —
Ἐπέταξες καὶ ἐμέ . . . τὸ βλέπω . . . — ὦ Μάχαιρα,
Ἦτις τὰ σπλάγχνα τοῦ μικροῦ μου τέκνου
Κατέσχισας, εἴ ὀλίγον θέλεις εἶσθαι
Τῆς ἐσχάτης μου τύχης δεινὸν μέσον. —
Ἄς πορευθῶ πρὸς τὸν νεκρὸν υἱόν μου
Νὰ τὸν φιλήσω, καὶ νὰ πέσω ὡς πταίστης. —
Ἐπετρώθη ἄρκετὰ τὸ στῆθος τοῦτο·
Δὲν αἰσθάνεται λύπην, ἀλλὰ φρίττει. —
Ἄς πορευθῶ πρὸς τὸν νεκρὸν υἱόν μου
Καθὼς κακοῦργος θέλω πέσει . . . Ἄς φύγω . . .

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἐκοψεν ἤδη τὸν μισόν της δρόμον
Ἵτὸν ἄγριον οὐρανὸν ἢ νύξ ζοφώδης. —
Οὔτε χθές, οὔτε σήμερον ἴστην κλίνην
Τὰ μέλη μου δὲν εὔρον ἡσυχίαν. —
Εἰς στεναγμούς, εἰς δάκρυα πᾶσαν ὥραν
Τὸ σῶμα τήκω ἢ δυστυχής. — ὦ πάτερ,
Πόσον πολὺ σὺ ἀπηυδασημένος εἶσαι. —
Διατί δὲν φεύγεις νὰ σωθῇς; Ἄ! φθάνει,
Φθάνει εἰς ὀλίγον ἢ στιγμή τῆς λύπης,
Καθ' ἣν ἐγὼ σὲ χάνω, ὦ πάτερ. — Εἴθε
Νὰ πορευθῇς μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Πλάστου,
Εἴθε νὰ λάβουν τὰ δεινά σου τέλος. —
Τούλάχιστον μακρὰν ἐμοῦ σὺ θέλεις
Ἡσύχως τρέχει τὸν καιρόν. — Ἄ! πάτερ!
Ἄν καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα μου ἴτὸν ἄλλον
Κόσμον τῆς λήθης ἔστειλες, ἄχ! ὅμως
Σπινθήρ μὲ φλέγει τρυφεράς ἀγάπης
Διὰ σέ, ὅστις μοῦ ἔδωκες πνοήν· καὶ μήπως
Δύναμαι ἐγώ, πάτερ, νὰ πράξω ἀλλέως;
Τὸν φιλοῦντα φιλεῖ πάντοτε ἐκεῖνος,
Ὅστις φιλεῖται τρυφερά, καὶ μήπως
Δὲν ζῇ δι' ἐμὲ ὁ φίλτατος πατήρ μου;

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΕΛΕΝΗ, καὶ ΞΑΝΘΙΠΠΗ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἐρχεται, Ἐλένη;

ΕΛΕΝΗ

Εὐθὺς μοῦ εἶπε πῶς τρέχει. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Σύρε νὰ ζήσης πρὸς τὴν Αἴγλην.

ΕΛΕΝΗ

Τρέχω.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ μόνη, μετὰ ταῦτα καὶ ὁ ΓΛΑΥΚΟΣ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ταύτην τὴν κόρην ἔπλασεν ἡ φύσις

Μὲ πᾶν προτέρημα ἀρετῆς, καὶ κάλλους. —

Πόσον ἀργεῖ! — Πῶς! ἔπρεπε νὰ πέμψω

Δὺς καὶ τρεῖς πρὸς αὐτόν; ἔπρεπε μόνος

Ἄν μ' ἀγαπᾷ . . . Πῶς! ἀμφιβάλλω τώρῳ; (1)

Σὲ τῆς ἀγάπης σύμβολον, ὡς θεῖον

Θησαυρὸν σὲ νομίζω. — ὦ δῶρον, δῶρον

Ἐρωτικὸν τοῦ Γλαύκου μου, τῆς μόνης

Ἐλπίδος μου, σὲ θεωρῶ μεγίστην

Τῶν βασάνων ἐμοῦ παρηγορίαν. (2)

Ἄ! σὲ λατρεύω, σὲ φιλῶ . . . Πῶς βλέπω

Εἰς σὲ τὸν Γλαῦκον νὰ γελᾷ! Πῶς ὅλος

Λάμπει καθὼς ἀστήρ! . . . Πῶς . . . Γλαῦκε (3)

ΓΛΑΥΚΟΣ

Στάσου.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Οὕτω σὺ πρὸς ἐμέ; φεῦ! Γλαῦκε, πλέον

(1) Ἐκβάλλει μίαν μικρὰν εἰκόνα. (2) Τὴν φιλεῖ.

(3) Τρέχει μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας πρὸς αὐτόν.

Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπόν ;

ΓΛΑΥΚΟΣ

Νὰ σ' ἀγαπήσω !!!

Σ' ἠγάπησα ποτέ, καὶ σύ, Ξανθίππη,

Μ' ἠγάπας, ναί. — Πῶς ἔφυγον ἐκεῖναι

Αἱ γλυκεῖαί μας στιγμαί ! καὶ ἐσβέσθη πᾶσα

Καὶ πίστις καὶ ἀρετή. . . καὶ σύ, Ξανθίππη . . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἐγώ, σκληρέ ; καὶ μοῦ τὸ λέγεις ; Οἴμοι !

ὦ Γλαῦκε, Γλαῦκε, οὕτω μὲ σφάζεις ; τοῦτο

Τῆς ἀγάπης ἡμῶν εἶναι τὸ τέλος ;

Ἄ ! δὲν πιστεύεις τῆς Ξανθίππης ; πλέον

Ἐγὼ πρὸς σὲ δὲν ἔχω ἰσχύν· φεῦ ! Πλάστα !

Ἐνεκα τίνος μὲ παιδεύεις τόσον ;

Ἐπταιξα ; εὐθὺς κεραύνωσόν με . . . Ἄ ! φθάνει. —

Γλαῦκε σκληρέ, πῶς σ' ἥλλαξεν ἡ μάχη —

Διὰ τὴν Ξανθίππην σου ἀμφιβάλλεις ;

ΓΛΑΥΚΟΣ

Παῦσε·

Ἐγὼ ναὶ σ' εἶδον ἑτάς ἀγκάλας ἄλλου. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἐμέ ; λοιπὸν ψεύδεσαι, Γλαῦκε.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Λέγεις

Ὅτι ψεύδομαι ἐγώ ; Λαμπρά, Ξανθίππη·

Καὶ τὸ ἀληθὲς ἀρνῆσαι τῶρα ! καὶ ἴσως

Ἦθελες δυνηθῇ νὰ κάμῃς καὶ ὄρκον. —

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ὁρκον ; ναί . . . ναί . . . ὦ τύχη ! ὦ Μοῖρα ! ὦ Πλάσα ! (1)

(1) Ὀλιγοθυμεῖ. Ὁ Γλαῦκος τὴν λαμβάνει εἰς τὰς χεῖρας ὅλος τεταραγμένος

ΓΛΑΥΚΟΣ

ὦ! προσβολή!... καὶ τίς ἀντέχει πλέον!...
Ἐγέρθητι, σκληρά... δὲν θέλω... Μάθε...
Ἔρως ἀκόμη μὲ κρατεῖ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Σύ, Γλαῦκε, (1)

Εἰσέτι μ' ἀγαπᾷς;

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ἄ! ναί· τὸ λέγω,
Τ' ὁμολογῶ, δὲν δύναμαι, Ξανθίππη,
Ἄλλως νὰ πράξω, σὲ λατρεύω, ἀλλ' ὅμως
Ἐνταυτῷ σὲ μισῶ· μισῶ τὰ πάθη,
Ἄτινα εἰς τὸ κακὸν σ' ἔσπρωξαν... φθάνει...
Δὲν ἐκδικοῦμαι ὡς ἤθελον, δεσμεύεις
Ἀκόμη κρατερῶς τὸ στήθος τοῦτο. —
Διὰ σὲ τὸ πᾶν 'ς τὸν κόσμον θυσιάζω,
Ἀλλ' ὄχι τὴν τιμὴν. — Δὲν εἶσαι πλέον
Ἡ προτέρα Ξανθίππη μου, δὲν ἔχεις
Εἰς τὴν ψυχὴν θέσιν δι' ἐμέ· Ξανθίππη,
Ἕνα χαιρετισμὸν ὕστερον λάβε
Καὶ ζῆσον εὐτυχὴς μ' ὄντινα θέλεις.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Λοιπὸν τοιαύτην μὲ νομίζεις; Στρέψον (2)
Τὸ βλέμμα πρὸς ἐμέ. Δὸς πίστιν, Γλαῦκε,
Εἰς ταῦτα τὰ θερμὰ δάκρυα. Δὸς πίστιν
'Στοὺς στεναγμούς.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Παῦσε, Ξανθίππη· φθάνει.

(1) Συνερχομένη. (2) Γονυπετής.

Σ' εἶδον ἐγὼ, μὴ τ' ἀρνηθῆς... εἶπέ το

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ὅχι, ποτέ, πιστὴ πρὸς σέ σοῦ λέγω

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ὁρκίζεσαι λοιπόν;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τὸν ἔρωτά μας, (1)

Τὰς τρυφεράς στιγμὰς ἐκείνας, ὅσας

Ἔφίλησα, μ' ἐφίλησες. Ἄ! τέλος

Τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὸν κόσμον τοῦτον,

Τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, τὸ φῶς, τὸν Πλάστην,

Τὴν γλυκυτάτην μας πατρίδα, ὡς θεῖους

Ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας, ὦ Γλαῦκε,

Ὅτι ἠγάπησα σέ, σέ μόνον... μόνον. —

ΓΛΑΥΚΟΣ

Στέναζον γῆ!!! Δὲν ἀπατῶμαι... σ' εἶδον·

Ἀφώρκισας, σκληρά... Λοιπὸν Ξανθίππη;...

Μὲ τ' αἶμα πρέπει τώρα... σύ!... τί λέγω; (2)

Ὅχι, δὲν θέλω... ὅχι ποτέ... Ξανθίππη,

Ζῆσε εὐτυχής... δὲν σέ φονεύω... ἐστάθης

Ποτὲ δι' ἐμέ παράδεισος... ἀλλ' οἶμοι!

Δὲν θέλω πλέον, δὲν δύναμαι... καὶ μόνος

Δυστυχὲς θυμὰ ἐγὼ θὰ πέσω... κλαίεις;

Δὲν εἶναι ἐλπίς μ' ἐπρόδωκες, μ' ἐπρόδωκες...

Ἴδου τὸ τέλος τῶν ἐρώτων... Πόσον

Ἐστάθης σὺ πιστὴ! Πῶς σὺ μ' ἠγάπας! —

Ὡ πόσον λάμπουν αἱ ἀρεταὶ 'ς τὰ κάλλη!

(1) Ἐγειρομένη.
πήση.

(2) Ἐκβάλλων ἐν μαχαίριον θέλει νὰ τὴν κτυ-

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Εἶμαι, ψυχὴ μου, πιστευσὸν μοι ἄθώα.
 Ἡπατήθης ναί, ναί. Φεῦ! Γλαῦκε, Γλαῦκε,
 Θὰ μὲ φονεύσης ἀκουσίως; . . ἔσθ' ὃν Πλάστην
 ἔσθ' ὃν θάνατόν μου σ' ἐξορκίζω, εἰς ὃ, τι
 ἔσθ' ὃν κόσμον ἀγαπᾷς, νὰ μὴ θελήσης
 Νὰ μοῦ ἀρνηθῇς νὰ σὲ φιλήσω.

ΓΛΑΥΚΟΣ

ὦ φίλη, ἄ
 Ἐπρόσμενον ποτὲ τοιοῦτον τέλος;
 Φίλησόν με καὶ εὐθὺς πίπτω, Ξανθίππη, (1)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Φόνευσόν με τοῦλάχιστον· τί στέκεις;
 Φόνευσόν με καὶ ἡσύχασε. . . φεῦ! Γλαῦκε,
 Ἄ! σὺ νὰ ζήσης εὐτυχής. . . νὰ λάβῃς. . .
 Ἄλλην γυναῖκα, νὰ σοῦ κάμῃ τέκνα,
 Τέκνα μικρὰ νὰ σοῦ γελῶσι πέριξ. . .
 Καθὼς ῥόδα λευκὰ μὲ τὰς παλάμας
 Τὰ γόνατα νὰ σοῦ θωπεύουν, ὅλα
 Γλυκύτης, τρυφερότης, καὶ σύ, Γλαῦκε,
 Νὰ τὰ φιλῇς ἔσθ' ὃ μέτωπον. . . Ἄχ! εἶθε,
 Εἶθε νὰ σ' ἀγαποῦν καθὼς ἐκείνη,
 ἥτις τώρα σὲ χάνει! — Εἶθε ἡ συμβία σου,
 ὦ Γλαῦκε, νὰ πονῇ διὰ σὲ ἐγκαρδίως
 Καθὼς. . . ἐγώ. — Μία μόνη ἐλπίς μοῦ μένει
 Μία. . . μόνη ἐλπίς, ἥτις ἔσθ' ὃν τάφον θέλει
 Μὲ συντροφεύσῃ. . . Γλαῦκέ μου, νὰ μὲ θῇς

(1) Ἡ Ξανθίππη ἐναγκαλίζεται καὶ καταφιλεῖ τὸν Γλαῦκον.

Ποτὲ καὶ νὰ πεισθῇς, ὅτι ἡ Ξανθίππη,
Πιστὴ πρὸς σὲ καὶ ἀθώα, τὴν γῆν, τὰ πάντα
Ἀφῆκε ἡ δυστυχής.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Μὴ μὲ λακτίζης...

Ὅχι, σὺ μ' ἀπατᾷς... θὰ πέσω...

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Στάσου... (1)

Στάσου, σκληρέ... γονυπετῆς προσπίπτω...

Ἄ! φόνευσον ἐμέ... Γλαῦκέ μου... Στάσου...

Δὲν σ' ἀπατῶ... ἰδοὺ πῶς κλαίω.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ξανθίππη,

Σ' εἶδον ἐγώ... σὺ μ' ἀπατᾷς... καὶ πλέον

Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ ζήσω.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Δός μοι,

Γλαῦκέ μου, δός μοι τὸ μαχαίριον... Φίλε,

Ἄ! σ' ἐξορκίζω εἰς τὸν Θεόν...

ΓΛΑΥΚΟΣ

Νά... λάβε (2)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Μακράν, μακράν, ὦ σὺ πηγὴ δακρύων. —

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ἐφαρμακεύθην, ὦ Ξανθίππη. —

(1) Ἡ Ξανθίππη, βλέπουσα αὐτὸν μὲ ἀπόφασιν νὰ πέσῃ, γονατίζει ἔμπροσθέν του καὶ τὸν ἐμποδίζει.

(2) Δίδει εἰς τὴν Ξανθίππην τὸ μαχαίριον. — Ἡ Ξανθίππη λαμβάνουσα αὐτὸ τρέχει εὐθὺς καὶ τὸ ρίπτει ἔξω τῆς σκηνῆς. Ὁ Γλαῦκος δέ, λαμβάνων τὴν εὐκαιρίαν, πίνει τὸ φαρμάκιον τοῦ δακτυλιδίου.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἄ! τύχη! (1)

Τύχη σκληρά! κεραύνωσόν με... Ἄ! τύχη!

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ζῆσε εὐτυχής, Ξανθίππη, καὶ ἐνθυμήσου...

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἄνω καὶ ἡ ΕΛΕΝΗ ἀνδρικῶς ἐνδεδυμένη.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ἐλένη, Ἐλένη, ἐχάθημεν.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Τίς εἶναι!!!

ΕΛΕΝΗ

Τί ἐστάθη! τί! δὲν μὲ γνωρίζεις;

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ταύτην

Ἐφίλεις σύ, Ξανθίππη μου;

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ναί, Γλαῦκε.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ταύτην!!!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Ναί· ναί.

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ἄ! σκληρά γῆ, δὲν τρέμεις!!! (2)

Δὲν εἶναι ἐλπίς, ἄγγελε, σὺ μοῦ φεύγεις.

Φύσις σκληρά... Πλάσις γεμάτη πλάνης!

Ὡ πλάσμα οὐρανικόν, πῶς ἐτολμοῦσε

Νὰ σὲ προσβάλλῃ ἡ γλῶσσά μου!... ποῦ πλέον

(1) Εἰς ἄκραν ἀπελπισίαν. (2) Ἀπηλπισμένος τὴν ἐναγκαλίζεται.

Νὰ ζητήσω Ξανθίππην. Πῶς ἐσβέσθην
Ὁ δυστυχὴς ἀδίκως! Ἄ! Ξανθίππη,
Καὶ ἤθελα ἐγὼ νὰ σὲ σκοτώσω; . . . ὦ φρίκη!
Φίλη, σὲ χάνω. . . μ' ἔχασες, ἐπείσθην. . .
Ὅτι εἶσαι ἀγνή. . . καθαρωτάτη. . . ὦ μῆτερ,
Διατί 'ς τὸν κόσμον νὰ μὲ δώσης; . . . τρέχω
Νὰ ξεψυχήσω. . . 'ς τὰς ἀγκάλας. . . φίλη. . .
Τῆς μητρὸς μου. . .

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Τὸ ξίφος. . . (1)

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ὁχι.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Γλαῦκε!!!

ΓΛΑΥΚΟΣ

Ἀγάπη μου γλυκεῖα, 'ς τὴν τελευταίαν. . .
Τοῦ αἵματός μου ρανίδα. . . σ' ἐξορκίζω. . .
Ζῆσον. . . διὰ τόν. . . πατέρα. . . σου. . . καὶ τρέχω
Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς μου.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ καὶ ΕΛΕΝΗ

Γλαῦκε!!!

(Ἡ σκηνὴ δι' ὀλίγον κενή.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ὁ ΙΕΡΕΥΣ μόνος, μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ΕΛΕΝΗ.

ΙΕΡΕΥΣ

Νὰ φύγω; . . . Νὰ μὴ φύγω; τοῦτο ῥέει (2)
Ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ μικροῦ μου τέκνου.

(1) Θέλουσα νὰ λάβῃ αὐτό. (2) Θεωρῶν τὰς αἱματωμένας αὐτοῦ χεῖρας.

Ἡ μήτηρ του τὸ χύνει. . . Πρέπει τέλος

Ὁ λύχνος νὰ σβεσθῇ, ὅστις ἀφίνει

Μὲ τὴν καυτρίλαν τόσην δυσωδίαν

Ἵστε μολύνει τὸν ἀέρα. . . πρέπει

Νὰ πέσω. . . ἀλλ' ἡ Ξανθίππη. . .

ΕΛΕΝΗ

(1) Στάσου. . . στάσου.

ΙΕΡΕΥΣ

Τί θέλεις σύ; λέγε τί θέλεις;

ΕΛΕΝΗ

Δός μοι

Παρακαλῶ τὸν σίδηρον.

ΙΕΡΕΥΣ

Ἐλένη,

Εἶδες τὸν Παῦλόν μου;

ΕΛΕΝΗ

Ναί, ναί, τὸν εἶδον.

Ὅποῖαι σκηναί!!! φεῦ! σ' ἐξορκίζω. . . δός μοι

Τὸ σίδηρον ἐδῶ. . .

ΙΕΡΕΥΣ

Ποτέ.

ΕΛΕΝΗ

Τὸν θέλω. (1)

ΙΕΡΕΥΣ

Εἰς πεισματώδη θέλησιν δὲν λείπουν

Ὅργανα, μέσα. — Μ' ἀγαπᾷς, Ἐλένη; (2)

(1) Ἐν ᾧ αὐτὸς εἶναι σκεπτικὸς, τοῦ πέρνει μὲ εὐμορφον τρόπον τὰ μαχαίριον. (2) Μὲ γέλωτα ἀπελπισίας.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΛΙΓΛΗ, καὶ οἱ ἄνω.
ΛΙΓΛΗ

Πῶς ἀντηχοῦσιν οἱ κλαυθμοὶ φασμάτων!
Ποῦ εἶναι τὸ τέκνον μου; . . Θεέ, τὸ θέλω. —
Παῦλέ μου, φῶς μου, Παῦλέ μου. . . Σὺ μόνος (1)
Ἐπραξες ταύτας τὰς σκηνάς, ἀλάστωρ. —
Ὡς τίγρις ἐμμανῆς θὰ σὲ ξεσχίσω. . .
Ἐν μέσον θέλω. . . δός μοι ἐδῶ. . . τραβίξου (2)

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄς με φονεύσῃ. . . φόνευσόν με. . . Ἐλένη. . .
Λυπήσου με. . . Δὲν τὴν ἀφίνεις;

ΕΛΕΝΗ

Τίνα

Θέλεις σὺ νὰ φονεύσῃς; Πίστευσόν μοι,
Ἡ χεὶρ τοῦ Πλάστου κεραυνοῖ πᾶν τέρας

ΛΙΓΛΗ

Πιστεύω ναί. . . τί τέρας εἶμαι! . . . ὦ φρίκη!
Ὡ τρομερὰ στιγμή! — δὲν ἔχω ἐλπίδα. . .
Ἐριννύς, ἐριννύς. . . Εἶναι ὥρα, τρέξε. . .
Ἰδὲ τὰ θύματά σου. . . τ' εἶναι τοῦτο; . . .
Ἀλλοίμονον! . . ἀλλοίμονον! . . Σὺ πταίεις
Τῶν πραγμάτων φορά. — Τέκνον μου τάλαν!
Ἄ! φύγετε ἀπ' ἐμπρός μου. . . σᾶς ξεσχίζω.
Φύγετε σεῖς. . . μακράν. . . ἄς φύγω. . . ἄς τρέξω
Ὅρη. . . βουνά. . . σκότη. . . πελάγη. . . ἄς φύγω (3)

ΙΕΡΕΥΣ

Ἐλένη, τρέξε πρὸς αὐτήν. . .

(1) Πρὸς τὸν ἱερέα. (2) Πρὸς τὴν Ἐλένην. (3) Ἐξέρχεται ὀρμητικῶς.

ΕΛΕΝΗ

Τί λέγεις;

Ν' αφήσω σέ; νά τρέξω; τί νά κάμω;

ΙΕΡΕΥΣ

ὦ δυστυχής! Ἑλένη, εἰπέ μοι ποῦ εἶναι

Ὁ Γλαῦκος, ἡ Ξανθίππη...

ΕΛΕΝΗ

Αὐθέντα, αὐθέντα....

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄ! λέγε εὐθύς... διατί σὺ τρέμεις; λέγε,

ΕΛΕΝΗ

Μόνος του ὁ Γλαῦκος ἐφονεύθη.

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄ! τύχη! (1)

Καὶ πῶς! καὶ πῶς! Ξανθίππη μου...

ΣΚΗΝΗ Η'.

Οἱ ἄνω, προσέτι ΧΟΡΟΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ μετὰ τῆς ΞΑΝΘΙΠΠΗΣ.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Φεῦ! Πάτερ...

(Ἐναγκαλίζονται, φιλοῦνται καὶ μένουσιν ἀκίνητοι).

ΙΕΡΕΥΣ

Κόρη μου...

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

ὦ Γλαῦκε! Γλαῦκε! (2)

ΙΕΡΕΥΣ

Εἶναι ὥρα, εἶναι ὥρα.

(1) Μένει ὡς ἀναίσθητος.

(2) Ἀπομακρύνεται καὶ ὀλιγοθυμεῖ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλληνίδων. Ἡ Ἑλένη μὲ χεῖρας ὑψωμένας πλησίον τῆς Ξανθίππης εἶναι γονυπετής.

(Ὁ Ἱερεὺς γονατίζει καὶ φιλεῖ μίαν σημαίαν)

Ἐλλάς, Ἐλλάς, ὦ σύ, πατρίς φιλτάτη,
Εἶθε ν' αὐξήσης μ' ἀρετὴν καὶ δόξαν.

Ἐν παράδειγμα ἰδοὺ τῆς ἀσελγείας. — (1)

ΕΛΕΝΗ

Δύναμαι ἐγὼ τὰ δάκρυα νὰ βαστάξω;

ΧΟΡΟΣ

Καὶ ἄλλα δεινά! καὶ ἄλλα δεινά!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Θεέ μου! (2)

(Ἡ Ξανθίππη ἀναστενάζει, ἐγείρεται καὶ θεωρεῖ. — Ἡ
Αἴγλη εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ὅλη τρέμου-
σα θεωρεῖ πέριξ ἀπηλπισμένη.)

ΙΕΡΕΥΣ

Τί σοῦ ἔμελλεν, ὦ θύγατερ!...

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

ὦ Πάτερ!

ΙΕΡΕΥΣ

ὦ συνειδός... ποῦ... μ' ἔρριψες!... Ξανθίππη...

Ἐγὼ ἀποθνήσκω... σᾶς... ἀφίνω... ἐστάθην...

Κακός... πατήρ... Φεῦ! Πόρρω, πόρρω...

ὦχραι σκιαί, .. τί θέλετε πλησίον;

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΧΟΡΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ, καὶ οἱ ἄνω.

ΧΟΡΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

Τί εἶναι τοῦτο! τί ἐστάθη;

(1) Ἀρπάζει ἐν μαχαίριον καὶ πληγόνεται. (2) Συνερχομένη.

ΕΙΣ τοῦ ΧΟΡΟΥ

Φίλε, φίλε, (1)

Εἴμεθα ἡμεῖς...

ΙΕΡΕΥΣ

Ἄ! φίλοι μου... σᾶς βλέπω...

Μόλις... ἐγώ... καὶ σᾶς συσταίνω... ὦ φίλοι,

Ταύτας... τὰς ὀρφανὰς... κόρας. — Ξανθίππη,

Ἄ! μὴ μισῇς... τὴν Αἴγλην... ἐκδικήθης,

Αἴγλη, ἀρκετά... καὶ σεῖς... φίλοι, μισῇτε

(Ἡ Αἴγλη τρέχει καὶ πίπτει ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τῆς
Ξανθίππης, ἡ δὲ Ξανθίππη τῆς δίδει τὴν χεῖρα.)

Τὰς σαρκικὰς ὀρέξεις... ἰδοὺ βλέπω...

Τὴν Αἴγλην... νὰ γλυκύνηται... Εἰς τὸν Ἄδην

ἔστειλα... τὴν γυναῖκά μου... τί τοῦτο;

Τίς πλησιάζει; φεῦ! Τί θέλει τώρα

Τὸ φονευμένον τοῦτο... ἐδῶ... παιδίον;...

Ἐρωτήσατε αὐτό... τί θέλεις, τέκνον;

Δὲν σ' ἐφόνευσα ἐγώ... σφογγίσου, κλείσε

Τὸ στόμα διὰ παντός... Ἄ! μή, παιδί μου,

Μὴν ἀφίσης παράπονα... κοιμήσου.

Ἄ! σβύσετε τὸ πῦρ... ὦ πῶς ὑψώνει...

Γλώσσας... πυργοειδεῖς... εἰς... τὸν αἰθέρα!...

ὦ πῶς πάλλουν!... πῶς χαίνουν!... πῶς σφυρίζουν!

Αἴγλη... Ξανθίππη... Ἐλένη... Φεῦ! ὦ σκότος

Ἐγώ... ἀποθνήσκω...

ΕΛΕΝΗ

Αὐθέντα!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

Πάτερ!

(1) Κινῶν τὸν ἱερέα.

ΙΟΥΔΑΙΩΝ

(1) αἰφ' αἰφ'

Οἶμοι!

ΙΕΡΕΥΣ

Φύ... γε... τε... φύ... γε... τε. (1)

...ωπὲρ ἔδο... αἰγῶν

...ωπὲρ ὧ...ωνίου... Εὐανθίππην... Φίλη... (2)

...ππὶ... — ... ΧΟΡΟΣ

Ὡ τρομερὰ τοῦ συνειδότος τύψις!

(1) Ἀποθνήσκει.

(2) Ἡ Αἰγλή ἐναγκαλίζεται τὴν Εὐανθίππην, καὶ τὴν καταφιλεῖ. (Ἡ)

(...αἰφ' αἰφ' ἔδο... ππὶ... ἔδο... ππὶ...)

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

...ωπὲρ ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο... αἰφ' αἰφ' ἔδο...

Εὐανθίππην

! αἰφ' αἰφ' ἔδο

Εὐανθίππην

! αἰφ' αἰφ' ἔδο

(1) Ἀποθνήσκει.

Y297 1111111

JOHANNA FREY.

«Κόσμε ψεύστη, ταῖς κόραις ταῖς μαύραις
»Κατατρέχεις ὅσο εἰν ζωνταναῖς,
»Σκληρὲ κόσμε, καὶ δὲν ταῖς ὑπᾶσαι
»Ποῦ ταῖς βλέπεις ἔς τὸν τάφο νεκραῖς;»

ΤΩ

ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΩΙ

Δ·ρι

ΑΝΑΣΤΑΣΙΩ· ΕΥΔΙΑ·

Ι. Τ. Α. Μ. Ε.

ΔΙΚΑΣΤΗ

ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΑΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΙΣ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ.

*Δέχθητι, ἄνερ, εὐμενῶς τὸ μικρὸν τοῦτο πόνημα θα-
λασσοπλάγκτου ῥέου, τὸν ὁποῖον μὲ βλέμμα εὐγενοῦς
συμπαθείας ἐν μέσῳ τοῦ θνελλώδους σκότους τῶν δει-
νῶν αὐτοῦ διακρίνας, εὐσπλαγχνος καὶ παρήγορος ἐνε-
ψύχωσας.*

Πρόσωπα.

ΙΩΑΝΝΑ ΓΡΕΪ.

ΓΥΪΛΦΟΡΑ ΔΟΔΛΕΪ.

ΜΑΡΙΑ.

ΜΑΡΚΕΣΙΑ ΔΟΡΣΕΤ.

ΤΟΝΣΤΑΛΟΣ ἐπίσκοπος καθολικός.

Αὐλικοί, φύλακες, θεραπαινίδες.

Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λονδίνου καὶ εἰς τὸν οὕτω
λεγόμενον Πύργον.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ ΔΟΡΣΕΤ.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ὁχι... δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι τόσον
Ἐν ᾧ μᾶς μένει ἐλπίς ἀκόμη, ὦ Γύναι.
Ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ... μὲ πάντα τρόπον
Θέλω πασχίση νὰ σᾶς κάμω πάλιν
Ὡς πρότερον εὐδαίμονας... Τίς εἶναι
Τόσον σκληρὸς νὰ μὴ κινῆται εἰς οἶκτον,
Βλέπων μίαν κόρην τρυφερὰν καὶ ἀθώαν
Εἰς τῆς εἰρκτῆς τὰ βάθη νὰ στενάζῃ;

ΔΟΡΣΕΤ

Φίλτατε γέρον, ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ
Βοηθός μας νὰ γίνῃς.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Μαρκεσία,

Οἱ γλυκεῖς τρόποι, ἡ τρυφερὰ νεότης,
Οἱ μελίρρυτοι λόγοι καὶ ἡ σοφία
Τῆς θυγατρὸς σου προξενοῦν μεγάλην
Εἰς τὰς ψυχὰς ἀγάπην καὶ εὐσπλαγχνίαν.

ΔΟΡΣΕΤ

ὦ Τόνσταλ, Τόνσταλ, ἔκτεινον τὴν χεῖρα,
Ὡς ἄγγελος τῶν οὐρανῶν καὶ σῶσον
Μίαν δυστυχῆ νεάνιδα, ἥτις πίπτει

Εἰς θυελώδη θάλασσαν... καὶ ἀγρίαν...
Λύπης, δεινῶν... ὦ τύχη! πλέον...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Φεῦ! Γύναι,

Μὴ πρὸς Θεοῦ, μὴ τήκεται εἰς τὰ δάκρυα. —
Μία τίγρις εἶναι ἡ βασιλὶς Μαρία,
Ὅμως ἐλπίζω πῶς ὁ Πλάστης θέλει
Τῆς κάμψη ὀλίγον τὴν ψυχὴν.

ΔΟΡΣΕΤ

ὦ Γέρον,

Ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα μου δὲν πταίει...
Τῆς Νορθομπερλανδίας ὁ Δούξ... ἐκεῖνος
Ὁ ταραχώδης πενθερός της... ἦτο
Δοξομανὴς τὰ μέγιστα... καὶ πείθει
Τὸν Ἐδουάρδον, πίπτοντα εἰς τοὺς κόλπους
Ἐνὸς δεινοῦ θανάτου, νὰ κηρύξῃ
Διάδοχον τοῦ θρόνου τὴν Ἰωάνναν,
Τὰς ἀδελφάς του θεωρῶν ἀνόμους.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ναί. — πάντα ταῦτα πράττει ὁ Δούξ κρυφίως
Ἰν' αὐτός, ὑπὸ τ' ὄνομα τῆς Γρέϋ
Τῆς θυγατρὸς σου, βασιλεύῃ, ὦ Γύναι.

ΔΟΡΣΕΤ

Ἀπέθανεν ὁ βασιλεύς, καὶ πάντες
Καθὼς ἐξεύρεις τῆς Ἀγγλίας οἱ Λόρδοι
Γονυπετεῖς προσφέρουσιν εὐθέως
Εἰς τὴν τάλαιναν κόρην μου τὸ σκῆπτρον. —
Χάνει σχεδὸν τὴν αἴσθησιν ἐκείνη
Αἴφνης μαθοῦσα τ' ἀνακτορὸς τὸ τέλος,

Ὅνπερ ἡγάπα τρυφερῶς... καὶ μόλις
Ἡ δυστυχὴς συνέρχεται... Δὲν θέλω,
Δὲν θέλω, λέγει, ξένον σκῆπτρον, ... Λόρδοι,
Ἀνήκει εἰς ἄλλον τῆς Ἀγγλίας ὁ θρόνος. —

Θέλετε σεῖς νὰ περιπαίξω τόσον
Τὴν ἱερὰν δικαιοσύνην ὅπως
Ἀπολαύσω ἓνα θρόνον, ὅστις μέλλει
Νὰ μοῦ ξεσχίζῃ διὰ παντὸς τὰ σπλάγχνα;
Θέλετε σεῖς νὰ ἐπιβαρύνω τόσον
Τὸ συνειδός, ὥστε νὰ χάσω πᾶσαν
Γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ ἴσως μίαν ὥραν
Νὰ πληρώσω ἀκριβῶς τὸ πταῖσμα τοῦτο;
Καλῶς ἐξεύρω πόσον πάσχουν ὅσοι
Ἀδικοῦσι τοὺς ἄλλους, ἵνα λάβουν
Ἐν σκῆπτρον βραχυχρόνιον.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Μαρκεσία,
Διὰ τὰς μεγάλας ἀρετάς, ... διὰ τόσα
Αἰσθήματα εὐγενῆ... διὰ τὴν σοφίαν,
Ἡ λαμπρά σου θυγάτηρ εἶναι ἡ δόξα
Τῆς Ἀλβιόνης... καὶ ὅμως πάσχει ἀδίκως. —

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄκουσον, Τόνσταλ, ἄκουσον ποῦ φθάνουν
Αἱ μητέρες πολλάκις διὰ νὰ δώσουν
Δόξαν, τιμὴν καὶ δύναμιν ᾗ τὰ τέκνα. —
Γονατίζω δακρύζουσα... Τῆς λέγω
Δέχθητι, κόρη, ἂν μ' ἀγαπᾷς, τὸ σκῆπτρον...
Καὶ δὲν ἤξευρα ἡ τάλαινα πῶς τότε
Τὴν ἐφαρμάκευα σκληρῶς... Ἄ τύχη!

Τὰ αὐτὰ τῆς λέγει καὶ ὁ πατήρ. . . . ἐκεῖνη
Μ' ἓνα προφητικὸν τόνον φωνάζει,
«Τοῦτο τὸ σκῆπτρον θὰ ἐπιφέρει, ὡς βλέπω,
»Ταχέως τὸν ὀλεθρόν μου. . . Μετ' ὀλίγον
»Ἰσως θὰ σμίξω τὸ αἷμά μου μ' ἐκεῖνο
»Τῆς δυστυχοῦς Ἄννης Βολένης, ὅμως
»Τὸ δέχομαι, ὅταν θέλητε, ὦ γονεῖς μου—»
Εἰπέ μοι τώρα τίς ὑπῆρξε αἰτία
Τῶν τόσων τῆς δεινῶν; Ἡ κεφαλὴ τῆς
Ἐστεφανώθη εὐθύς. . . . Τὴν εἶδον τότε
Ἄνασσαν — ἀλλ' εὐθύς ὅπλα λαμβάνει,
Ὅρμᾳ. . . κτυπεῖται. . . . μᾶς νικᾷ. . . . καὶ τέλος
Τὴν ἐκθρονίζει ἡ τρομερὰ Μαρία —
Καὶ εἰς τὴν εἰρκτὴν τὴν ἔχει βυθισμένην.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Καθὼς θεὰ νὰ εἰσέρχεται τὴν εἶδον
Εἰς τὸ Λονδῖνον, φέρουσα τὸ σκῆπτρον.

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄ! παῦσε, ὦ γέρον, μὲ πληγόνεις.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Πόσον.

Εἰς τὴν ψυχὴν μου εἰσέρχονται βαθέως
Οἱ στεναγμοί σου, ὦ γύναι! . . . Πῶς λακτίζουν
Αἱ μητέρες ὁπόταν ὁμιλῶσι
Διὰ τὰ δεινὰ τῶν τέκνων των! Θὰ πείσω
Τὴν Ἄνασσαν νὰ σὲ δεχθῇ. . . καὶ τότε
Δακρύζουσα τῆς ὁμιλεῖς. . . . τῆς λέγεις
Οἶκτον νὰ λάβῃ —

ΔΟΡΣΕΤ

Ναί, φίλτατε γέρον,

Προσπάθησε νὰ τὴν ἰδῶ . . . νὰ βρέξω
Μὲ τὰ δάκρυα τοὺς πόδας της.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἐλπίζω

Νὰ τῆς κινήσῃς τὴν ψυχὴν . . . Ἐκείνη
Εἶναι σκληρὰ καθὼς μία τίγρις, ὅμως
Τὸ συνειδὸς τὴν τύπτει καθ' ἐκάστην.
Τώρα τὴν βλέπω μὲ λυμένας κόμας,
Μὲ βλέμμα τρομερόν, νὰ ῥίπτῃ κάτω
Ὅ,τι ἀπαντᾷ, ν' ἀναστενάξῃ . . . καὶ αἰφνης
Νὰ ὀργίζεται καὶ ν' ἀνхваίνει μόνη
Εἰς τὸν θρόνον φωνάζουσα «τὸ σκῆπτρον
Εἶναι νομίμως ἰδικόν μου» . . . τώρα
Αἷμα διψᾷ . . . καὶ θέλει εὐθὺς νὰ πέσουν
Καὶ τρεῖς, καὶ πέντε . . . καὶ ἑκατόν . . . καὶ χίλιοι
Θῦμα τοῦ ξίφους . . . Ἄχ! ὁ Πλάστης μόνος
Μοῦ ἐνδυναμόνει πάντοτε τοὺς λόγους
Καὶ χαλινόνω τὴν ὀργὴν της· Γύναι
Ἄκουσον εἶναι αὐτή . . .

ΔΟΡΣΕΤ

Φεύγω . . .

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ναί· φύγε —

Ὁργισμένη μοῦ φαίνεται . . . Πῶς τρέμει!

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ ΜΑΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ

Τύχη σκληρὰ! Πῶς κρύπτονται εἰς τοὺς θρόνους

Ἄκανθαι τρομεραί... φαρμακευμέναι !
Ὅμως ἐγὼ θὰ τὰς νικήσω

ΤΟΝΣΤΑΛ

Γύναι...

MARIA

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δώσω τώρα

Προσοχὴν εἰς κανένα... μετ' ὀλίγον,

Τόνσταλ, θέλω σε κράξῃ —

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ὁ Πλάστης ἔστω

Βοηθός σου, Βασίλισσα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τί τοῦτο !

Ὅταν ὁ Πλάστης ὀργισθῇ τὰ σκῆπτρα

Πίπτουσι τέφρα μὲ τοὺς θρόνους, καὶ αἶφνης

Αὔρα λεπτὴ σκορπᾷ καὶ αὐτὴν τὴν τέφραν,

Ὅπως σβεσθῇ πᾶν ἵχνος... Ἄ ! βεβαίως

Ὅργῃ Θεοῦ ἔσται κεφαλὴν τῆς πίπτει...

Αὕτη ἡ γυνὴ πᾶσαν στιγμὴν ἀχνίζει.

Εἷς σκώληξ τρώγει τῆς σκληρᾶς τὰ σπλάγχνα.

Τὸ συνειδὸς τὰ στήθη τῆς ἀνάπτει,

Καὶ μ' ὅλον τοῦτο θέλει ἀκόμη φόνους. —

Ἄλλ' ἐπιστρέφει... ἰδού... Πῶς εἶναι ! Τρέμει...

ἔχει ἡ σκληρὰ τὰς κόμας λελυμένας. —

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ MARIA.

MARIA

Οἱμοὶ τῆς δυστυχοῦς ! Εἰς κανὲν μέρος

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὕρω γαλήνην!

ΤΟΝΣΤΑΛ

Βασίλισσα! Πῶς! Σὺ τὸ βλέμμα ρίπτεις
Ἡγριωμένον κατ' ἐμοῦ. — Σὺ τρέμεις...
Διατί εἶσαι ἀχνή; τί σε ταράττει;... λέγε...

ΜΑΡΙΑ

Ἐγὼ νὰ τρέμω!... Θέλεις τώρα, ὦ Γέρον,
Οἱ βασιλεῖς νὰ τρέμουν;... Ἀλλ' ἐν φάσμα...
Ὅχι, τίποτε... λέγω...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἄφησε, ὦ Γύναι,
Πρὸς Θεοῦ, ταύτας τὰς σκληρὰς ιδέας
Καὶ δός μοι προσοχήν...

ΜΑΡΙΑ

Ἄκουσον πρῶτα
Τί τρομερὸν ὄνειρον εἶδα ἀπόψε —
Οὗτος ὁ θρόνος ἔσταζεν, ὦ Γέρον,
Αἶμα ποταμηδόν... τρεῖς Ἐριννύες
Ἀγρίαι, σκληραὶ μ' ἀνέβασαν... καὶ ἐξαίφνης
Ἄ! μὲ κρημνίζουν... μὲ κτυποῦν καὶ θέτουν
Ἄλλην γυναῖκα. — φεῦ! Ἄν προχωρήσω
Θὰ σὲ κάμω νὰ τρέμης καθὼς φύλλον. —
Ὅφιν πυργοειδὴς εὐθὺς ὑψοῦται...
Ὁ θρόνος τρέμει. — Τρέμουσιν αἱ αὖραι
Καθὼς συρίζει τρομερῶς... Ἄ Τόνσταλ,
Εὐθὺς ὀρμᾷ καὶ φαρμακεύει μίαν
Περιστεράν, ἥτις ἐπέτα ἀθῶα. —
Εἰς τὴν στιγμὴν ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης.
Ἐξυπνος ναί, ἀλλ' ἐντρομος ἀκόμη. —

Ἐν βῆμα κάμνω. . . μοῦ κρατεῖ τοὺς πόδας
Δύναμις ὑπερφυσική. . . Δὲν τρέμεις ;
Διατί νὰ κινηθῶ δὲν ἐδυνήθην ;
Ἀκούεται εἰς λυπηρὸς θρῆνος θανάτου,
Ὅστις ἐντὸς εἰς τὴν ψυχὴν μου εἰσδύει·
Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Γρέϋ· φωνάζει. . . τρέμει·
Εἶσαι σκληρά. — φυλάξου μήπως πέσης. . .
Μὲ λακταρίζει. . . μὲ πληγώνει, ὦ Γέρον,
Καὶ εὐθὺς μ' ἀρπάζει τὰς αἰσθήσεις. . . Οἶμοι !
Πίπτω καθὼς νεκρά. . . βλέπουσα πάλιν
Ἠγριωμένην τὴν σκιὰν τοῦ Ρόζερ,
Ὅστ' ἄ γυμνά, σενδεδεμένα μόλις
Μὲ μαύρας καὶ σαπρὰς σάρκας καυμένας. —
Τόνσταλ, διατί δὲν ἠδυνήθην τότε
Νὰ ὁμιλήσω ; διατί πάντοτε φόβοι
Θὰ μοῦ πλακόνουν 'ς τὴν καρδίαν τοὺς λόγους ;
Ποταμηδὸν ἔχυσα τὸ αἷμα. . . ὦ ! τί εἶναι,
Πρὸς φύλαξίν μου νὰ χυθῇ προσέτι
Καὶ τῆς Γρέϋ τ' αἷμα, ἥτις τολμᾷ νὰ λάβῃ
Τὸ σκῆπτρόν μου ἢ σκληρά ;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Γύναι, σὺ βλέπεις
Πόσον τὸ συνειδὸς σὲ τύπτει. . . πόσον
Ὀλημερίς σὲ βασανίζει, πλάττον
Ὠχρὰς σκιάς καὶ φάσματα. . . καὶ εἰσέτι
Αἷμα νὰ χύσης σὺ ζητεῖς ; . . . Μαρία,
ἔχεις εἰς τὴν εἰρκτὴν τετρακοσίους,
Ἵπὲρ τοὺς ἑκατὸν ἔχεις φονεύσῃ. —
Ἄναψες φλόγας, ἔρριψες. . . ὦ φρίκη !

Ζῶντα τὸν Ῥόζερ... Τρίζουσιν αἱ φλόγες. —
 Ὡς λακτίζει ὁ δυστυχής, ὑψόνων
 Ὀλολυγμοὺς φρικώδεις!... δέκα τέκνα
 Ἀφῆκεν ὀρφανά... δέκα καὶ μίαν
 Σύζυγον τρυφεράν... ὕβρεις, κατάραι
 Πίπτουσι κατὰ σοῦ... Μαυροφοροῦσαν
 Βλέπω τὴν χῆρα... τὰ ὀρφανά της τέκνα
 Ἐρημα, λυπημένα... Ἄ! πρέπει τέλος
 Νὰ ἐξιλεώσης τὴν ὀργὴν τοῦ Πλάστου.
 Μὲ πάντα τρόπον πρέπει νὰ φυλάξης
 Τὴν δυστυχὴ τοῦλάχιστον Ἰωάνναν,
 ἥτις ἀδίκως ἔστην εἰρκτὴν στενάζει
 Βλέπουσα νὰ μαραίνεται φεῦ! τ' ἄνθος
 Τῶν ἡμερῶν της... τ' εἶναι ὁ κόσμος! Αὕτη
 Εἷς ἄγγελος τῶν οὐρανῶν, ἀθῶα
 Γλυκύτροπος, ἀγαπητή, στερεῖται
 Πάντων τῶν ἀγαθῶν... Ἄ! γύναι, σφίξε
 Τοὺς χαλινοὺς τῆς τρομερᾶς ὀργῆς σου.
 Εἰσέρχεται Εἰς ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ
 Στάσις, ὦ Βασιλίσ.

MARIA

Τί λέγεις;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Τρέχει

Ὁ τρομερὸς Θωμᾶς Βυὰτ μὲ μέγα
 Στράτευμα καθ' ἡμῶν. — Τρέχει προσέτι
 Ὁ Κόμης τοῦ Δορσέτ. (1)

MARIA

Εἰς τὰ ὅπλα, εἰς τὰ ὅπλα. —

(1) Εἰσέρχεται.

Εἰς τὴν στιγμὴν φυλάξετε τὸν θρόνον. . .

Βλέπεις, ὦ Τόνσταλ. . . Τρέμει ὁ θρόνος. . . ὄπλα. —

Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ τρέξω. — ἄς πέσω, ἄς πέσω. . .

Ἀλλὰ μὲ σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα. . . Ἀκούεις

τὴν ταραχὴν; . . .

ΤΟΝΣΤΑΛ

ὦ Βασιλῆς, δὲν εἶναι

τόσος ὁ τρόμος, μὴ φοβῆσαι. . .

ΜΑΡΙΑ

Τόνσταλ,

ὁ θρόνος πίπτει. Δὲν ἀκούεις; Ἄς τρέξω. . .

ΑΛΛΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Μᾶς νικοῦν, Βασιλῆς, (1)

ΜΑΡΙΑ

Μαζύ μου, ὦ Τόνσταλ.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ποῦ θέλεις σὺ νὰ τρέξης;

ΑΛΛΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Προχωροῦσιν

Ἐντὸς εἰς τὸ Λονδῖνον. — (1)

ΜΑΡΙΑ

Ἀνθρωπάρια,

Μικρόψυχοι, δειλοί, πάντες ἔστ' ὕπνον

Βυθισμένοι, λοιπόν; οὐδεὶς εὐρέθη

Ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε. —

ΑΛΛΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Χιλιάδες

Ὀρμοῦν ἐξαίφνης, μᾶς κτυποῦν. . . (1)

(1) Ἐξέρχεται.

(1) Ἐξέρχεται

MARIA

Πορεύου. —

Μ' ανάπτει ἡ ὀργή, φλογοβολῶ... δὲν βλέπεις;
 Εἰς τὴν εἰρκτὴν ἡσυχος ἦτο... τώρα
 Ἐγείρει στάσεις... ἐγὼ ἀνάπτω... Ὡπλίσθη
 Ὁ τρομερὸς Θωμᾶς Βυάτ... καὶ φθάνει
 Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Λονδῖνον μὲ μεγάλην
 Πληθὺν στρατιωτῶν... Ἄ! κάμνει, ὦ Γέρον,
 Νὰ τρέμῃ πᾶς πολίτης, πᾶσα μήτηρ. —
 Ἦλθεν ἰδοὺ μὲ ἀπόφασιν νὰ δώσῃ
 Τὸ σκῆπτρον πάλιν 'ς τὴν ἐχθράν μου. Ἡ τύχη
 Εἶναι σχεδὸν ἀμφιρρέπής... Δὲν βλέπεις
 Πρᾶγμα φρικτόν! ! Μὲ τὸν Βυάτ τίς εἶναι
 Πρῶτος ἐπαναστάτης; Τίς τολμᾷ; Τῆς Γρέϋ,
 Τῆς φίλης μου ὁ πατήρ... Ἄ! πῶς μᾶς παίζουν!
 Πῶς μᾶς γελοῦν! ἀντὶ νὰ τρέμουν... Πόσον,
 Τόνσταλ, αὐξάνει ἡ ταραχή!... τί τρέμεις;

Εἰς Αἰσιωματικὸς

Μᾶς κτυποῦν, Βασιλῆς, (1)

MARIA

Ἐξέλθε, φύγε. —

Ἐκδίκησιν διψῶ. — Μάχαιραν 'ς ὅσους
 Εἰς τὴν εἰρκτὴν ἔχω κλεισμένους... τρέξε...
 Καὶ σὺ πρώτη, πηγὴ τῶν θλίψεών μου,
 Πρῶτη θὰ πέσεις τῆς ὀργῆς μου θῦμα. —

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἄκουσον, Βασιλῆς, ... ἂν τὴν ἐγγίξῃς...
 Τρέμε... (1)

(1) Ἐξέρχεται.

MARIA

Τί λέγεις πρὸς ἐμέ; Δὲν τρέμω. —

Θὰ φονευθῇ πρὶν πέσω ἡ Γρέϋ. —

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ναί· τρέμε...

Ὁργὴ Θεοῦ βροντᾷ καὶ ἀστράπτει... Κύτταξε

Ἀπό τινα ὑψηλὴν ὄρους ἀκρώρειαν

Εἷς σαρκοφάγος ἀετὸς ταχύτατα

Ὁρμᾷ καὶ ἀρπάζει... καὶ ξεσκλᾷ... καὶ τρώγει

Μίαν νεογνὴν περιστερὰν ἀθώαν

MARIA

Μ' ἀνάπτεις ὅλην μὲ τοὺς λόγους τούτους...

Τὸν θρόνον θέλεις σὺ ν' ἀφίσω;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ὁ Πλάστης

Ὁργίσθη τέλος καθ' ἡμῶν... Νὰ φύγῃ

Ὁ σαρκοφάγος ἀετὸς πασχίζει. —

Σκοτίζεται ὁ οὐρανός, βροντᾷ καὶ πίπτει

Εἷς κεραυνός, τὸν κατακαίει...

MARIA

Φεῦ! Παῦσε...

Πάτερ, διατί μ' ἀνάπτεις τόσον; Παῦσε...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ὁ κεραυνὸς τὸν κατακαίει... δὲν μένει

Ἰχνος οὐδέν... ἡ δόξα ποῦ εἶναι τώρα;

Ἀκτὶς θεία μὲ φωτίζει... Πόσοι! πόσοι

Πίπτουσι δυνατοὶ τῆς Ἀλβιόνης

ὑπ' ἄλλων δυνατῶν πτώματα κρύα!...

Τρέμε, σὺ τρέμε τῆς Ἀγγλίας στοιχεῖον.

Ἄ! Βασιλίδες χάνουσιν ἐξαίφνης

Τὴν ἐστεμμένην κεφαλὴν...

MARIA

Τί τοῦτο!

Προσπίπτω... ἐγὼ εἰς τοὺς πόδας σου... Φεῦ! παῦσε

ΤΟΝΣΤΑΛ

Φρίξον, ὦ φρίξον, Ἀλβιόνη ἀθλία.

Εἰς χεῖμαρρος ἰδοὺ αἵματος τρέχει...

Ὡ πῶς καπνίζει! τί εἶναι τοῦτο; ὑψώνει

Θρῆνον σκληρὸν ἔς τοὺς οὐρανοὺς... σπαράττει

Τὸ στῆθός μου... φεῦ! φεῦ!... Κύτταξε, πίπτει...

Πτῶμα σαπρόν, σκηπτοῦχος τίγρις... πίπτει...

Καὶ τρέχον τὸ αἷμα ἐνοῦται φεῦ! μ' ἐκεῖνο

Ἐλάφου τρυφεράς... ὡς πότε, ὡς πότε

Θὰ κυματίζεις τὸ ἀναμμένον ξίφος,

Ἄγγελε σὺ τοῦ ὀλέθρου, ὡς πότε, ὡς πότε

Ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν βασιλίδων;

MARIA

Γέρον, διατί μ' ἀνάπτεις;... Ἡ φωνή σου

Εἶναι φλόξ τρομερά... τί θέλεις; ἴσως

Σ' εὐχαριστήσω...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἐγὼ συνέρχομαι ἤδη...

Σῶσον τὴν Γρέϋ, σῶσον τὴν Γρέϋ...

MARIA

Μὲ σφάζεις...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἄφητόν με λοιπὸν καὶ τρέμε...

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

MARIA

Ω τύχη!

Τί νὰ κάμω; νὰ τρέξω; Πῶς ἀνάπτω!...

Ω πῶς φλογοβολῶ!... πῶς τρέμω!... Ἄ! τί εἶναι...

Ὀλημερίς λοιπόν... ἀκούεις; «Μαρία,

»Θὰ πέσεις» Τρέχω πρὸς αὐτὸν ταχέως. —

Τί εἶναι τοῦτο! Τίς, τίς τολμᾷ νὰ κόψῃ

Τὴν σειρὰν τῶν βημάτων μου;... Τίς εἶναι

Τόσον αὐθάδης, τολμηρός; ὦ φρίκη!

Δὲν ἀπατῶμαι... ὁμίλησον... Τί θέλεις;...

Ω ταραχὴ πολέμου!... ὦ σκόπη!... ὦ φρίκη!...

Ἦτο τῆς φαντασίας πλάνη... Δυνάμεις

Ω σκληραὶ τῆς ἀβύσσου, σεῖς ἐξεύρετε

Ὅτι σκληρὰ δὲν ἐγεννήθη... Πρέπει

Αἷμα νὰ χύσω διὰ τὸν θρόνον... αἷμα...

Εἰς φαρμάκι δριμὺ δριμύτερον φαρμάκι.

Πᾶσαι λοιπόν, πᾶσαι εἰς τὰ στήθη ταῦτα

Φυσήσατε τὴν τόλμην σας ν' ἀνάψω·

Διώξατε εἰς τὴν στιγμὴν τὴν εὐσπλαγχνίαν,

Δεῖγμα μικρᾶς ψυχῆς... Ἄ! μὴ τρομάξης,

Μὴ κλονισθῆς, ὦ γῆ. Μὴ σκοτισθῆτε

Ἀστέρες τῆς νυκτός. Ἦλλαξα φύσιν.

Γυνὴ δὲν εἶμαι... Ἐκδίκησιν διψάω. —

Καὶ αὐτὸν τὸν ἐραστὴν θὰ κατακόψω. —

Ὁ Γυίλφορδ ἐραστής μου!... Αὐτὸς μεγάλως

Μ' ἐπεριφρόνησεν, αὐτὸς λαμβάνει

Ἄλλην γυναῖκα, τὴν ἐχθράν μου Γρέϋ...

Ἔρως σκληρέ, φλόγισον ἄλλα στήθη...
Ἄλλας γυναῖκας εὐτυχεῖς... Ἡ Μοῖρα
Ἐγραψε ν' ἀγαπῶ. — δὲν ἔχω ἀγάπην...
Δὲν εὐρίσκω 'ςτὸν κόσμον. Λοιπὸν μῖσος...
Μῖσος λοιπὸν... Τὰ ἔσχατα συγγενεύουν.
Ὁ Θρόνος τρέμει... αἶμα ἅς χυθῇ καὶ εἰς τὸ αἶμα
Ἡ κεφαλὴ τῆς μισητῆς μου ἀγάπης
Ἄς κυματίζῃ ἐκ τοῦ κορμοῦ κομμένη.
Δύναμαι ἐγὼ ν' ἐκδικηθῶ. Τί μένω;
Ἄς τρέξω... εἰς τ' ὄπλα εἰς τὴν στιγμὴν... ὦ θρόνε!
Αὐξάνει, αὐξάνει ἡ ταραχὴ... Δὲν τρέχω;

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Είρκτη.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Η ΓΡΕΥ καθημένη εἰς ἓνα ἀνακλιντήρα κοιμᾶται. Ἡ ΜΑΡΚΕΣΙΑ
ΔΟΡΣΕΤ εἰσέρχεται σιγαλῶς.

ΔΟΡΣΕΤ

Σιγᾷ τὸ πᾶν... σιγᾷ. Κόρη μου, κόρη,...

Ἵπνος βαθὺς τοὺς ὀφθαλμούς της κλείει.

Ἄς τὴν ἀφήσω... ἄς τὴν ἀφήσω ὀλίγον

Νὰ ἡσυχάσῃ.... τὰ δάκρυα δὲν μοῦ παύουν

Ὅταν σὲ βλέπω, θύγατερ φιλτάτη,...

Ἄγγελος εἶσαι τ' οὐρανοῦ.... Μαρία

Ταύτην τὴν κόρην θέλεις σὺ ν' ἀρπάξῃς ;

Τύχη σκληρά!.. Πόσοι καὶ πόσοι ἀθῶοι

Εἰς σκοπέλους δεινοὺς αἴφνης προσκρούουν !

Καθὼς ἀρνάκι τρυφερὸν καὶ ἀθῶον,

Ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα μου κοιμᾶται —

Θέλω νὰ τὴν φιλήσω... καὶ ὅλη τρέμω

Μὴ τὴν ταράξω... Τώρα εὐρίσκει ὀλίγην

Ἡ δυστυχὴς Ἰωάννα μου γαλήνην.

Ἴσως τώρα μὲ βλέπει εἰς τ' ὄνειρόν της,

Ἴσως μοῦ λέγει, μῆτέρ μου δὲν πταίω.

Εἶσαι σὺ μόνη τῶν δεινῶν μου αἰτία —

Ἄχ! ἴσως τρυφερά πρὸς τὸν συμβίον

Τὰ λυπηρὰ παράπονά της λέγει...

Παῦσε, καρδία μου, τοὺς παλμούς... Ἄ! παῦσε.

Ἐλπίς μικρὰ μᾶς μένει ἀκόμη... Ὁ Πλάστης

Δὲν θὰ σὲ ἀφήσει νὰ χαθῇς, ψυχὴ μου... (1)

Ὅτε μικρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας σ' εἶχον,

Ὅτε νὰ παίζης σ' ἔβλεπον... Ἄχ! ὅτε

Μ' ἔσφιγγες καὶ μ' ἐφίλεις μειδιῶσα,

Τρέχουσα ἐξαίφνης μ' ἀνοικτὰς ἀγκάλας

Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός σου... ἂν ἴσως

Τὸ δυστυχὲς σου τέλος ἤθελα ἀκούσῃ;

Ἄ! σκληρὰ Μοῖρα!... Πῶς σπαράττω! θέλω

Τοῦλάχιστον νὰ τὴν φιλήσω... Ὅποια (2)

Γαλήνη εἰς τὴν ψυχὴν της... Χαῖρε... χαῖρε....

Κόρη φιλότατη... μετ' ὀλίγον ἴσως

Θέλω σὲ χάσῃ διὰ παντός!... ὦ πόσον (2)

Ἡ πνοή της ἐξέρχεται γλυκεῖα!...

Δὲν τὴν εἶδον ποτὲ τόσον ωραίαν...

Εἶμαι ἡ μήτηρ σου, κόρη μου... σὲ βρέχω

Μὲ τὸν κλαυθμὸν ἡ τάλαινα... Κοιμήσου,

Κοιμήσου σύ, ψυχὴ μου... Πῶς ῥοδίζουν

Εἰσέτι αἱ παρειαί της!... Λάβε... λάβε... (2)

Μόνη μου ἐλπίς, ἥτις μοῦ φεύγεις... λάβε. (2)

Θεέ μου, ἂν ἴσως 'ς τὰς βουλάς σου ἐγράφθῃ

Νὰ πέσῃ δυστυχὲς θῦμα τοῦ τάφου

Ἡ τρυφερά μου κόρη, διατί, πάτερ,

Νὰ μοῦ τὴν δώσῃς;... Ἄχ! διατί ν' αὐξήσῃ

Καθὼς ἐν ῥόδον τοῦ τερπνοῦ Μαΐου;

Δὲν ἔρριπτες τὸν κεραυνὸν νὰ καύσῃ

Καὶ ἐμὲ καὶ αὐτὴν ὅτε τὸ φῶς τὴν εἶδε;

(1) Κλαίει. (2) Τὴν φιλεῖ.

ΙΩΑΝΝΑ

ὦ Θεέ μου!... Θεέ!...

ΔΟΡΣΕΤ

Κόρη!...

ΙΩΑΝΝΑ

Τίς εἶναι;

Ἡ μήτηρ μου; σὲ βλέπω πάλιν;... πάλιν;

ΔΟΡΣΕΤ

Ἐλθέ, ψυχή μου, εἰς τὰ θερμά μου στήθη

Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός σου... Πόσον

ὑπέφερα διὰ νὰ σ' ἰδῶ... Χιλιάκις

Μ' ἐμπόδισαν, ὦ κόρη μου...

ΙΩΑΝΝΑ

Μὴ κλαίης·

Μῆτέρ μου, ὑπομονή...

ΔΟΡΣΕΤ

Γλυκεῖά μου κόρη,

Δύναμαι ἐγὼ νὰ μὴ δακρύσω; θέλεις

Νὰ μὴ ραγίζεται ἡ καρδιά μου; νὰ ἔχη

Ἡ ψυχή μου γαλήνην καὶ ἡσυχίαν;

Πῶς εἶναι δυνατόν; Δὲν ἐνθυμῆσαι

Τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας μας ἐκεῖνας;

Ἄ! μοῦ ὑποφέρεις... μοῦ λυπεῖσαι... Εἰσῆλθον

Καὶ σ' εὖρον νὰ κοιμᾶσαι· ἄς τὴν ἀφήσω,

Εἶπα νὰ κοιμηθῇ· Γλυκαίνει ὀλίγον

Τὰς σκληράς τῆς πληγάς... Καὶ τίς ὑπῆρξεν

Ἀφορμὴ τῶν δεινῶν σου; Τίς ὑπῆρξεν;

Ὁ πατήρ σου, καὶ ἐγώ... Δέχθητι, ὦ κόρη,

Σοῦ ἐφωνάζομεν, δέχθητι τὸ σκῆπτρον,

Χύνοντες δάκρυα... σὺ τ' ἀρνεῖσαι... Ἄλλ' οἴμοι!
Σὲ πείθει τέλος ἡ σκληρά σου μήτηρ...

ΙΩΑΝΝΑ

Ἀλλὰ σὺ μ' ἀγαπᾷς... διὰ μέ σὺ χύνεις
Πᾶσαν ρανίδα τοῦ αἵματός σου... Ἄ! μήτερ!...
Ποτέ, ποτέ δὲν ἔπρεπε νὰ κλίνω
Νὰ δεχθῶ ξένον σκῆπτρον... Οἴμοι!... τώρα
Προσέβαλον τὴν ἱερὰν τῶν νόμων
Δικαιοσύνην, ὅθεν πρέπει ἀφεύκτως
Νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα καὶ νὰ χάσω
Τὴν κεφαλὴν μου ἵνα ξεπλύνω πάσας
Τὰς κηλίδας...

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄ! μὴ σπαράττης τόσον
Τὴν μητέρα σου. Ἐλπίς ὑπάρχει ἀκόμη.
Ὁ Τόνσταλος ὑπόσχεται νὰ κάμψῃ
Τῆς Βασιλίδος τὴν σκληρὰν καρδίαν.

ΙΩΑΝΝΑ

Τὸν θάνατόν μου πρὸ πολλοῦ κυττάζω
Νὰ πλησιάζῃ... Πᾶσα ἐλπίς ἐσβέσθη
Ὅθεν προσμένω νὰ μὲ κόψῃ ἀτρόμως
Ἡ σκληρὰ Βασιλὶς. Μῆτερ, ἐν μόνον
Ἐστὸν κόσμον μὲ λυπεῖ... Διατί ὁ πατήρ μου
Μὲ τὸν Βυάτ ν' ἐγείρῃ στάσεις πάλιν;

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄ! κόρη, κόρη, ἡ Βασιλὶς προσταττει
Νὰ ὀρμήσουν κατ' αὐτῶν. Κτυποῦν, ... κτυποῦνται...
Τέλος φονεύεται ὁ Βυάτ, καὶ τώρα
Εἶναι εἰς τὸ σκότος ὁ πατήρ σου...

ΙΩΑΝΝΑ

ὦ πόσον

Ἐγὼ εἶμαι δυστυχής! . . . Βλέπω κλεισμένον
 Εἰς τὴν εἰρκτὴν τὸν δυστυχῆ πατέρα
 Μὲ κίνδυνον ζωῆς. — Ἄ! θέλει πάσχει
 Ὁ καλός μου πατήρ. . . Ἄχ! θὰ ἐνθυμεῖται
 Τὴν δυστυχῆ του κόρην καὶ θ' αὐξάνει
 Τὰς λύπας καὶ τοὺς πόνους του. . . κλεισμένον
 Εἰς τὴν εἰρκτὴν τὸν σύζυγόν μου βλέπω. . .
 ὦ πόσον εἶμαι δυστυχής! . . . φεῦ! μόλις
 Ἔσπεφανώθην μετ' αὐτοῦ τὸν χάνω. . .
 Τύχη σκληρά! . . . Διατί δὲν ρίπτεις μόνον
 Τὰ βέλη κατ' ἐμοῦ; . . . πρότερον, μήτερ,
 Τοῦλάχιστον μᾶς εἶχε συγχωρήσῃ
 Νὰ τὸν βλέπω τὸ ἀπόγευμα ἢ Μαρία.
 Θελξίπικροι στιγμαί! Στὰ στήθη ταῦτα,
 Εἰς ταῦτα τὰ θερμὰ τρέμοντα στήθη,
 Δακρύζουσα τὸν ἔσφιγγον. . . Μ' ἐφίλει
 Ἀναστενάζων. . . τὸν ἐφίλουν. . . τώρα
 Μᾶς στεροῦσι καὶ ταύτης τῆς ἀθώας
 Ἡδονῆς. . . δὲν τὸν βλέπω.

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄ! κόρη, κόρη,

Διατί νὰ γεννηθῶ; διατί 'ς τὸν κόσμον
 Δυστυχῆ νὰ σὲ φέρω; Ποῦ εἶναι πλέον
 Αἱ τόσαι μας ἐλπίδες; μετ' ὀλίγον
 Ἦλπιζον νὰ σὲ ἰδῶ μητέρα νὰ ἔχῃς
 Τέκνα μικρὰ νὰ ὁμοιάζουν τοὺς γονεῖς των. —
 Μὲ χεῖρας τρυφεράς, χαμογελῶντα

Τὰς παρειὰς νὰ σοῦ θωπεύουν, κόρη.
Εἰς τὰς ἀγκάλας νὰ τὰ σφίγγῃς... Οἶμοι!...
Καθὼς καπνὸς εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου
Ἐχάθησαν αἱ πτερωταί μου ἐλπίδες. —

ΙΩΑΝΝΑ

Θέλει σοῦ κάμει τρυφερὰ παιδία
Ἡ φίλη μου ἀδελφή. Νὰ τ' ἀγαπάῃς,
Νὰ τὰ σφίγγῃς 'ς τοὺς κόλπους σου συχνάκις,
Νὰ τὰ φιλῇς δακρύζουσα, νὰ λέγῃς
Εἰς αὐτὰ τὰ δεινὰ μου, ὅτε τὸ ἐσπέρας
Θὰ τὰ θέτεις 'ς τὴν κλίνην... δὲν ἀκούεις;
Αἱ καλαί μου θεράπαινοι θρηνοῦσιν
Ὀλημερίς... Ἐλθετε, φίλαι... Πόσον,
Μῆτέρ μου, μ' ἀγαποῦν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΕΣ

Κυρά μου... φίλη,

ΙΩΑΝΝΑ

Μὴ δακρύζητε, φίλαι, ὁ κόσμος οὗτος
Καθέδρα ὑπάρχει δυστυχίας καὶ λύπης.
Ὅταν ὁ τάφος, μῆτέρ μου φιλτάτῃ,
Θέλῃ μὲ κρύπτει, ὅταν θὰ γίνῃ κόνις
Ἡ τάλαινα θυγάτηρ σου, νὰ λέγῃς
Δακρύζουσα εἰς τὰς φίλας μου πῶς θέλω
Νὰ μ' ἀγαποῦν, νὰ μ' ἐνθυμοῦνται... Ὑπῆρξα
Εὐτυχὴς ἀγαπῶσα, καὶ ἡ ψυχὴ μου
Ἐστάθη ἀγάπη τρυφερά...
ΔΟΡΣΕΤ

Τίς θέλεις

Νὰ μὴ ἐνθυμῆται σέ; τίς εἶναι τόσον
Ἀναίσθητος νὰ μὴ κινῆται εἰς τόσας
Ἀρετάς σου;

(Ἀκούεται εἰς κώδων)

ΙΩΑΝΝΑ

Σὲ κρᾶζουσιν

ΔΟΡΣΕΤ

Μὲ κρᾶζουν!

Δὲν συγχωροῦν νὰ μείνω πλέον; . . . Ἰωάννα,
Διὰ πάντοτε λοιπὸν σὲ ἀφίνω. . . Ἄ! Κόρη. . . (1)
Σ' ἐσπρωῶ ἐγὼ 'ς τὸν θάνατον. . . πρὶν φύγω
Εἰπέ μοι πῶς μὲ συγχωρεῖς. —

ΙΩΑΝΝΑ

Φεῦ! Μῆτερ,

Ἐγέρθητι, δὲν μοῦ ἔπταισες. . . τί κάμνεις;

ΔΟΡΣΕΤ

Εἰπέ μοι πῶς μὲ συγχωρεῖς. . .

ΙΩΑΝΝΑ

Ναί, μῆτερ,

Ἄν μοῦ ἔπταισες σὲ συγχωρῶ. . . μὴ πλέον

Τρέχετε, ὦ δάκρυα, μὴ κτυπῆς, καρδιά.

ΔΟΡΣΕΤ

Δὲν δύναμαι νὰ φύγω. . .

ΙΩΑΝΝΑ

Ἵπαγε, μῆτερ,

Ἴσως πάλιν σὲ βλέπω. . . χαῖρε. . .

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄ κόρη!

(1) Γονατίζει.

Ἄ! δυστυχές παρθένε!...

ΙΩΑΝΝΑ

Χαῖρε, χαῖρε...

(ὡδὸς εἰς τὴν σκηνὴν)
ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΙΩΑΝΝΑ καὶ αἱ δύο ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΣ Α'.

Διατί δακρύζεις; ἀπὸ χθές, κυρά μου,
Πλέον περίλυπος εἶσαι... Λάβε θάρρος
(1) Εὖσπλαγχνος εἶναι ὁ Πλάστης... θέλεις τώρα
Νὰ συγχωρήσῃ νὰ χαθῇς ἁθῶα;

ΙΩΑΝΝΑ

Τὸν θάνατόν μου δὲν ψηφῶ... λυποῦμαι
Διὰ τὸν σύζυγον μόνον, ὅστις πάσχει,
Διὰ τὸν πατέρα ὅστις στενάζει... Ἀθλία!
Συναισθάνομαι, φίλαι μου, ὅτι πρέπει
Ν' ἀποθάνω... Τὸ πταῖσμά μου χιλίων
Φόνων σκληρῶν ὑπῆρξε αἰτία... Μοῦ λέγει
Τὴ συνειδὸς ὅτι ἔπταισα... μεγάλως...
Ὅμως ἐλπίζω... πῶς ὁ Πλάστης θέλει
Μὲ συγχωρήσῃ... Μ' ἔπεισαν τὰ δάκρυα
Τῆς τρυφερᾶς μητρός μου... τοῦ καλοῦ μου
Πατρὸς αἱ συμβουλαί... τῶν συγγενῶν μου
Αἱ παρακλήσεις... αἱ φωναί... ἀλλ' ὅμως
Ἐπταισα... καὶ φωνάζω ὅτι εἶμαι πταίστης. —
Θὰ μὲ ἐνθυμεῖσθε τάχα σεῖς, ὁπότε
Αὔρα ζωῆς δὲν θέλει μὲ θερμαίνει;
Θέλετε ρίψῃ κἀνὲν ἄνθος, φίλαι,
Εἰς τὴν πλάκα τοῦ τάφου μου; Φεῦ! Τάχα

Θὰ φυτεύσητε σείς μικρόν τι δένδρον
Ἐκεῖ πλησίον; τὴν ἄνοιξιν ἔστωις κλάδους,
Ὅταν ἡ φύσις μειδιᾷ, νὰ ψάλλουν
Γλυκόφωνα πουλάκια; . . . Οἴμοι! . . . Τί λέγω!
Τὰ νεκρικὰ κοσμήματα τοῦ τάφου
Δὲν εἶναι εἰμὴ τὰ τρόπαια τοῦ θανάτου . . .
Ἀλλὰ διατὶ ἔσται δάκρυα βυθισμένους
Τοὺς ὀφθαλμούς σας ἔχετε; . . . Μὴ πλέον
Μὴ λυπῆσθε δι' ἐμέ . . . Τίς εἶναι; ὦ φίλοι,
Ἐξέλθετε δι' ὀλίγον . . . μὴ λυπῆσθε

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ ΙΩΑΝΝΑ.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Θύγατερ, χαῖρε. . .

ΙΩΑΝΝΑ

ὦ πάτερ, χαῖρε. . . Ἄν ἴσως

Ἀληθῶς μὲ λυπῆσαι, εἰπέ μοι, ὦ Γέρον,

Θέλει φονεύσῃ ἡ βασιλὶς Μαρία

Τὸν πατέρα; τὸν σύζυγον;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἐλπίδες

Εἶναι μεγάλαι νὰ σωθῇτε πάντες.

ΙΩΑΝΝΑ

Οὐδόλως, γέρον, διὰ ζωὴν φροντίζω

Ἄς μὲ φονεύσῃ εἰς τὴν στιγμὴν ἂν θέλῃ. —

ΤΟΝΣΤΑΛ

Φίλτατον τέκνον, θέλεις ζῆσθαι. . .

ΙΩΑΝΝΑ

Θέλω

Ὁ πατήρ μου νὰ ζήσῃ, ὁ σύζυγός μου. . .
Ἄν ἴσως ἔχωσιν ἰσχὺν μεγάλην
Εἰς τὴν σκληρὰν ψυχὴν τῆς βασιλίσσης
Οἱ δυνατοί σου λόγοι. . . δι' αὐτοὺς μόνον,
Μόνον δι' αὐτοὺς ὁμίλησον. . . καὶ πέσε
Εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς παρακαλῶν. —

ΤΟΝΣΤΑΛ

Προσέπεσα καὶ ὠμίλησα διὰ πάντας
Κατ' ἐξοχὴν διὰ σέ, φιλτάτη κόρη,
Ἦτις τοὺς ἄλλους ἀγαπᾷς. . . καὶ οὐδόλως
Διὰ τὴν φιλτάτην σου ζωὴν φροντίζεις. —
Ἐκαμα τρόπον νὰ σέ ἰδῇ δι' ὀλίγον
Ἡ δυστυχὴς σου μήτηρ. . . Τώρα θέλω
Νὰ σέ κάμω νὰ ἰδῇς τὸν σύζυγόν σου. . .

ΙΩΑΝΝΑ

Συγχώρησον 'ς τοὺς πόδας σου νὰ πέσω. . .
Νὰ τοὺς φιλήσω.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἐγέρθητι. . .

ΙΩΑΝΝΑ

Εἶσαι, πάτερ,

Ἄλλης θρησκείας ποιμὴν ; . . . ὁμῶς δὲν βλέπει. . .

Ἐν' ἄγγελον εἰς σέ βλέπω. . .

ΤΟΝΣΤΑΛ

Φεῦ ! κόρη,

Ἐγὼ εἶμαι ἁμαρτωλός. . . τὰ αἰσθήματά σου

Μοῦ συγκινοῦσι τὴν καρδίαν. . . ὑπάγω

Τὸν σύζυγόν σου νὰ σοῦ στείλω. . . Χαίρε. . .

ΙΩΑΝΝΑ

Φίλτατε γέρον, νὰ σοῦ αὐξήσῃ ὁ Πλάστης

Διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων τὰς ἡμέρας.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΙΩΑΝΝΑ

Εἰς τὸν αὐτὸν κατηραμένον Πύργον

Εἵμεθα πάντες κεκλεισμένοι. . . καὶ ὅμως

Οὐδεὶς βλέπει τὸν ἄλλον. . . ὦ ψυχὴ μου,

Μὴ χάσῃς τὰς δυνάμεις, ὅταν πάλιν

Αἰσθανθῇς τοὺς παλμούς. . . ἦ! τῆς καρδίας

Τοῦ φίλου μου συζύγου. . . ὅταν ἀφήσῃ

Εἰς τὸν λαιμόν μου ἀκίνητον τὴν χεῖρα,

Καὶ μὲ τὴν ἄλλην θὰ βαστᾷ τὸ στῆθος

Βρέχων αὐτὸ μὲ δάκρυα. Σὺ καρδιά,

Μὴ παύσῃς τοὺς παλμούς, μὴ σκοτισθῇτε

Διὰ παντὸς ὀφθαλμοί μου. . .

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΓΥΙΛΦΟΡΔ, καὶ ΙΩΑΝΝΑ.

ΙΩΑΝΝΑ

Γυίλφορδ, Γυίλφορδ!

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Φιλτάτη μου!

ΙΩΑΝΝΑ

Ψυχὴ μου. . .

(Ἐναγκαλίζονται καὶ μένουσιν ἀκίνητοι)

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Μήπως ἦλθε

Τοῦ θανάτου ἡ στιγμή καὶ συγχωροῦσι
Νὰ σὲ σφίξω εἰς τοὺς κόλπους μου ; καὶ πάλιν
Νὰ αἰσθανθῶ τοὺς παλμούς σου ; νὰ φιλήσω
Τὰς ὠχριώσας παρειάς σου, ὦ φίλη ;

ΙΩΑΝΝΑ

Ἄ ! μὴ δακρύζης... ὄχι ἀκόμη, ἀκόμη
Ἡ τρομερὰ στιγμή δὲν ἤλθεν... ὅμως
Νὰ πλησιάζῃ αἰσθάνομαι... ἄς καθήσω...
Πᾶσαν στιγμήν ῥαγίζεται ἡ καρδιά μου...
Εἶμαι ἀσθενής... δὲν δύναμαι... ἄς καθήσω...

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Ἄς καθήσωμεν, φίλη μου. — Ἐνθυμῆσαι (1)
Τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας μας, Ἰωάννα ;
Εἰς τὴν μνήμην μου τρέχουσι, καὶ βλέπω
Πόσον βραχεῖς ὑπῆρξαν... Ἄ ! πῶς εἶναι
Οὗτος ὁ κόσμος ἄστατος, ψυχὴ μου !
Ἄ ! τίς ἐξεύρει... ὑπάρχει ἐλπίς ἀκόμη,
Ἢ διὰ παντός θὰ μᾶς καλύψῃ ὁ τάφος ; —

ΙΩΑΝΝΑ

Θὰ μᾶς καλύψῃ διὰ παντός... ὦ Γυίλφορδ,
Εἶδες ποτὲ κἀνὲν ἄθῳον πουλάκι
Εἰς μίαν πέτραν νὰ κάθηται βρεγμένον,
Ὅταν χειμῶν τοὺς κάμπους πλημυρίζει ;
Οἴμοι ! Τὴν χεῖρα τοῦ ποιμένος βλέπει
Νὰ τὸ πιάνῃ σκληρά... καὶ αὐτὸ τὸ ἄθῳον
Θέλει νὰ φύγῃ... ἡ πτέρυξ ὅμως εἶναι
Ἄχ ! ὑπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ὄμβρου βαρεῖα.

(1) Καθίζουσι.

Αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ὁμοιάζομεν, ὦ φίλε.
Μὲ τὸ σκῆπτρον ἡ Μοῖρα μᾶς βαρύνει
Τὴν δεξιάν... ἵνα τὸ θῦμα γίνωμεν
Τῆς ὀργῆς τῆς Μαρίας... θὰ μᾶς καλύψει
Ναί, φίλε, διὰ παντὸς τὸ χῶμα...

ΓΥΙΛΦΟΡΑ

Ἀλλ' ὅμως
Ὅστις διαβῇ πλησίον ἀπὸ τὸν τάφον
Ἀναστενάζων θέλει ρίψῃ ἐν βλέμμα;
Θέλουν χύσῃ δι' ἡμᾶς δάκρυα αἱ μητέρες;
Θὰ λυπηθῶσι τῆς Ἀγγλίας αἱ νέαι,
Ὅποτε μάθουν τίς ὑπῆρξε αἰτία
Τοῦ δυστυχοῦς μᾶς τέλους ἀκουσίως;

ΙΩΑΝΝΑ

(1) Αἱ χεῖρές μας δὲν ἔβλαψαν οὐδένα·
ἔχομεν καθαρὰν ψυχὴν... καρδίαν...
Μὴ λυπῆσαι... μὴ τρέμῃς... θὰ φωνάζει
Τὸ αἶμά μας πρὸς τὸν Πλάστην... λάβε, ὦ πάτερ,
Λάβε εὐσπλαγχνίαν... διατί τόσον σὺ κλαίεις;
Οἶμοι! οἱ γονεῖς μας, οἵτινες ν' αὐξήσουν
Τὰς ἡμέρας μας ἔπρεπεν... ἂν ἴσως
Τοὺς ἦτο δυνατόν, ... αὐτοὶ τὰς κόπτουν...
Ὅμως οἱ δυστυχεῖς ἔπραξαν τοῦτο
Μὲ σκοπὸν νὰ μᾶς κάμωσιν εὐδαίμονας. —

ΓΥΙΛΦΟΡΑ

Ἀπεφασίσθη ἡ τύχη μας, Ἰωάννα·
Ἀλλὰ διατί δὲν συγχωροῦν, ψυχὴ μου,
Νὰ σὲ βλέπω τοῦλάχιστον εἰς ταύτας
Τὰς ὀλίγας στιγμὰς, ... αἵτινες εἶναι

Τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου;

ΙΩΑΝΝΑ

Γυίλφορδ, Γυίλφορδ,

Ἐστὺς οὐρανοὺς θέλω σὲ βλέπει. . . . τότε

Οὐδεὶς θνητὸς θὰ δυνηθῇ, ψυχὴ μου,

Νὰ μᾶς ταράξῃ, οὐδεὶς θνητός, ὦ Γυίλφορδ,

Θέλει χωρίσῃ τὰς ψυχὰς μας. . . . τότε

Διὰ τοὺς γονεῖς θὰ εὐχόμεθα, ἀλλὰ τώρα

Νὰ ὑποφέρωμεν πρέπει δι' ὀλίγον

Τὸν βραχὺν χωρισμόν. . . . Ὅσον σὲ βλέπω

Τόσον, ψυχὴ μου, αἰσθάνομαι νὰ ἐκλείπουν

Αἱ δυνάμεις. . . . τὸ θάρρος. ὦ! τί λέγεις;

Δὲν πρέπει ν' ἀψυχήσωμεν, ὦ φίλε.

Θάρρος λοιπόν . . . ἄς χωρισθῶμεν. . . . καὶ ἔστω

Ἰστέρον τοῦτο τὸ φιλί. — Ναί, Γυίλφορδ. — (1)

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Καὶ πῶς, Ἰωάννα; πῶς! δὲν θέλεις τώρα

Νὰ βλέπώμεθα; Πρότερον σὺ τόσον,

Ἐπεθυμοῦσες νὰ μ' ἰδῇς. . . καὶ τώρα

Νὰ χωρισθῶμεν συμβουλεύεις;

ΙΩΑΝΝΑ

Γυίλφορδ,

Ἐπεθυμοῦσα πρότερον νὰ σ' ἔχω

Εἰς τοὺς κόλπους μου, ἀλλὰ δὲν εἶναι πλέον

Νὰ ζήσωμεν ἐλπίς. . . ὅθεν ἀνδρίως

Ν' ἀποθάνωμεν πρέπει. . . διατί θέλεις

Νὰ δακρύζωμεν πάντοτε;

(1) Ἐγείρονται.

ΓΥΙΛΦΟΡΑ

Φεῦ ! Πλάστα !

Πολὺ σκληρὸς ὁ χωρισμός μας εἶναι. . .
Τοῦλάχιστον πρὶν χωρισθῶμεν. . . ψάλε
Τὸ τραγῳδion, Ἰωάννα, τῶν δεινῶν μας,
Τὸ τραγῳδion ποῦ ἐσύνθεσες, ὦ φίλη,
Εἰς τὴν εἰρκτήν. . .

ΙΩΑΝΝΑ

Ἐστω, ὅταν θέλῃς, εἶμαι
Ὅμως ἀδύνατος πολὺ. . . Ἐλβίρα,
Φέρε μου τὴν κιθάραν μου. . . δι' ὀλίγον.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Αἱ δύο ΘΕΡΑΠΙΑΝΑΙ μὲ μίαν κιθάραν καὶ οἱ ἄνω.

ΙΩΑΝΝΑ

Ὡραῖοι λοφίσκοι, πράσινα
Καὶ δροσεραὶ κοιλάδες,
Καὶ σεῖς πουλιὰ γλυκόφωνα,
Νερά καὶ πρασινάδες
Δὲν θὰ μὲ ἰδῇτε πλέον,
Ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων,
Νὰ τραγουδῶ γλυκά. —
Θρηνεῖτέ με, θρηνεῖτέ με
Πουλάκια ἐρωτικά.

ΓΥΙΛΦΟΡΑ

Ἄ ! μὴ ραγίζεσαι, καρδιά μου τόσον. . . .

ΙΩΑΝΝΑ

Ἀστὴρ ἐρωτικώτατε,
Μαγευτικὴ Σελήνη,

Ἄ πλέον! Ἄ πλέον ὁ δίσκος σου
Δὲν θέλει φεῦ! μὲ ἠδύνει·
Φιλήσυχαι ἐρημιαί,
Αὔραι τερπναί, γλυκεῖαι,
Ἀστέρες τῆς νυκτός,
Πλέον δὲν σᾶς βλέπω... Ἄ! χαίρετε...
Χαίρετε διὰ παντός!

ΓΥΙΛΦΟΡΑ

Ἀκολούθει... ψυχὴ μου... (Πῶς δακρύζω!)

ΙΩΑΝΝΑ

Δυστυχιῶν μία θύελλα
Μ' ἐπλάκωσεν· ἃ Μοῖρα!
Δὲν ἔχω ἐλπίδα... Ὁ θάνατος
Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα...
Ὡς κρίνον τοῦ Μαΐου,
Ὡς ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου
Πίπτει ξηρὸν εὐθύς,
Ὅταν Βορρᾶς ὀργίζεται,
Θὰ πέσω ἢ δυστυχής.

Ἦθελα ἐγὼ νὰ ζήσῃ
Ὁ Γυίλφορδ μου... καὶ εὐθύς
Ὁ τάφος ἃς μὲ κλείσῃ...
Ἄς πέσω ἢ δυστυχής. —

ΓΥΙΛΦΟΡΑ

Ἄς πέσω ἐγώ, ζῆσε, ψυχὴ μου... ζῆσε. (1)

ΙΩΑΝΝΑ

Δὲν εἶναι ἐλπίς... θὰ πέσωμεν.

(1) Ἐναγκαλίζονται.

ΓΥΙΛΦΟΡΑ

Ἰωάννα!!

ΙΩΑΝΝΑ

Χαῖρε λοιπόν... 'Στοὺς Οὐρανοὺς σὲ βλέπω...

ΓΥΙΛΦΟΡΑ

'Στοὺς οὐρανοὺς!... ὦ χωρισμός!!...

ΙΩΑΝΝΑ

ὦ τέλος!...

(Ἡ Ἰωάννα κρατεῖται ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

MARIA

Ἄ! δὲν θὰ παύσεις νὰ φλογίζης τόσον
Τὸ στῆθος τοῦτο, καταχθόνιον φάσμα;
Δὲν ἡσυχάζεις, ὦ ψυχὴ;... Τί τοῦτο!
Αἱ νύκτες εἶναι τρομεραί... Θεέ μου,
Πάθη φρικώδη, φάσματα καὶ ιδέαι,
Αἵτινες εἶναι γέννημα τοῦ φόβου,
Μ' ἀρπάζουν ἀπ' τὸν ὕπνον μου... φωνή τις
Ἀντηχεῖ καθ' ἐκάστην... «ὦ Μαρία,
»Εἶσαι σκληρά, φυλάξου μήπως πέσης»...
Θὰ φυλαχθῶ φονεύουσα τὴν Γρέϋ...
Ἄς συνομόσουν κατ' ἐμοῦ τὰ πάντα,
Ἐνικήθη ὁ Βυάτ, ... τοῦ ἐκόπη εὐθέως
Ἡ κεφαλὴ... τίνα φοβοῦμαι;... ὦ θρόνε,
Θρόνε, βασάνων θέλεις εἶσθαι αἰτία;
Δὲν εἶσαι σὺ νομίμως ἰδικός μου;
Πρὶν θέσω πόδα εἰς τὰς βαθμίδας ταύτης
Τῆς ὑπερτάτης δόξης καὶ τοῦ κράτους,
Ποταμηδὸν ἐχύθη τὸ αἷμα, ἀλλ' ὅμως
Ἐπρεπε νὰ χυθῇ.... καλῶς ἐχύθη...
Δὲν εἶμαι ἐγὼ βασίλισσα; Δὲν ἔχω
Δύναμιν ἀρκετὴν νὰ τιμωρήσω
Ἄπαντα ἐχθρόν, κατ' ἐξοχὴν τὴν Γρέϋ; —

Πόσα πάθη συνέρχονται συγχρόνως!...
Ὡ πόσα πάθη νὰ μοῦ πνίξουν ταύτην
Τὴν πληγωμένην μου καρδίαν... τί τοῦτο;...
Μῖσος κατὰ τῆς Γρέϋ, τοῦ Γυίλφορδ... πάντων
Τῶν ὁπαδῶν τῆς νέας θρησκείας. Ἀγάπη
Πρὸς τὸν Γυίλφορδ καὶ μῖσος ἠνωμένον...
Ζηλοτυπία καὶ ἐκδίκησις. Ἄ! πρέπει
Πρέπει βεβαίως νὰ ξεθυμάνω μήπως
Δὲν δυνηθῶ ἔστὰ στήθη νὰ βαστάξω
Τὴν φλογισμένην μου καρδίαν... ἀλλ' ὅμως
Ἐγὼ τρέμω εἰς τοὺς λόγους τοῦ Τονστάλου!...
Αὐτὸς ἀνάπτει, ὀργίζεται, προλέγει
Τόσα δεινά... σκοτίζομαι καὶ τρέμω
Ὡς ταπεινὴ γυνή· πρέπει νὰ δώσω
Γαλήνην ἔσθην ψυχὴν του... πρέπει ἀφεύκτως
Τετρακοσίους νὰ ἐλευθερώσω.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΜΑΡΙΑ, ΤΟΝΣΤΑΛ

ΤΟΝΣΤΑΛ

Γύναι....

ΜΑΡΙΑ

Ἰδὲ πόσον σὲ σέβομαι καὶ πόσην
Προσοχὴν δίδω εἰς ὅ,τι σὺ μοῦ λέγεις.
Σήμερον τῆς εἰρκτῆς ἐλευθερόνω
Τετρακοσίους...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἐλευθερόνεις ἴσως,

Ὡ βασιλῆς, καὶ τὴν Ἰωάνναν Γρέϋ ;

MARIA

Ὡ Τόνσταλ, . . . ὅχι . . .

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἀλλὰ τί θέλεις κάμει ;

MARIA

Θέλεις μάθει καὶ σύ . . . καὶ πάντες . . . ὅτε

Ἐν πλήρει παρατάξει τὸ κηρύξω . . .

Ἐγὼ τρέχω ἐντοσούτῳ, φίλε γέρον,

Ἴνα τὴν χάριν πρὸς τοὺς πταίστας δώσω

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἦλλαξεν ἴσως ὁ Θεὸς τὴν τίγριν

Εἰς ἓν ἡμερον πρόβατον, ἢ τώρα

Ἡ τίγρις, οὓσα πλέον ἀγρία, λαμβάνει

Δι' ὀλίγον τὴν ἀλωπεκὴν ; . . . Βεβαίως

Ἡ ψυχὴ μου ἀμφιβάλλει . . . Δὲν ἐξεύρω . . .

Βλέπεις πολλάκις νὰ βροντᾷ, ν' ἀστράπτη

Τεταραγμένος ὁ οὐρανός . . . ἀκούεις

Τὴν ὀργὴν τῶν ἀνέμων, ἥτις σείει

Ὑψιπέτηλον δρυὶν . . . ἐκ τῶν ριζῶν.

Δι' ὀλίγον παύει ἡ ταραχὴ . . . καὶ ἐκ νέου

Βλέπεις τὸν ἥλιον νὰ φωτίζει . . . βλέπεις

Νὰ λαμβάνουν ζωὴν, τὰ δένδρα, ἡ φύσις,

Ἀλλ' αἴφνης πάλιν ἡ προτέρα θύελλα

Ἐγείρεται πλέον τρομερὰ καὶ ἀγρία

Καὶ φοβερίζει εἰς μίαν στιγμὴν τὸ Πᾶν.

Α! τίς ἐξεύρει μετ' ὀλίγον πόσους
Θέλει φονεύσῃ ἡ βασιλὶς!... Θεέ μου!
Οὐδεὶς εἰς οἶκτον μὲ κινεῖ τοσοῦτον
Ὅσον ὁ δυστυχὴς Γυίλφορδ καὶ ἡ Γρέϋ. —
Ἡ τρυφερά νεότης πάντοτε ἔχει
Τὶ συμπαθητικόν, καὶ μάλιστα ὅταν
Ἀδίκως ὑποφέρῃ... τ' εἶναι τοῦτο;

(Ἀκούονται φωναί, μουσική, τηλεβολισμοί.)

Ἴσως ἡλευθερώθησαν οἱ ἀθῶοι...

Ἀλλ' ὅμως πάσχει ἀκόμῃ ὁ πλεόν ἀθῶος...

Ὅσον δὲν βλέπω ἐλεύθερον τὴν Γρέϋ

Δὲν εἶναι δυνατὸν ἔς τὸ στήθος τοῦτο

Ὀλὴν τὴν ταραχὴν ν' ἀποκοιμήσω...

Δὸς προσοχὴν, ὦ βασιλεῦ τῶν ὅλων,

Εἰς ἓνα ἀμαρτωλόν, ἀλλ' ὅστις χύνων

Δάκρυα πικρὰ προσεύχεται... Ναί, πάτερ,

Ὅστις ἀσμένως πάντοτε προσέχεις

Εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἐναρέτων, ὅστις

Τὴν ἀρετὴν κάμνεις νὰ λάμπῃ ἐν μέσῳ

Σκληρῶν βασάνων καὶ δεινῶν ἀγρίων,

Καθὼς ἀστὴρ ἐν μέσῳ σκότους φέγγει,

Φύλαξον τὴν ἐνάρετον καὶ ἀθῶαν

Βασιλόπαιδα, φύλαξον, ὦ πάτερ,

Τὸν σύζυγόν της, ὅστις εἶναι ἀθῶος

Καθὼς αὐτὴ καὶ εἰς τὴν εἰρκτὴν στενάζει.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ ΜΑΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ

Δὲν ἡσυχάζω ἐγὼ ποτέ... τὸ βλέπω.

Πάντοτε ταραχή... πάντοτε φόβοι...
Ἄν ἡδονὴν ὀλίγην ἔστην ψυχὴν μου
Ἐδίδον τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ... βεβαίως
Ἦθελον κρύπτει ὑπὸ τυφλὴν σκοτίαν
Τὰς ἀκτῖνας αὐτῶν, ἵνα στερήσουν
Τοῦ φωτός των ἐμὲ τὴν βασιλίδαν...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Γύναι, δὲν χαίρεις; Ἄπας ὁ λαός σου
Σοῦ φωνάζει τὸ Ζήτω...

ΜΑΡΙΑ

Δὲν τὸ ἐλπίζω.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἄκουσον, γύναι, ἐπεθυμοῦσε ἡ Γρέϋ
Νὰ σοῦ ὁμιλήσῃ.

ΜΑΡΙΑ

Θέλω τὴν ἀκούσῃ

Ἀπὸ τοῦ θρόνου, ὁπότεν θὰ κηρύξω
Καὶ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της τὴν τύχην.
Ἵπαγε. Μόνη ἐπιθυμῶ νὰ μείνω.
Ἀλλ' ὄχι, ... τρέξε.... φέρε ἐδῶ τὴν Γρέϋ.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΜΑΡΙΑ

Ἄν δὲν ὑπῆρχον, καλὸν ἦτο... Ὑπάρχω...
Ἐγὼ νὰ ὑπάρξω χωρὶς θρόνον!... Τοῦτο
Εἶναι πρᾶγμα σκληρόν, ... πρᾶγμα ἐναντίον
Εἰς τὴν φύσιν ἐμοῦ... Τὸ δὲ νὰ ὑπάρχω
Μὲ θρόνον, ὅστις κρέμαται ἀπὸ μίαν

Τρίχα λεπτὴν, . . . μὲ σκῆπτρον, ὅπερ ἔχει
 Ἀκανθῶν πλῆθος, . . . τοῦτο δὲ μεγάλως
 Ἐξέχει πάντων τῶν δεινῶν· καὶ τοῦτο
 Εἶναι ὁ θάνατος, ὅστις κατὰ τρώγει
 Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀθλίαν
 Βασιλίδαν. . . Ὅπως λάβω τὴν προτέραν
 Γαλήνην τῆς ψυχῆς μου. . . ἐγὼ θὰ κάμω
 Αἵματος ποταμοὶ νὰ πλημυρίσουν
 Ὀλὴν τὴν Ἀλβιόνην. . . ἅς τρομάξουν
 Ἄν ἦναι χρεῖα καὶ τ' ἄστρα. . . ἅς ἀφαιρέσῃ
 Σκότος πυκνὸν τὸ φῶς των. . . δὲν φροντίζω
 Εἰς τοῦ νοῦς τὰς πλάνας, . . . εἰς τὰς τύψεις
 Τοῦ λεγομένου συνειδότος, . . . φόβοι
 Εἶναι ψυχῆς, ἣτις φοβεῖται. . . θάρρος. . .
 Θάρρος λοιπόν. . . Τῆς Ἀλβιόνης πάντες
 Υἱοὶ καὶ θυγατέρες, πάντες πρέπει. . .
 Νὰ δεχθῶσι τῆς Ῥώμης τὴν θρησκείαν. —
 Ἄλλως τὸ πᾶν ἔστην σφαῖραν τῆς Ἀγγλίας
 Ὠκεανὸς θὰ γίνῃ ἠγριωμένος,
 Ὅστις ἐξαίφνης καταπίνει σύψυχα,
 Ἐν ὀφθαλμοῦ ροπῇ, πάντα τὰ πλοῖα.

Εἰς Αἰσιωματικὸς

Ἡ Μαρκεσία Δορσέτ ἦλθεν, ὦ Γύναι.

MARIA

Εἰς τὴν αἵθουσαν ταύτην τὴν προσμένω. —
 Ὅποιαν στιγμὴν ἐκλέγει νὰ ἔλθῃ! . . . Πρέπει
 Ὅμως νὰ τὴν δεχθῶ. — Ὅστα στήθη τρέφω
 Ἄσπονδον μῖσος κατ' αὐτῆς. . . Ἀξία
 Εἶναι ἡ σκληρὰ τῆς τρομερᾶς ὀργῆς μου. . . .

Αἱ περιστάσεις ὁμῶς ἀπαιτοῦσι
Νὰ μὴ φανῶ τίς εἶμαι... καὶ τί τρέφω...
Πῶς εἶναι ἀχνή!... δακρύζει... ἐγὼ φοβοῦμαι
Μήπως τὰ δάκρυα κάμψωσιν ὀλίγον
Τὴν σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον ψυχὴν μου

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΑΡΙΑ καὶ ΔΟΡΣΕΤ.

ΔΟΡΣΕΤ

Βασίλισσα, εἰς τοὺς πόδας σου προσπίπτω...
Ἰδὲ μητέρα τρέμουσαν γὰ χύνη
Δάκρυα πικρά... Ὕψος φλέβας ταύτας τρέχει
Αἷμα βασιλικόν... Μαρία, Μαρία,
Μίαν συγγενῇ μὴν ἐξυβρίσης. — Οἶμοι!
Δὸς προσοχὴν ἑστοῦς λόγους μου... φεῦ! θέσε
Εἰς τὰ τρέμοντα στήθη μου τὴν χεῖρα...
Ἄχ! λακταρίζουν... φεῦ! Μαρία, Μαρία,
Δός μοι τὴν θυγατέρα μου... ὅταν γίνης
Μήτηρ καὶ σὺ θὰ μάθεις πόσον στάζουν
Τὰ τέκνα μας γλυκύτητα... θὰ μάθεις
Ὅτι τῶν τέκνων τὰ δεινὰ πληγόνουν
Σκληρῶς τὰ σπλάγχνα τῶν γονέων... Μαρία,
Ἄχ! τί ἔκαμεν ἡ δυστυχής; τί πταίει;
Δέκα σεληναὶ ἐφάνησαν, καὶ ἀκόμη
Εἰς τῆς εἰρκτῆς τὰ βάθη σὺ τὴν θάπτεις...

ΜΑΡΙΑ

Ἐγέρθητι, Δορσέτ. Σκληρὰ δὲν εἶμαι...

Δὲν ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σου ὄχι,
Ὅμως δὲν τὴν μισῶ. . . Κακῶς ἐφέρθη,
Μᾶλλον ἀδίκως νὰ δεχθῇ τὸν θρόνον,
Ὅστις νομίμως ἰδικός μου ὑπῆρχε.

ΔΟΡΣΕΤ

Οἱ στεναγμοί, τὰ δάκρυα, αἱ παρακλήσεις
Τὴν παρεκίνησαν. . .

MARIA

Ναί, ναί. . . Τὸ ἐξεύρω —
Ἄλλ' ὅμως τὸν ἐδέχθη. . . . λοιπὸν πρέπει. . .

ΔΟΡΣΕΤ

Οἶμοι τῆς δυστυχοῦς! Τί πρέπει! Ἄχ! εἴσαι
Γυνή, Μαρία; τί λέγεις σύ; δὲν τρέφεις
Ἀγάπην πρὸς τοὺς συγγενεῖς; . . . Προσπίπτω
Εἰς τοὺς πόδας σου πάλιν. . . φεῦ! Μαρία,
Δός μοι τὴν θυγατέρα μου. . . φεῦ! . . Δός την
Εἰς μητέρα στενάζουσαν, θρηνοῦσαν,
Ἐν ᾧ ἀποθνήσκω νὰ μοῦ κλείσῃ, ᾧ γύναι,
Τοὺς ὀφθαλμούς. . . Τοῦλάχιστον νὰ βρέξῃ
Μὲ τὰ θερμὰ της δάκρυα τὸν νεκρόν μου,
Νὰ μὲ φιλήσῃ. . .

MARIA

Μή, . . μή. . . . τόσον κλαίης.

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄν ἔχανον ἡ δυστυχὴς ἐξαίφνης
Τὸ γλυκύτατον φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
Ἵστε τίποτε πλέον νὰ μὴ διακρίνω,
Οὔτε τὰ ῥόδα τῆς Αὐγῆς, τοῦ Ἡλίου
Τὰς θελκτικὰς ἀκτῖνας, τῆς Σελήνης

Τὸν λαμπρὸν δίσκον... Ἄχ! τῆς θυγατρὸς μου
Τὸ ἀγγελικὸν χαμόγελον... τὸ βλέμμα...
Ἦθελα ἀκούει τοῦλάχιστον τοὺς θείους
Γλυκεῖς τῆς λόγους, οἵτινες ἠδέως
Εἰσχωροῦντες ἐντὸς εἰς τὴν ψυχὴν μου,
Ἦθελον χύνει βάλσαμον ἑστέας τόσας
Σκληρὰς πληγὰς μου... ἀλλ' οἶμοι! τώρα χάνω
Ὅλον τὸν κόσμον, ἂν ἴσως φονεύσης
Τὴν δυστυχῇ μου θυγατέρα, ὦ γύναι.

... ἐπὶ τὴν νόστιμον... **MARIA** ...

Ἄκουσόν με, Δορσέτ· πολὺ νὰ ἐλπίζης
Ἐστὴν τρυφερὰν καρδίαν μου... Ἀλλ' ἐντοσοῦτώ
Εἰπὲ τῆς θυγατρὸς σου πῶς νὰ τρέμη
Τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην —

... **ΔΟΡΣΕΤ** ...

... **Μοῖρα!** ...

Λοιπόν, σκληρά, τὰς πράξεις σου καλύπτεις
Μὲ τέχνην καταχθόνιον;... Τρέμε... τρέμε...
ἔχεις ἑς τὸν νοῦν νὰ τὴν φονεύσης... Εἶμαι
Ἐξω φρενῶν... ἀπηλπισμένη... Τόσον
Δύνασαι σύ; Δύο τρυφεροὺς συμβίους
Εἰς τὸν θάνατον σπρώχνεις; μίαν ἀθώαν
Νεάνιδα σὺ θὰ φονεύσης;... Τρέξε...
Κόψε τὴν κεφαλὴν μου... εὐθὺς τὸ ξίφος...
Λάβε καὶ κτύπει... κτύπησε, Μαρία.
Πάτησέ με νεκράν... πίνε λυσσῶσα
Πᾶσαν στιγμὴν τῶν συγγενῶν σου τὸ αἷμα...
Εἶσαι χλωμή!... σὺ τρέμεις!... Πῶς! Οἱ λόγοι
Μιᾶς Δορσέτ ἀδυνάτου σὲ ταραττοῦν!

Μή, πρὸς Θεοῦ, μὴ γίνης τίγρις . . . Δός μοι,
Δός μοι τὴν θυγατέρα . . .

MARIA

Ἄ ! τέλος, λέγω,
Δὲν ὑποφέρω τὴν αὐθάδειαν . . . Γύναι,
Πρὸς τὴν βασίλισσαν 'ςτὸ ἐξῆς ὁμίλει . . .

ΔΟΡΣΕΤ

Μὲ φοβερίζεις; Ναί. Πρὸς βασιλίδα,
Ἦτις εἶναι σκληρὰ τοὺς λόγους ρίπτω —
Ἄ ! τί νὰ φοβηθῶ; Καὶ τί, νὰ τρέμω;
Μοῦ ἔκοψες ἤδη τὰς ἐλπίδας . . . πλέον
Δὲν θέλω τὴν ζωὴν . . . Ἄ ! μετ' ὀλίγον,
Γυμνὴ σκιὰ 'ςτὸν ὕπνον σου, Μαρία,
Πέσε, ὦ σκληρά, θὰ σοῦ φωνάζω . . . Πέσε

MARIA

Ἄ φρίκη! Παῦσε . . . Τί εἶναι τοῦτο! . . . Στάσου . . .

ΔΟΡΣΕΤ

Τὴν θυγατέρα μου, σκληρά . . .

MARIA

Τί θέλεις;

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄφησόν με λοιπόν . . . καὶ τρέμε . . . Ἄ τρέμε! . . .

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

MARIA

Δὲν ἔχει οὐδεὶς ἀνασκοπὴν! . . . Ἄ ! τέλος
Ὡς ἀσθενὴς γυνὴ δὲν ὑποφέρω . . .
Ταύτης τῆς γυναικὸς οἱ λόγοι ἐμπνέουν

Φρίκην... Διατί δὲν δύναμαι νὰ δείξω
ἦθος βασιλικόν, νὰ τρέμουν πάντες ;

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΜΑΡΙΑ, ΤΟΝΣΤΑΛ, ΓΡΕΥ.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Εἰσελθε, κόρη.

ΓΡΕΥ

ὦ βασιλῆς !

ΜΑΡΙΑ

(Ἄ φρίκη !

Θὰ μὲ νικήσει)

ΓΡΕΥ

ὦ βασιλῆς...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Μαρία,

Δὸς προσοχὴν ἔστοις λόγους της... σὺ στρέφεις
Ἄλλου τὴν κεφαλὴν...

ΓΡΕΥ

Ἄ ! θέλω...

ΜΑΡΙΑ

Ἀγρία,...

Νὰ μὲ ξεσχίσῃ προσπαθεῖ... τὰς χεῖρας
Ἐκτείνει κατ' ἐμοῦ καὶ τρέμει... Ἀφρίζει...
Ἄκουσον, λέγω !... Ἡ Βασιλὶς φωνάζει.
Ἄ ! σβύσε ἐκεῖνα τὰ πυρά... Τί τοῦτο !
Ἀπὸ τοῦ κόλπου τῶν φλογῶν ἐξέρχεται...

Ὁ Ρόζερ... τρέχει κατ' ἐμοῦ...

ΓΡΕΥ καὶ ΤΟΝΣΤΑΛ

Μαρία!...

ΜΑΡΙΑ

Τίς με κράζει;... Τί θέλεις;... τίς αὐθάδης
ἔκαμ'ε αὐτό; Τίς χύνει ἐνώπιόν μου,
ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τῆς Βασιλίδος,
Αἷμα καὶ πῦρ; Εἶναι αὕτη σκληρὰ θεά.
Τίς εἶσαι σύ;... Τὸ νὰ σὲ βλέπω μόνον
Ἀνατριχιάζω, χάνω τὰς αἰσθήσεις.
Ὅστις τολμᾷ ἄς θεωρήσῃ... κρύψου,
Κρύψου σοῦ λέγω. — τ'εἶναι τοῦτο!... τ'εἶναι!
Ὁ Πλάστης τώρα με βοηθεῖ... δὲν βλέπεις;
Δὲν εἶναι φλόγες... εἶναι φῶς... Μοῦ στέλλει
Ἄγγελον φαεινόν... Συγχώρησόν μοι
Νὰ σὲ λατρεύσω... (1)

ΓΡΕΥ

Γύναι, τί ἔχεις;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Πόσον

Θαυματοργὸς ὁ Πλάστης εἶναι!

ΜΑΡΙΑ

Πόσον

Μὲ θαμβώνει ἡ λαμπρότης σου... ὦ νεάνις!
Ἄ! σβύσε ἐκεῖνα τὰ πυρά... Σὺ ρίπτεις
Τόσας λαμπρὰς ἀκτῖνας... Σῶσε τώρα
Μίαν δυστυχῇ... σὺ δύνασαι...

ΓΡΕΥ

Μαρία,

(1) Γονατίζει ἔμπροσθεν τῆς Γρέυ.

Ἐγέρθητι...

ΜΑΡΙΑ

Τοὺς πόδας σου ἐγὼ πρέπει
Νὰ φιλήσω... Τίς εἶσαι;... Ἄ! Τύχη! ἢ Γρέυ;
Ὡ φρίκη! Ἐγὼ 'ς τοὺς πόδας σου; Τί τοῦτο!
Ἄνοιξε, ὦ Γῆ, τὰ τρομερά σου σπλάγχνα...
Ἄνοιξε εὐθύς... κατὰπτε με... Τί τοῦτο!
Εἰς τοὺς πόδας σου ἐγὼ;... ἐγὼ;

ΓΡΕΥ καὶ ΤΟΝΣΤΑΛ

Μαρία....

ΜΑΡΙΑ

Ἄχ! Ἐριννύς, μ' ἔσπρωξε... φύγε... φύγε...

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ ΓΡΕΥ

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τέκνον μου, μὴ φοβῆσαι... στάσου... τρέχω
Πρὸς αὐτήν...

ΓΡΕΥ

Καλὲ γέρον, τὴν λυποῦμαι
Ἄν καὶ ἦναι ἐχθρά μου... Ὡ πόσον εἶναι! ὦ πόσον
Ἡ σκληρὰ δυστυχής...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Μία λάμψις μόνον,
Μία ψευδὴς λάμψις, κόρη μου, καλύπτει
Τῶν θρόνων τὰ δεινά...

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΓΡΕΥ

Δὲν εἶμαι μόνη

Ἐστὸν κόσμον δυστυχής... Ὑπὸ τὰς δάφνας
Τῆς σκληρᾶς βασιλίδος... ἄ! βεβαίως
Ἰφέρνη εἷς ὄφιν βλοσυρός. ὦ πόσον
Τῆς χαράττει τὸ μέτωπον!... ὦ πόσον
Τὸ συνειδὸς τὴν βασανίζει!... Τρέμει
Νὰ μὲ βλέπῃ ἡ σκληρά... καὶ μ' ὅλον τοῦτο
Θὰ μὲ φονεύσει, θὰ φονεύσει, ... ὦ τύχη!
Τὸν σύζυγόν μου... τὸν πατέρα. — ὦ Πλάστα,
Εὐσπλαγχνίσου με, ὦ Πάτερ!... εἶμαι μόνη;... (1)
ὦ πλάνε κόσμε! ὦ ματαιότης!... Ποῦ εἶναι (2)
Ἡ προτέρα μου δόξα; ἐγὼ νομίζω
Πῶς εἶμαι μόνη, μόνη, καὶ ἐντοσούτῳ
Πλῆθος φυλάκων μὲ προσμένουν ἔξω. —
Ἄ σκληρὰ Μοῖρα! Δέκα ἡμέρας μόνον
Τὴν κεφαλὴν μου στέφεις, ἵνα πέσω
Δυστυχὲς θῦμα τῆς σκληρᾶς μαχαίρας.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Ἡ ἄνω. Ἡ ΔΟΡΣΕΤ εἰσέρχεται τρέχουσα μὲ ἐν μαχαίριον.

ΔΟΡΣΕΤ

Ἀπηλπισμένη... ἔξω φρενῶν... ποῦ ἐκρύφθη;
Ποῦ εἶναι ἡ σκληρά; θὰ τὴν φονεύσω...

ΓΡΕΥ

Μῆτερ!...

Ποῦ τρέχεις;... Οἴμοι!... Τί εἶναι τοῦτο!

ΔΟΡΣΕΤ

Κόρη,

(1) Γονατίζει. (2) Ἐγείρεται.

Πῶς εἶσαι ἐδῶ ; ... Δὲν ἀπατῶμαι ;

ΓΡΕΥ

Ἄ μῆτερ !

Εἵμεθα τώρα εἰς τὴν αὐλήν . . . Τί κάμνεις ;

ΔΟΡΣΕΤ

Τὴν βασιλίδα θὰ φονεύσω . . . Πᾶσα

Ἐλπίς ἐχάθη . . .

ΓΡΕΥ

Γονατίζω ἐμπρός σου . . .

Ἄ ! στάσου, μεῖνε. Μᾶς κυκλόνουν πλῆθος

Σκληρῶν στρατιωτῶν . . . θὰ τὴν φονεύσεις ;

Πῶς ! Θέλεις σὺ τὴν χεῖρα νὰ μολύνῃς

Εἰς ἀνθρώπινον αἷμα ; . .

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄ ! δὲν ἐξεύρω . . .

Ὁ Δαίμων τῶν παθῶν μ' ὥπλισε . . . Ἄ ! κόρη,

Πῶς εἶσαι ἐδῶ ;

ΓΡΕΥ

Μ' ἔφερε ὁ Τόνσταλ . . .

ΔΟΡΣΕΤ

Πέσε, (1)

Ὅργανον σὺ σκληρότατον. Ἰωάννα

Ἄς σὲ σφίξω τοῦλάχιστον ἐκ νέου

Εἰς τὰς ἀγκάλας μου . . .

ΓΡΕΥ

Διατί ἡ Μαρία

Δὲν μὲ φονεύει διὰ νὰ παύσουν τέλος

(1) Ρίπτει τὸ μαχαίριον.

Μὲ τὴν ζωὴν μου τὰ δεινὰ ; Μὴ σ' εἶδον

Ὡπλισμένην οἱ φύλακες, ὦ Μῆτερ ;

ΔΟΡΣΕΤ

Ὁχι, ψυχὴ μου, . . . μὴ φοβῆσαι . . .

ΓΡΕΥ

Οἱ φόβοι,

Αἱ θλίψεις, τὰ δεινὰ τοῦ στήθους τούτου

Ποτὲ δὲν παύουν . . . Πλέον δὲν μειδιάει

Εἰς τὴν φύσιν δι' ἐμὲ τίποτε . . . Τώρα . . .

Ἵτὸ παρελθὸν παρηγοροῦμαι μόνον . . .

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θελξίπικρον . . . Ἄ ! μῆτερ,

Ἐνθυμοῦμαι δακρύζουσα . . . τὸν ἄθλιον

Ἐδουάρδον . . . Αὐτὸς δὲν εἶναι πλέον . . .

Τάφος ψυχρὸς τὸν δυστυχῇ καλύπτει . . .

Ἄνθος ὑπῆρξε ἐφήμερον, τὸ ὁποῖον

Ὁ χωρικὸς πατεῖ μὲν λιγὴς χαράξει.

Εἰς τὴν αἵθουσαν ταύτην ἐμελέτουν

Μ' αὐτὸν τὸ ἐσπέρας . . . Οἴμοι ! Τὸν ἠγάπων

Ὡς ἀδελφόν μου, ὡς ἀδελφὴν τοῦ ἐκεῖνος.

ΔΟΡΣΕΤ

Ἐχάθη, κόρη, ὁ δυστυχής . . . Ἡ Ἀγγλία

Ἄπασα τὸν θρηνεῖ . . .

ΓΡΕΥ

Τῶν θείων Ἑλλήνων

Τὴν γλυκύτητα ἐδῶ πρῶτον ἠσθάνθη. —

Ἄχ ! Ἐδουάρδε, τὸ ἐνθυμεῖσαι ; . . . Ἄ τύχη !

Ἐδῶ ποτὲ τὸν Πλάτωνα ἐμελέτουν. —

Τὸν θεῖον ἐκεῖνον Πλάτωνα, ὅστις τόσον

Πᾶσαν εὐαίσθητον ψυχὴν μαγεύει. —

Ἐδῶ, μήτέρ μου, ἀνέγνωτα τοῦ θεοῦ
Ὅμηρου τὰ ἔπη... Ἄ! ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ χρόνοι!
Δὲν ἐπιστρέφουν; Ἄ! ποσάκις, μήτερ,
Μαγευμένοι ἐφωνάζαμεν καὶ οἱ δύο
«ὦ πόσον, πόσον οἱ Ἕλληνες ἐξέχουν
»Καθ' ὅλα πάντα τοὺς λοιπούς!»

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ οἱ ἄνω.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Γυναῖκες,
Ἄς παύσῃ ἡ λύπη... εἶναι χαρά...

ΔΟΡΣΕΤ

Τί ἐστάθη;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἡ βασιλὶς ἀλλάσσει γνώμην... λέγει...
Ὑπόσχεται πολλά...

ΔΟΡΣΕΤ

Τί λέγεις, Τόνσταλ!!

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τρέχω τῶν φίλων νὰ τὸ εἰπῶ... (1)

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΔΟΡΣΕΤ καὶ ΓΡΕΥ.

ΔΟΡΣΕΤ

Ψυχὴ μου,
Ἄ δὲν σὲ χάνω! Ὅποια χαρά!... Καὶ πάλιν....

(1) Ἐξέρχεται δρομείως.

Σκιρτᾷ εἰς τὰ στήθη μου ἡ καρδία. . .

ΓΡΕΥ

Μὴ χαίρης

Φιλτάτη Μῆτερ ! Τίς ἐξεύρει πόσον
Εἰς τῆς εἰρκτῆς τὰ βάθη θὰ μὲ κλείσει !
Θὰ μοῦ χαρίσει τὴν ζωὴν ἐκείνη
Καὶ θὰ φονεύσει τὸν πατέρα μου. . . ἴσως
Τὸν σύζυγόν μου. . .

ΔΟΡΣΕΤ

Πάλιν ἄχ ! δακρύζω. . .

Αὕτη ἡ χαρὰ καθὼς μία λάμψις ἦτο,
Ἦτις σχίζει τὰ σκότῃ στιγμιαία
Καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ χάους κρύπτεται εὐθύς.
Τὸ στήθος τοῦτο. . . δὲν ἐξεύρω. . . ἀρχίζει
Νὰ δυσπιστῇ. . . καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι ὁπότε
Δεινὰ προλέγει δυστυχῆς καρδία

ΓΡΕΥ

Ἐρχεται ἡ βασιλὶς. . . ὕπαγε, μῆτερ.
Τρέχω καὶ ἐγώ. . . ἔσθ' ἐν φυλακῇ. . . δὲν θέλω
Ἐκ νέου νὰ τὴν ταράξω, τὴν λυποῦμαι.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

MARIA

Ἀντίφασις παντοῦ ! Λοιπὸν ὑπάρχουν
Πάντοτε εἰς πάλιν δύο στοιχεῖα, καὶ μόνον
Διὰ νὰ μοῦ σφίγγουν ἔτι μᾶλλον ταύτην
Τὴν δυστυχῇ καρδίαν. . . Λοιπὸν ὑπάρχουν
Ἠγριωμένα κατ' ἐμοῦ τὰ πάντα
Καὶ προσπαθοῦν μὲ λύσσαν νὰ μ' ἀρπάξουν

Τῆς ψυχῆς τὴν γαλήνην; . . ν' ἀνατρέψουν
Πάντα σκοπόν; . . . Καὶ τί νὰ κάμῃ
Εἰς ἓνα ὠκεανὸν εἰς ναύτης, ὅταν
Θάλασσα, σκότος, κεραυνοὶ καὶ ἀνέμων
Ἀκαταμάχητος ὀργὴ συνέρχωνται,
Ἄπαντα κατ' αὐτοῦ; Καὶ τί νὰ κάμῃ
Μία γυνὴ μόνη, ὅτ' εὗρεθῇ εἰς οἰκίαν,
ἥτις ὑψώνει πανταχόθεν φλόγας
Χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐν μέρος σωτηρίας;
Ἀλλ' εἶμαι ἐγὼ γυνή! . . . Τίς εἶμαι; . . . Μήπως
Ἵπάρχει τίς ὅστις νὰ μὴ μ' ἐξεύρῃ;
Ἄπαντες ναὶ φωνάζουσιν ὅτι ἔχω
Δύναμιν ἀρκετήν. . . τὸ λέγουν ὁμῶς. . .
Τώρα δὲ πρέπει νὰ αἰσθανθοῦν τὸ κράτος
Μιᾶς προσβληθείσης Βασιλίδος. Πρέπει
Εἰς τὴν φθορὰν αὐτῶν ζωὴν νὰ λάβω. . .
Σκέψις. . . Ἀπόφασις. . . εὐθύς ἡ χεὶρ μου
Πᾶν ὅ,τι ὁ νοῦς προστάξῃ ἅς βάλῃ εἰς πρᾶξιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Αΐθουσα τοῦ θρόνου.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΤΟΝΣΤΑΔ

Πᾶσαν στιγμὴν ἐγείρονται εἰς τὸ στήθος
Τῆς σκληρᾶς βασιλίσσης τρικυμῖαι,
Αἵτινες τόσον τὴν ταραττοῦν, ὥστε
Σχεδὸν κἀνεῖς δὲν τὴν γνωρίζει πλέον. —
Ἔρως σφοδρός, ζηλοτυπία καὶ μῖσος
Ἀπὸ τὰς φρένας τὴν ἄρπάζουν... Εἶναι
Ὅρος πυρίπνουν, τρομερόν, τοῦ ὁποίου
Τὰς φλόγας μόνον ταπεινώνει ὁ χρόνος.
Ἔρχεται... ἰδοὺ. Πῶς εἶναι ἀγρία!... τί λέγει;

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΤΟΝΣΤΑΔΟΣ, καὶ ΜΑΡΙΑ.

ΜΑΡΙΑ

Λοιπὸν ἐκείνη μ' ἀγαπᾷ!... Δὲν θέλει
Νὰ μὲ μισοῦν!

ΤΟΝΣΤΑΔ

Βασίλισσα...

ΜΑΡΙΑ

Προτρέπει

Τὴν ἀδελφὴν νὰ μ' ἀγαπᾷ;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τί τοῦτο!

Ἄ! δός μοι προσοχήν...

ΜΑΡΙΑ

Ἄφες νὰ πέσω

Εἰς τοὺς πόδας σου, Τόνσταλ... ἡ καρδιά μου
Πᾶσαν στιγμὴν εἰς πάθη νέα κυμαίνει,
Καὶ δὲν ἐξεύρω ἂν δυνηθῶ νὰ λάβω
Εἰς τὸν αἰῶνα μίαν στιγμὴν γαλήνης. —

ΤΟΝΣΤΑΛ

Σὲ λυποῦμαι, Βασίλισσα...

ΜΑΡΙΑ

Καὶ τοῦτο,

Νὰ μὲ λυπῆσαι, εἶναι δι' ἐμὲ φαρμάκι.
Ἡ σκληρὸν τέρας εἶμαι ἐγὼ τοιοῦτον,
Ὡστε διώκω πάντοτε τοὺς πλέον
Ἐναρέτους καὶ ἀθώους, ἢ τέλος ἄλλη
Δύναμις ὑπερφυσικὴ μου θέτει
ὑπὸ τὸ σχῆμα ἐχθρῶν μου τοὺς ἀγγέλους
ἵνα αὐτοὺς τιμωροῦσα, βασανίσω
Διὰ παντὸς ἐμαυτήν... Κύτταξε, Τόνσταλ,
Τί γράφει πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἡ Γρέϋ. —

ΤΟΝΣΤΑΛ

«Φιλτάτῃ μου ἀδελφῇ, πρὶν ἀποθάνω (1)
»Ἐνα χαιρετισμὸν ὕστερον λάβε.
»Εἶθε νὰ γίνῃς καλὴ μήτηρ... εἶθε
»Ν' ἀπέχῃς τῶν αὐλῶν... πάντοτε... Μάθε
»Ἐχθρὰ δὲν εἶμαι τῆς σκληρᾶς Μαρίας...

(1) Ἀναγινώσκων.

»Ὡς πρότερον τὴν ἀγαπῶ... μὴ, φίλη,
»Μὴ τὴν μισῆς λοιπὸν καὶ παρακάλει
»Ὑπὲρ αὐτῆς, καθὼς ἐγώ, τὸν Πλάστην. —
»Ἄ! βλέπεις, βασιλῆς;»

ΜΑΡΙΑ

Ναί, Τόνσταλ, βλέπω...
Ἐγὼ φλογίζω, ἐντρέπομαι, στενάζω...
Δὲν μὲ μισεῖ!... Τῆς κάμνω τόσα... ἐκείνη
Μ' ἀγαπᾷ... τὴν μισῶ... Γυνὴ δὲν εἶμαι...
Ἄ! ποῦ εἶναι ἡ Γρέϋ νὰ τὴν φιλήσω... θέλω
Νὰ τὴν σφίξω 'ς τοὺς κόλπους μου... νὰ πέσω
Γονυπετῆς 'ς τοὺς πόδας της... νὰ δώσω
Εἰς τὴν ψυχὴν τὴν πρώτην μου γαλήνην. —
Μόλις ἀντέχω εἰς τοὺς σκορπίους, ὦ Τόνσταλ,
Τοῦ σκληροῦ συνειδότος... Τῆς χαρίζω
Τὰ πλούτη, τὴν ζωὴν... ἀλλὰ κ' ἐκείνη
Ἄς χωρισθῇ τὸν Γυῖλφορδ... οὗτος εἶναι
Εἰς τὸν κόσμον δι' ἐμέ... μόλις τὸν εἶδον,
Τὸν ἠγάπησα εὐθύς... ἐφλέχθην... Πόσον
Ἐγὶνα τῶν ἀγγέλων ἀνωτέρα!
Ἄ! θὰ ὑπενδώσῃ ὁ Γυῖλφορδ... τὸν ἀφίνει
Ἡ σύζυγός του... τὸν ἀφίνει... Ἄ! τότε
Θὰ τὸν ἔχω εἰς τοὺς κόλπους... μετ' ὀλίγον
Θέλεις ἰδεῖ νὰ τρέχουν 'ς τὴν αὐλήν μας
Τέκνα μικρά... τῆς Βασιλίσσης τέκνα.
Πάντες θὰ τ' ἀγαποῦν...

Εἰς ΛΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ὁ Λόρδος Γυῖλφορ (1)

(1) Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἄνω καὶ ὁ ΓΥΙΛΦΟΡΔ μεταξὺ φυλάκων.

MARIA

(Ἐμπροσθέν του δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω).
Ἐκλεξε, ὦ Γυίλφορδ, . . Θάνατος, ἢ θρόνος.
Σὲ περιμένει. Ἄν θέλῃς σὺ τὴν χεῖρα
Τῆς βασιλίσσης καὶ τὸν θρόνον τοῦτον,
Πρέπει ν' ἀφήσης, Γυίλφορδ, τὴν Ἰωάνναν.
Ἄς φύγῃ. . . ἐγὼ τὴν συγχωρῶ. . . ἄς ζήσῃ
Μακρὰν ἡμῶν εὐδαίμων. . . ἄλλως

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Σίγα . . .

Σίγα καὶ τρέμε θάνατον ἐκλέγω.

MARIA

(Δὲν εἶναι ἐλπίς. . . δὲν πείθεται.)

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Τί λέγεις ;

MARIA

Τρέχεις καὶ σὺ καὶ ἡ σύζυγος 'ς τὸν τάφον ;
Τρέξε, ἂν τὸ θέλῃς· μετ' ὀλίγον ὁμῶς
Θ' ἀλλάξεις γνώμην. . . ἀλλ' ἄργά. . . ματαίως. . .

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Δὲν μὲ γνωρίζεις, βασιλὶς ἀπάνθρωπε ;
Εἶσαι τὸ στυγερὸν τέρας τοῦ κόσμου. . .
Σὲ μισῶ.

MARIA

Μὲ μισεῖς ; . . . ἐξελθε. . . (Ἄ τύχη !) (1)

(1) Ὁ Γυίλφορδ ἐξέρχεται.

Διατί βραδύνω; μάχαιραν εὐθέως
Εἰς τὸν σκληρόν... ἄς πέσῃ ἡ Γρέϋ. Τί τοῦτο;
Ἀλλάσσω ὁλημερίς γνώμην! θὰ πέσει
Ὅτε ζητεῖ τὸ σκῆπτρόν μου... θὰ πέσει...
Πῶς εἶναι δυνατὸν οὕτω νὰ γράφῃ!
Δὲν ἀπατῶμαι... πλέκετε μὲ τέχνην
Δόλους καὶ μηχανάς...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τίς πλέκει;

ΜΑΡΙΑ

Πάντες.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τὰ πάθη σὲ τυφλόνουσι τοσοῦτον
ὥστε κανένα δὲν γνωρίζεις πλέον.

ΜΑΡΙΑ

Ἄ! σβύσε, Τόνσταλ, τὴν ὀργήν σου· παῦσε.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Οὐδόλως ἔμπροσθέν σου τρέμω, ὦ Γύναι.
Τὴν δύναμίν σου δὲν φοβοῦμαι... κόψε
Ἄν θέλῃς, ὦ σκληρά, τὴν κεφαλὴν μου...
Ὅμως προλέγω... πρόσεξε, πλησίον
Εἶναι, Μαρία, τὸ τέλος σου, καὶ τρέμε. —

ΜΑΡΙΑ

Ἄν καὶ πάθῃ σκληρὰ μὲ βασανίζουν,
Ἐγὼ εἶμαι βασιλὶς, ὅθεν δὲν τρέμω...

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ μόνος.

Ἄνασσα δυστυχῆς! ὡς πότε ὁ Πλάστης
Θέλει ὑποφέρει τοὺς κακούργους; Θρόνε,

Ἡ σκιά σου λοιπὸν θέλει καλύπτει
Τὰ σκληρὰ κακουργήματα; Τίς οἶδεν
Τί θέλει ἀποφασίσῃ! Ἐγὼ φοβοῦμαι...
Εἶναι ἀναμμένη ἐκ τῆς ζηλοτυπίας,
Ἐξ ἔρωτος καὶ μίσους!... Εἴθε ὁ Πλάστης
Νὰ τὴν φωτίσῃ! Ἄχ! εἴθε νὰ γλυκύνῃ
Τὴν καρδίαν τῆς ὀλίγον, ἥτις εἶναι
Καὶ σκληροῦ λίθου, σκληροτέρα ἀκόμη.
Ἰδού, κύτταξε φέρουσι τὴν Γρέυ.
Πόσον ἐγὼ λυποῦμαι βλέπων μίαν
Τρυφερὰν βασιλόπαιδα ἐν τῷ μέσῳ
Ἀγρίων στρατιωτῶν! Εἰσελθε, κόρη. —

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΤΟΝΣΤΑΛΟΣ καὶ ΓΡΕΥ

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἄ! τέλος πάντων σήμερον θ' ἀκούσεις
Τὴν τύχην σου...

ΓΡΕΥ

Τὴν τύχην ἐγὼ βλέπω
Πρὸ πολλοῦ, καλὲ γέρον, ὅμως εἶμαι
Ἀνήσυχος τὰ μέγιστα ἵνα μάθω
Τοῦ πατρός μου τὴν τύχην, τοῦ συζύγου.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἐλπίζε εἰς τὸν Θεὸν καὶ θέλεις πάλιν
Εὐτυχῇ τὸν ἰδεῖ.

ΓΡΕΥ

Πάτερ, διὰ πάντα

Ἐχωρίσθημεν . . . Οἶμοι ! σκληρὸς ἦτο
Ὁ χωρισμός, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γίνη,
Θέλοντες ν' ἀποθάνωμεν ἀνδρίως.
Φίλτατε γέρον, ἔδυσεν ἐξαίφνης
Ὁ φαινὸς ἀστήρ τῶν ἡμερῶν μου.
Ἐρχομαι ἰδοὺ ν' ἀκούσω χωρὶς φόβον
Τὸν θάνατον . . . Ὡ διαφορά ! Ποῦ τρέχουν
Οἱ πρῶτοί μου εὐτυχεῖς χρόνοι ; Πῶς εἶμαι
Μετηλλαγμένη ! Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων
Ἦσθάνθην εἰς τὸ στῆθος νὰ γεννᾶται
Καὶ βαθμηδὸν ν' αὐξάνη μὲ τοὺς χρόνους
Ἐν εὐγενὲς θερμαῖνον πάθος . . . ἦτο
Πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγάπη, ἀγνὴ καὶ θεία
Συμπάθεια πρὸς τοὺς δυστυχεῖς . . . πρὸς πάντας . . .
Κατ' ἐξοχὴν πρὸς τινὰς φίλας . . . Οἶμοι !
Μόλις εἶδον τὸν Γυίλφορδ μου μεγάλως
Ἠύξησε τὸ εὐγενὲς αἶσθημα τοῦτο.
Μὲ τὴν ψυχὴν 'ς τοὺς οὐρανοὺς ἐπέτουν.
Ἄχ ! 'ς τὴν στιγμὴν ἐγνώρισα πῶς ἦτο
Ἐρως, ὅστις ἐξαίφνης ἀνεπτύχθη.
Ἀλλ' οἶμοι ! ἰδοὺ τὸ δυστυχὲς τοῦ τέλους.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Συχνὰ τὰ δάκρυα μαλακύνουν, κόρη,
Τῶν παθῶν μας τὸ βάρος . . . καὶ ἡ γλυκύτης
Τῶν λόγων σου μὲ συγκινεῖ τοσοῦτον
Ὡστε ἔχω χρεῖαν πραγματικῶς νὰ κλαύσω
Ἄν καὶ ποτὲ 'ς τὰ δάκρυα ἐγὼ δὲν κλίνω. —

(Ἀκούονται τηλεβολισμοί).

Ἄς ἐξέλθωμεν, κόρη μου, δι' ὀλίγον.

Ἔρχονται οἱ Λόρδοι...

ΓΡΕΥ

Ναί, πάτερ, πορεύου.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Μουσική. Οἱ Λόρδοι εἰσέρχονται καὶ κάθονται εἰς τὰς ἑδρας των.

Διάφοροι ἀξιωματικοὶ προπορεύονται αὐτῶν.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ἡ βασίλισσα ἡμῶν θέλει τιμήσῃ

Τὴν συνέλευσιν ταύτην διὰ τὸ σέβας,

Ὅπερ ἀνήκει εἰς μίαν ἡγεμονίδα.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ ἄνω. Ἡ Βασίλισσα εἰσέρχεται μὲ πλῆθος αὐλικῶν. Πάντες ἐγείρονται.

Ἡ ΜΑΡΙΑ χαιρετᾷ κλίνουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸν θρόνον. Ἀκούονται τηλεβολισμοὶ καὶ μουσική.

ΜΑΡΙΑ

(Κοιμήσου ταραχὴ τοῦ στήθους τούτου).

Ἄς ἔλθωσιν οἱ πταῖσται.

(Ἡ Γρέυ καὶ ὁ Γυῖλφορδ εἰσέρχονται μεταξὺ φυλάκων).

ΜΑΡΙΑ

Ἄκουσον, Γρέυ.

Ἄκουσόν με καὶ σύ, Γυῖλφορδ... (ὦ τύχη!

Ὅλη ἐγὼ τρέμω) ἀμφοτέρω τὸν θρόνον

Μεγάλως ἠδικήσατε, ὅθεν πρέπει

Νὰ ὑποφέρητε...

ΓΡΕΥ

Ὄρθως σὺ λέγεις... ὅμως
Συγχώρησον νὰ σοῦ ἀποτείνω ὀλίγους
Λόγους ἔμπροσθεν ταύτης τῆς συνόδου.

MARIA

Ὁμίλησον.

ΓΡΕΥ

Οὐδόλως ἐγὼ θέλω,
Οὐδόλως θέλω ἐγὼ νὰ ὑπερασπίσω
Ἐμπροσθέν σου ἐμαυτήν. Ὁ θρόνος οὗτος
Ἦτο νομίμως ἰδικός σου, ὦ Γύναι...
Διατί λοιπὸν νὰ τὸν δεχθῶ; νὰ λάβω
Δύναμιν ξένην αὐθαιρέτως; Μήπως
Δὲν προεῖδον δεινά... καὶ φόρους; Εἶμαι
Πταίστης· τὸ λέγω. Ἐγὼ εἶμαι πταίστης, ὅθεν
Ὡς πταίστης πρέπει νὰ ὑποφέρω πάσας
Τῆς εἰρκτῆς τὰς βασάνους... τὴν ἀγχόνην...
Δὲν πρέπει ἐντὸς εἰς τὴν ψυχὴν νὰ τρέφω
Ἀγανάκτησιν, πάθος... Πίστευσόν μοι
Ἐγὼ δὲν σὲ μισῶ. Συχνὰ τὸν Πλάστην
Ὑπὲρ σοῦ παρεκάλεσα, Μαρία. —
Ὅμως λυποῦμαι, βλέπουσα νὰ πάσχη
Εἰς τὴν εἰρκτὴν ὁ δυστυχὴς συμβίος. —
Μόνον διὰ τοῦτο, διότι ἀνὴρ μου ὑπάρχει. —
Δὲν ἔχαιρε ποτὲ τὴν εὐνοϊάν σου;
Δὲν τὸν ἠγάπας σύ; δὲν τὸν ἐτίμας;
Ἄχ! ἐννοῶ... μετανοεῖς... σὲ βλέπω...
Τὸ πρόσωπόν σου εἶναι χλομόν... σὺ τρέμεις...

MARIA

(Δὲν δύναμαι ν' ἀνθέξω)

ΓΡΕΥ

Τὸν πατέρα
ἔχεις εἰς τὴν εἰρκτὴν. Αὐτὸς ὀλίγον
ἔπταισε πρὸς τὸν θρόνον σου... τὸ ἐξεύρω·
Ἀλλὰ διατί δὲν θέλεις σὺ νὰ γίνῃς
Πρὸς ἓνα δυστυχῇ πατέρα οἰκτίρμων;
Πρὸς ἓνα γέροντα, ὅστις πάσχει τόσον;

ΜΑΡΙΑ

(Ἄχ! ἐνικήθην (1)...) Τί εἶναι τοῦτο; (πάλιν
Ἄς καθήσω...) προχώρει... εἰπὲ τί θέλεις.

ΓΡΕΥ

Τὸν πατέρα... τὸν σύζυγον... καὶ εὐθέως
Κόψε με ἂν θέλῃς... κόψε με, Μαρία.
Θέλουν πέσει καὶ αὐτοὶ θῦμα ἀπανθρώπου
Σκληρότητος; Ἡ δύναμις προσβάλλει
Τὰς κεφαλὰς τῶν ἀδυνάτων; Οἴμοι!
Δὲν εἶναι ἐλπίς; εἰπέ μοι, ὦ γύναι.

ΜΑΡΙΑ

(ὦ φρίκη!)

ΓΡΕΥ

Τὸ πρόσωπόν σου, ὦ Βασιλὶς, δεικνύει
Τὴν ταραχὴν τῆς τρομερᾶς ψυχῆς σου.
Μολοντοῦτο ἐπιμένεις νὰ φονεύσῃς
Ὅχι μόνον ἐμὲ τὴν πταίστην, ἥτις
Τὸν θρόνον σου κατέλαβεν, ἀλλ' ἔτι
Καὶ ἄλλους πολλούς, οἵτινες εἶναι ἀθῶοι.
Τρέμετε, ὦ Δικασταί· τρέμε, Μαρία.
Ὁμμα Θεοῦ μᾶς βλέπει... δὲν ἀκούετε

(1) Ἐγείρεται καὶ πάλιν κάθεται.

Παράπονα; δὲν βλέπετε εἰς τὸν ὕπνον
Τὰς τρομερὰς σκιὰς ἐκείνων, ὅσους
Εἰς τὰς φλόγας ἐρρίψατε; Μαρία,
Σύ, σύ, σκληρά, παρώργισας τὸν Πλάστην. —
Ὁ Κεραυνὸς τοῦ πίπτει... δὲν ἀκούεις;

MARIA

(Ὅλη ἐγὼ τρέμω... ἀνατριχιάζω... ὦ φρίκη!)
Κήρυξον τὴν ἀπόφασιν εὐθέως. (1)

Εἰς Αὐδαίκοσ

«Οἱ μεγάλοι τοῦ κράτους ἐκ συμφώνου (2)
»Εἶχον ἀποφασίση ν' ἀποθάνη
»Διὰ τῆς λαιμοτόμου ὁ Λόρδος Γυίλφορδ
»Μετὰ τῆς βασιλόπαιδος συζύγου. —
»Ἡ κρατερὰ βασίλισσα ἐπὶ τέλους,
»Μὲ λύπην τῆς βαθεΐαν, ἐπικυρόνει
»Τῶν δικαστῶν τὴν θέλησιν.»

ΓΥΙΛΦΟΡΔ καὶ ΓΡΕΥ

Θεέ μου! (3)

ΓΡΕΥ

Τρέμε, ναὶ τρέμε ἂν τὸν ἀθῶον φονεύσης...

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Ἄ! φόνευσον ἐμέ, καὶ ὄχι τὴν Γρέϋ.

MARIA

(ὦ φρίκη! ὦ φρίκη!)

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Βασιλίσ...

ΓΡΕΥ

Μαρία...

(1) Πρὸς τινὰ αὐλικόν. (2) Ἀναγινώσκων. (3) Ἐναγκαλίζονται.

ΜΑΡΙΑ

Τίς καταχθόνιος Ἑριννὺς μὲ σπρώχνει (1)
Νὰ τὸν σφίξω εἰς τὰ στήθη μου; Αὐτὸς εἶναι
Ἄγγελος ἔμπροσθέν μου... φύγε, πόρρω...
(Ἡ Μαρία ὁρμᾷ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἵνα ἐξέλθῃ· ἡ Γρέϋ καὶ
Ὁ Γυίλφορδ τὴν ἐμποδίζουσι γονατίζοντες ἔμπροσθεν
αὐτῆς. Οἱ Λόρδοι καὶ οἱ αὐλικοὶ ἐγείρονται καὶ
μένουσι πέριξ ἐκστατικοί).

ΓΡΕΥ

Τὸν Γυίλφορδ μου.

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Τὴν σύζυγον...

ΜΑΡΙΑ

ὦ Γυίλφορδ,

Μ' ἐπεριφρόνησες, σκληρέ... Φεῦ! Πάντα
Τὰ σκότῃ τῆς Ἀβύσσου μου καλύπτουν
Τοῦ νοὸς τὰς ἀκτῖνας... φύγε... φύγε.

ΓΡΕΥ

Ἄ! φόνευσον ἐμὲ καὶ ὄχι τὸν Γυίλφορδ...

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Μὴ τὴν ἀκούης... ἐμὲ σὺ πρέπει τώρα
Νὰ φονεύσης, ἐμέ.

ΓΡΕΥ

Γυίλφορδ μου, παῦσε.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Οἱ ἄνω καὶ ὁ ΤΟΝΣΤΑΛ.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἄσπλαγχνε Βασιλῆς, δὲν συγκινεῖσαι;

(1) Ὁλὴ τεταραγμένη.

Ἴδου πῶς πάσχουσιν οἱ ἄθῳοι...

MARIA

Τίς πάσχει

Ἐκτός ἐμοῦ, συγκρίνων τὰ δεινά του
Μὲ τὴν πυρκαϊάν τοῦ στήθους τούτου;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἡ δεξιὰ σου πλήττει τοὺς ἄθῳους.

MARIA

Ἡ δεξιὰ μου δὲν ψηφᾷ τὰ δάκρυα.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΓΥΙΛΦΟΡΔ. ΓΡΕΥ καὶ ΤΟΝΣΤΑΛ.

ΓΡΕΥ

Ἐφθασεν ἡ στιγμή. Γυίλφορδ μου, χαῖρε...
Ἄ! χαῖρε, χαῖρε διὰ παντός...

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Ἰωάννα,

Ἰωάννα, φεῦ! Ἰωάννα... χαῖρε...

ΤΟΝΣΤΑΛ

ὦ τέκνα!

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἴδου σκληροὶ καὶ βάρβαροι στρατιῶται
Τοὺς χωρίζουσι... καὶ αὔριον... τίς οἶδεν
Ἄν μικρὸν ἔχνος τῶν ἀγγέλων τούτων
Θέλει ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον... Τί νὰ κάμω;
Ν' ἀνάψω τὸν λαόν; Νὰ φοβερίσω

Τὴν σκληρὰν βασιλίδα ; ὦ πόσον εἶμαι
Ἀδύνατος ὁ δυστυχὴς ! ὦ ψεύστα
Κόσμε, σκληρὲ καὶ πλάνε καὶ κακοῦργε
ἔχεις Θεὸν τὴν ἀδικίαν σὺ πάντοτε.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ ΜΑΡΙΑ.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἔρχεται ἡ τίγρις, ἅς τὴν φύγω.

ΜΑΡΙΑ

Τόνσταλ. . .

ΤΟΝΣΤΑΛ

ὦ Βασιλὶς, δὲν θέτω πόδα πλέον
’Στὴν ὑψηλὴν αὐλήν σου. . . Ὁ Πλάστης ἔστω
Βοηθός σου. . .

ΜΑΡΙΑ

Τί λέγεις ;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Χαῖρε.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΜΑΡΙΑ

Ἄ τύχη !

Οὗτος μὲ φεύγει ! Τί εἶμαι ἐγώ ; θὰ μάθει
Καθεὶς νὰ τρέμῃ εἰς τὴν σκιάν μου. . . Παῦσε,
ἔρως, καὶ σὺ ν’ ἀνάπτῃς, νὰ φλογίζῃς
Ἐν ᾧ κυμαίνω εἰς τόσα πάθη. Γυῖλφορδ,
Μόνη μου ἐλπίς πάντοτε ὑπῆρξες, ἔτι
Φίλτατος εἶσαι εἰς τὴν ψυχὴν μου. . . ἀλλ’ ὅμως

Πρέπει νὰ φονευθῆς... Ἄλλαξε, ὦ φύσις,
Ἄλλαξε... ναί. Σκληρύνθητι, καρδία.
Τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ μόνον φοβοῦμαι.
Ἄλλως, λαβοῦσα μάχαιραν ἀγρίαν,
Ἐγὼ αὐτή, μὲ σπλάγχνα μιᾶς λεαίνης,
Ἦθελον κάμει καὶ τοὺς δύο κομμάτια,
Μικρὰ κομμάτια, τὰ δαγκάσω καὶ οὕτως
Ἄπαντα δαγκασμένα νὰ τὰ ρίψω
Εἰς αἱματοχαρεῖς κύνας ἀγρίους.
Δὲν σὲ φοβοῦμαι, ὦ συνειδός. Μεγάλως
Ὑπέφερα τοὺς ὄφεις σου καὶ πρέπει,
Ὅταν ἐγὼ πάσχω τοσοῦτον, πρέπει
Νὰ πάσχη μετ' ἐμοῦ τὸ κράτος ὅλον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

Είρκη.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΓΡΕΥ

Σιωπή, βαθεῖα σιωπή. Μοῦ ἐφάνη ἐν ἔτος
Αὕτη ἡ νύξ ἡ σκληρά... Δὲν βλέπω πλέον
Ἐκ τῆς μικρᾶς θυρίδος τὰς ωραίας
Τῆς σελήνης ἀκτῖνας. Κύτταξε... φέγγει
Τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς Αὐγῆς. Ἄ! χαῖρε,
Ὡ γλυκύτατε πρόδρομε τοῦ Ἡλίου.
Θέλει ὑψωθῆ, θέλει φωτίσῃ πάλιν
Τὰ ἀνάκτορα καὶ τὴν εἰρκτήν... ἀλλ' ὅμως
Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ φωτίσῃ πλέον
Τὸ χλομὸν μέτωπόν μου... μετ' ὀλίγον
Εἶμαι εἰς τὴν τάφον... εἶμαι κόνις... Οἴμοι!
Ἦθελον χάσῃ τὰς δυνάμεις ὅλας
Ἄν ἔσφιγγον 'ς τοὺς κόλπους μου τὸν Γυέλφορντ...
Ἐγὼ τὸν χάνω... ἐγὼ ἀποθνήσκω τώρα
Χωρὶς νὰ ἐξεύρω τοῦ πατρὸς τὴν τύχην.
Χαῖρε, φίλτατον ἄστρον, χαῖρε, χαῖρε...
Καὶ σεῖς, αὖραι τερπναί, τοὺς στεναγμούς μου
Ὑψώσατε εἰς τὸν οὐρανόν... Ὁ Πλάστης
Θέλει μὲ λυπηθῆ... θέλει προσέξῃ
Εἰς τὰς θερμάς μου παρακλήσεις. Οἴμοι!
Σκοτίζεται ὁ οὐρανός! Δὲν ἦσαν τώρα

Τ' ἄστρα περιλαμπῇ! Κύτταξε, αὐξάνει
Εἰς ὀλίγας στιγμὰς τὸ σκότος... Νέφη
Καθὼς φέρετρον μέλαινα καλύπτουν
Τὸν ὀργιζόμενον αἰθέρα... Πάντα
Εἶναι φρίκη... φεῦ! φεῦ! Σημαίνει εἰς κώδων,
Ὅστις προλέγει τὰ δεινά μου... ἀκούεις;
Ἀρχίζω νὰ παγόνω... ὁ κώδων οὗτος
Εἶναι κώδων θανάτου... Ἀκούεις; ἀκούεις;
Δός μοι δύναμιν, Πλάστα... δὲν ἀντέχω...

Ὁ ΓΥΙΛΦΟΡΔ ἔνδοθεν

Ἄχ! Ἰωάννα!

ΓΡΕΥ

Τί τοῦτο!

Ὁ ΓΥΙΛΦΟΡΔ ἔνδοθεν

Φεῦ! Ἰωάννα,
(φωνὴ) Φίλη μου, χαῖρε· ἐγὼ σὲ χάνω, χαῖρε...

ΓΡΕΥ

Εἶναι αὕτη ἡ λυπηρὰ φωνὴ τοῦ Γυίλφορδ,
ἥτις μὲ κράζει, ἢ μ' ἀπατᾷ ἡ μεγάλη
Ἀγάπη πρὸς αὐτόν;

Ὁ ΓΥΙΛΦΟΡΔ ἔνδοθεν

Ἰωάννα, χαῖρε.

ΓΡΕΥ

Δὲν ἀπατῶμαι, αὐτὸς μὲ κράζει... Ἄχ! ἴσως
Ἦλθε ἡ στιγμή του ν' ἀποθάνῃ... Ἄ! χαῖρε,
Φίλη μου ἀγάπη, χαῖρε... χαῖρε. — Ἐλβίρα,

(Εἰσέρχονται αἱ θεράπαιναι.)

Σημαίνει ὁ κώδων, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Γυίλφορδ

Τὸ ὄνομά μου ἀντηχεῖ... φιλτάτη Ἐλβίρα.

Ὁ ΓΥΙΛΦΟΡΔ ἔνδοθεν

Ἰωάννα, χαῖρε!... χαῖρε...

ΓΡΕΥ

Γυίλφορδ, Γυίλφορδ,
Οἴμοι τῆς δυστυχοῦς! Ἄ! Πλάστα, Ἄ! Σῶτερ,
Ἀφαίρεσέ με ἀπὸ τῆς γῆς... Μὴ πλέον,
Ἄ! μὴ μοῦ αὐξήσης τὰς ὀλίγας ὥρας.

Πᾶσα στιγμὴ βαρύνει τὴν καρδίαν...

Ὡς μόλυβδος εἰς στήθη πλακωμένα,

Μ' ἀδυνατεῖ... Τί τοῦτο! ὦ φρίκη!

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑΙ

ὦ φρίκη!

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ἀνοίγονται αἱ θύραι. Πλῆθος ἀξιωματικῶν καὶ φυλάκων διέρχονται μετὰ τοῦ ΓΥΙΛΦΟΡΔ, ὅστις ἔχει δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς. — Οἱ ἄνω.)

ΓΡΕΥ

Βοηθείσατέ με, φίλοι. Γυίλφορδ, Γυίλφορδ...

Πέσε καθὼς ἀνὴρ...

ΓΥΙΛΦΟΡΔ

Ἰωάννα...

ΓΡΕΥ

ὦ τύχη!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ ΓΡΕΥ μετὰ τῶν ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΩΝ.

(Ἄκρα σιωπὴ δι' ὀλίγον.)

ΓΡΕΥ

Εἰς λίθαργος βαθὺς μ' εἶχε πλακώση...

Αἰσθάνομαι; Συνέρχομαι; Σᾶς βλέπω;
Φίλοι, σᾶς βλέπω; Ἐγὼ δὲν ὀνειρεύθην;
Ἄχ! τίς με κράζει; δὲν ἀκούεις; Ἰωάννα.

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑΙ

Οὐδεὶς σὲ κράζει...

ΓΡΕΥ

Τὸ ὄνομά μου ἀκούω
Ν' ἀντηχῇ πέριξ... Ἀπατῶμαι... ἐχάθη
Ἡ φιλότατή μου ἀγάπη... δὲν ἀφίνουν
Τὰ πτώματα παράπονα... Φεῦ! τ' εἶναι;
Οἱ στεναγμοὶ τοῦ με λακτίζουν πάλιν...
Ἀντηχεῖ τὸ ὄνομά μου... ἐγὼ τὸ ἀκούω...
Δὲν ἀπατῶμαι... Ἄ! παῦσε τώρα... Ἄ! σβύσου
Πυρκαϊὰ τοῦ στήθους... Πόρρω, πόρρω
Σύ, λύπη τῆς ψυχῆς μου... Δὲν ἀκούεις;
Ἰωάννα, χαῖρε, χαῖρε, φίλη... χαῖρε.
Ἄ! τίνες στεναγμοὶ τόσον ταραττοῦν
Τὰς κοιμωμένας αὔρας; Τίς τοσοῦτον
Τὰς δυνάμεις μου ἀφήρπασεν; Τίς εἶναι
Ὅστις ἐξαίφνης ἤλλαξεν, Ἐλβίρα,
Τὴν σταθερὰν ψυχὴν μου; ... θάρρος, θάρρος...
Ἄς χαιρετήσω διὰ παντὸς τὸν κόσμον,
Ἄς χαιρετήσω τὴν σελήνην, τ' ἄστρα.
Ἄς στρέψω πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τὸ βλέμμα
Δακρύζουσα, γονυπετής... Ἄς δώσω
Πρὸς πάντας τὴν συγχώρησιν... καὶ ἄς πέσω...
Θὰ παιδευθῶ 'ς τὸν ἄλλον κόσμον, φίλοι; —

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑΙ

Κυρά, τί λέγεις; Τί δακρύζεις;

ΙΩΑΝΝΑ

Θέλει

Μὲ λυπηθῇ ὁ Πλάστης ;

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑΙ

Ναί, κυρά μου.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἄνω καὶ εἰς ΙΕΡΕΥΣ Λατῖνος. μετὰ ταῦτα τὸ πτώμα τοῦ ΓΥΙΛΦΟΡΔ.

ΙΕΡΕΥΣ

Ἡγεμονίς, ἐλπίς ὑπάρχει ἀκόμη.

Ἄν ἀλλάξης θρησκείαν...

ΓΡΕΥ

Παῦσε... τί τοῦτο.

Καὶ εἰς αὐτὴν τοῦ θανάτου μου τὴν ὥραν

Σύ, σκληρὰ τύχη, μοῦ προσφέρεις ἄλλο

Φαρμάκι πλέον σκληρόν; Ὑπαγε, ὦ Γέρον.

Εἰπέ πρὸς τὴν βασίλισσαν πῶς θέλω

Σταθερὰ πρὸς τὴν πίστιν μου ἀποθάνει.

Εἰπέ πρὸς τὴν βασίλισσαν νὰ παύσῃ

Νὰ μὲ λυπῇται... πῶς ἐγὼ δὲν τρέμω

Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου, ὅταν φονεύῃ

Τὸν Γυίλφορδ, πῶς τὴν συγχωρῶ... καὶ φθάνει.

ΙΕΡΕΥΣ

(Οἱ σοβαροὶ τῆς λόγιοι μὲ ταραττοῦν). (1)

ΓΡΕΥ

Ἐγὼ εἶμαι ὁ λύχνος, ὅστις πλέον δὲν ἔχει

Δύναμιν εἰς τοὺς κόλπους του, καὶ ἀρχίζει

Ν' ἀδυνατῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον

Ἡ ἀμυδρά του φλόξ, ἕως ὅτου τέλος

(1) Ἐξέρχεται.

Παύει νὰ φέγγη, ἀλλὰ πρὶν παύσῃ... αὐξάνει
Διὰ μίαν στιγμὴν τὸ φῶς του, καὶ νομίζεις !
Πῶς εἶναι ἐλπίς νὰ λάμψῃ ἀκόμη... Ἄ ! τύχη !

(Τὸ πτώμα τοῦ Γυίλφορδ φέρεται διὰ τῆς σκηνῆς).

ΓΡΕΥ

Ἄχ ! τ' εἶναι τοῦτο !... Τί εἶναι ;

ΘΕΡΑΠΗΝΑΙ

ὦ σκληρὰ θεά !

ΓΡΕΥ

Λάβε ψυχὴν, πολυπαθὲς μου στῆθος.

Σᾶς τὸ προστάζω... ἀφήσατε νὰ δώσω

Ἐν' ἀσπασμὸν 'ς τὸ πτώμά του... Οἴμοι ! Πάγος

Μὲ περιβάλλῃ ! ὦ φρίκη ! ὦ φρίκη ! ὦ Γυίλφορδ !

Σὺ δὲν κινεῖσαι... εἶσαι ψυχρὸς, τί βλέπω !

Εἶναι τοῦτο τὸ σῶμά σου... φεῦ ! Πόσον

Αἱματόφυρτον ! Ποῦ εἶναι, ἄ ! ποῦ εἶναι ἡ πρώτη,

ὦ Γυίλφορδ, καλλονή ; Φεῦ !... χαῖρε, ὦ θεία

Ψυχή... σὲ βλέπω μετ' ὀλίγον... Λάβε

Τὸν ἀσπασμὸν τῆς φίλης... λάβε... λάβε...

(Τὸ πτώμα φέρεται ἔξω. Αἱ θεράπαινοι ὀδηγοῦσι τὴν
Γρέυ εἰς ἄλλον κοιτῶνα καὶ κλείουσι τὴν θύραν.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΜΑΡΚΕΣΙΑ ΔΟΡΣΕΤ.

Μ' ἄνθη τὴν βλέπω ἐστολισμένην. Μέλαν

Φέρετρον εἶναι ἡ νυμφικὴ τῆς κλίνης.

Ἴδου τὸ ἀρνίον εἰς τὴν σφαγὴν πῶς τρέχει...

Ταραχή, τρικυμία... πνίγεται ἐν πλοῖον

Τὸ καταπίνει ἡ θάλασσα... Τί σκότος !

Τὸ μέλαν χρῶμα, .. ἡ σιωπή, .. τὰ πάντα
Ἄ! μοῦ φωνάζουν ἔχασες, ἀθλία,
Ἐχασες, φεῦ! τὴν δυστυχῇ σου κόρην. —
Διατί νυκτερινὸς ἄνεμος κόπτει
Ῥόδον τερπνόν, εὐμορφον ὡς ἡ ἀγάπη;
Διατί ξεσχίζει ὁ λύκος ἐν ἀρνίον;
Ἰδού... τὴν βλέπω, .. θύγατερ, ποῦ τρέχεις;
Αὐτοῦ εἶναι λύκοι... Μεῖνε, κόρη. Ἄ! μεῖνε...
Θὰ σὲ ξεσχίσουν... Δυστυχής! Ἄ! πίπτει
Τοῦ δυνατοῦ ἡ μάχαιρα... λεόντων
Ὀνυχες τρομεροί... Ἄρκτοι καὶ τίγρεις.
Πάύσετε, ὦ δάκρυα... ἐν μνήμα, ἐν μνήμα, ἐν μνήμα
(Βαθεῖα σιωπή).

Ἄ σκληρὰ φύσις τῶν ἀνθρώπων!... Κόσμε
Ἄσπλαγγνε καὶ αἱματοχαρῇ... Ποῦ θέλεις
Νὰ ζητήσω τὴν κόρην μου; Κακοῦργοι
Πάντες οἱ βασιλεῖς... Οἱ θρόνοι στάζουν
Αἷμα παρθενικόν... Καὶ ποῦ νὰ στρέψω
Ἡ δυστυχὴς τὰς παρακλήσεις; Γῆ,
Δὲν σχίζεσαι; Οὐρανέ, πῶς! σὺ δὲν ρίπτεις
Τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοὺς κεραυνούς; (1)
Ἄ! τὴν ἀκούω... Καὶ πῶς μοῦ κλαίεις; Τί θέλεις
Τόσα κοσμήματα, χρυσῇ μου κόρη;
Δύναμαι ἐγὼ παντέρημος νὰ ζήσω;
Σιωπή... σιωπή. Τὰ πάντα εἶναι κλεισμένα.
Ἀνοίχθητε σεῖς, θύραι... Τ' εἶναι τοῦτο!
Θύγατερ, θύγατερ.

(1) Σιωπᾶ δι' ὀλίγον.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Ἡ ἄνω. Αἱ ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ καὶ ἡ ΓΡΕΥ

ΓΡΕΥ

Ἄ μῆτερ!

ΔΟΡΣΕΤ

Κόρη.

ΓΡΕΥ

Ἄχ! ἤλθες, μῆτερ, νὰ σκληρύνῃς ἔτι
Τὰς σκληράς σου πληγὰς; Ἢλθες νὰ σχίσης
Τὴν πληγωμένην σου καρδίαν;.. Ἄ! μῆτερ! (1)
Τὰ στήθη ἡμῶν μὲ τοὺς παλμοὺς φωνάζουν
Νὰ χωρισθῶμεν· σὺ δὲν ἔχεις τόσην
Ψυχὴν νὰ θεωρῇς τὴν θυγατέρα
Ἀχνὴν ὡς τὸν κηρὸν καθὼς κακοῦργος
Ν' ἀφίνη τὴν πνοήν... τὸ φῶς νὰ χάνη.

ΔΟΡΣΕΤ

Ἐγὼ εἶμαι μήτηρ! Μετ' ὀλίγον, κόρη,
Ἄ! πλέον δὲν εἶμαι... καὶ ἂν δὲν ἤμουν μήτηρ
Οὔτε πρὸς τὸν Θεὸν ἤθελον στρέψῃ
Τὸ βλέμμα ἡ δυστυχής.

ΓΡΕΥ

Ἄ! παῦσε, ἄ! παῦσε·

Μὴ βλασφημῇς... ὁ Πλάστης μᾶς ἀκούει

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄ! δὲν ἀντέχω... ἀκούεις; Ὁ κώδων οὗτος... (2)
Διατί μοῦ σχίζει τὴν καρδίαν; Εὐθέως
Φέρετε ῥόδα... ῥίψατε εἰς τὸν τάφον...

(1) Ἐναγκαλίζονται. (2) Ἀκούεται εἰς κώδων.

Σεμναὶ παρθένοι, ἔλθετε ἐδῶ... μὴ κλαίητε...
Ἐν μνημα, ἐν μνημα ἰδοῦ, ἐν μνημα, ἐν μνημα.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ἀκούεται μουσικὴ νεκρώσιμος. Οἱ ἄνω. Αὐλικοί τινες εἰσέρχονται
κλίνοντες τὸ γόνυ ἔμπροσθεν τῆς ΓΡΕΥ.

ΓΡΕΥ

Οἶμοι! οὐδεις ἱερεύς!...

Εἰς Αἰδαϊκός

Οὕτως, ὦ γύναι,

Ἡ βασίλισσα ἐπρόσταξεν...

Δορσετ

Ἄ! τύχη! (1)

Καλύψατε τὸν τάφον της... Κηρύξατε

Ἐστὴν οἰκουμένην πῶς ἐδῶ κοιμᾶται.

ΓΡΕΥ

ὦ βασιλεῦ τῶν οὐρανῶν... ὦ πάτερ, (2)

Οἰκτίρμων καρδιογνώστα... ῥίψε ἐν βλέμμα

Πρὸς ἐν ἀπολλωλὸς πρόβατον, ὅπερ

Ἡ μάχαιρα τοῦ δυνατοῦ φονεύει. —

Γῆ, θάλασσα, οὐρανοί, τὰ πάντα,

Τ' ἄνθη, τὰ χόρτα, τὰ πτηνά, οἱ ἀστέρες

Προνοητήν, ὦ πάτερ, σὲ κηρύττουν.

Εἰς ταύτην τὴν στιγμὴν... στιγμὴν θανάτου

Τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς λόγους... τὴν ψυχὴν μου

Προσηλόνω πρὸς σέ, πρὸς σέ ἀτενίζω...

Ἄ! σῶσον, Πλάστα, τοὺς ἐχθρούς μου... σῶσον

Τὴν σκληρὰν βασιλίδαν... Δὲν ὑπῆρξα

Ἀπάνθρωπος, φιλόδοξος... οὐδόλως

(1) Πίπτει εἰς τὰς χεῖρας τῶν Θεραπαινίδων. (2) Γονυπετής.

Τὴν ἐχθράν μου μισῶ...

ΔΟΡΣΕΤ

ὦ κόρη, κόρη!

ΓΡΕΥ

Αὐλικοί, μεγιστᾶνες, ἰδοὺ πόσον
Εἶναι ψευδεῖς καὶ ἀπατηλοὶ τοῦ κόσμου
Οἱ μεγάλοι καπνοί. Μία βασιλόπαις
Καθὼς κακοῦργος ἀποθνήσκει. Ἐχάθη
Ἡ προτέρα της δόξα... μὴ λυπῆσθε
Τὴν φθαρτὴν μου νεότητα... ἀλλὰ πάντες,
ἔχοντες κατὰ νοῦν τοιοῦτον τέλος,
Ματαιότης φωνάζετε τοῦ κόσμου
Ὅλα τὰ πλούτη καὶ τὰ σκῆπτρα... ὦ Τόνσταλ,
Ἐλθε νὰ ἰδῇς τὴν Μοῦράν μου...

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΤΟΝΣΤΑΛ καὶ οἱ ἄνω.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Θεέ μου!

Δυστυχῆς Ἀλβιόνη, κρύψε τώρα
Μὲ τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον καὶ κλαῦσε,
Κλαῦσε πικρὰ σύ, τάλαινα πατρίς μου.

ΔΟΡΣΕΤ

Ποῦ μοῦ τὴν σύρετε, σκληροί; Στεφάνι
Μαῦρο καὶ πῶς εἰς τὰς χρυσᾶς της κόμας;

ΓΡΕΥ

Τόνσταλ, δι' ἐμὲ δὲν εἶναι ἐλπίς κάμμία.

ΤΟΝΣΤΑΛ

ὦ φρίκη! ὦ φρίκη! Ἀναίσθητος ὡς λίθος

Ὁ τάλας εἶμαι . . . Ἄ ! ποῦ εἶναι πλέον, ἄ ! ποῦ εἶναι
Αἱ τόσαι μου προσπάθειαι, φίλη κόρη ;

ΔΟΡΣΕΤ

Αὐτὴ γελᾷ . . . σεῖς κλαίεται ; Φεῦ ! Ἐν ῥόδον
Ἐρωτεύει τὴν φύσιν . . . τίς τὸ κόπτει ;

ΓΡΕΥ

Τόνσταλ, ἐγὼ τρέχω εἰς τὸ μνημα . . . ἂν ᾔσαι
Εὖσπλαγχνος, γέρον, θέλεις τώρα λάβει
Διὰ τὴν μητέρα μου φροντίδα . . . θέλεις
Μαλακύνει τὸ μῖσος τῆς Μαρίας
Ἴνα μὴ κατατρέξῃ τὴν φιλτάτην
Ἀδελφὴν μου, καὶ ἐγὼ μὲ τὴν καρδίαν
Θέλω εὖχεσθαι διὰ πάντας πρὸς τὸν Πλάστην. —
Ἐὰν ζῇ ἀκόμῃ ὁ δυστυχὴς πατήρ μου
Ἄ ! μὴ τοῦ εἰπῆς τὸ τέλος μου . . . μὴ χύσης
Ἄν τὸν ἴδῃς ἐν δάκρυ, καὶ ἐννοήσῃ
Πῶς εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχω . . . Λάβε (1)
Ἴνα ἐνθυμῆσαι πῶς ἐγὼ σ' ἠγάπων . . .
Πῶς ὑπῆρξα καὶ ἐγὼ νεάνις . . . Τόνσταλ,
ἔχε φροντίδα διὰ τὰς κόρας ταύτας . . .
Νὰ μὲ ἐνθυμῆσθε, Ἐλβίρα, Ἐλένη μου . . . Εἴθε
Νὰ γίνητε καλαὶ μητέρες . . . τώρα
Λάβετε ἐν' ἀσπασμόν . . . (2)

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑΙ

Χρυσῇ κυρά μου,

ΓΡΕΥ

Πάυσετέ, φίλε, τὸν κλαυθμόν. Σὺ, Τόνσταλ,
Εἰπὲ πρὸς τὴν βασίλισσαν . . . « Ἡ Γρέυ

(1) Τῷ προσφέρει ἐν προσευχάριον. (2) Τὰς φιλεῖ.

Σὲ συγχωρεῖ» . . . εἶναι ὥρα πλέον, εἶναι ὥρα.
Δέχθητι, ὦ Πλάστα, τὴν ψυχὴν μου.

ΔΟΡΣΕΤ

Ἄ κόρη!

(Ἡ Δορσέτ ὀλιγοθυμεῖ καὶ φέρεται ἔξω ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων. Ἡ Γρέϋ γονατίζει καὶ προσεύχεται σιωπηλῶς).

ΓΡΕΥ

Δέχθητι, ὦ Πλάστα, τὴν ψυχὴν μου . . . εἶναι ὥρα. (1)

(Πάντες γονατίζουν ἐνώπιόν της. Εἷς ἐξ αὐτῶν τῆς δέ-
νει τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν καλύπτουσιν ἀπὸ κεφαλῆς
μέχρι ποδῶν μὲ μέλαν τι κάλυμμα καὶ τὴν φέρουσιν ἔξω.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τρέχει τὸ θῦμα εἰς τὴν σφαγὴν . . . Ἐν βλέμμα
Μὴ ρίψητε, ὀφθαλμοί μοι. Ἀκούεις; Ἐχάθη,
Ἐχάθη ἡ δυστυχής . . . Χαίρετε, ἐλπίδες . . .
Χαίρεται, κόποι, παρακλήσεις . . .

(Ἡ Δορσέτ ἔξω φρενῶν διέρχεται διὰ τῆς σκηνῆς).

ΔΟΡΣΕΤ

Κόρη,

Ποῦ τρέχεις τώρα;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τάλαινα!

ΔΟΡΣΕΤ

Δὲν ἔχει

Κεραυνοὺς ὁ Θεός; Ἐν ξίφος θέλω.

(Εἰσέρχεται εἰς ἀξιωματικός).

(1) Πρὸς τοὺς παρόντας.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Τὴν χάριν ἡ βασίλισσα.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Τὴν χάριν!

Χάρις δι' αὐτὴν ἔστους οὐρανοὺς ὑπάρχει.

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΤΟΝΣΤΑΛ. Ἡ βασίλισσα εἰσέρχεται μετὰ τῶν αὐλικῶν της.

ΜΑΡΙΑ

ἔχει τὴν χάριν.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Εἴθε, ὦ γύναι, ἄχ! εἴθε

Νὰ σοῦ τὴν δώσῃ ὁ Πλάστης ὅταν μέλλῃς

Νὰ κριθῇς ἔμπροσθέν του...

ΜΑΡΙΑ

Τόνσταλ, Τόνσταλ...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἐστὸν κόσμον τοῦτον δὲν ὑπάρχει ἡ Γρέϋ.

ΜΑΡΙΑ

Ἐχάθηκα λοιπόν. Ποῦ νὰ εὔρω πλέον,

Ποῦ νὰ ζητήσω τῆς ψυχῆς τὴν πρώτην

Γαλήνην, ποῦ; Πέταξε τώρα, φύγε

Ἀπὸ τοῦ στήθους μου, σκληρὰ καρδία.

Ἐριννύς, ἔριννύς, ἔλθε νὰ σχίσῃς

Ἄσπλαγχνον τέρας...

ΤΟΝΣΤΑΛ

Ἄκουσον καὶ τρέμε.

Σὺ τὴν φονεύεις, ἀλλ' αὐτὴ φωνάζει

Ἐν ᾧ τρέχει εἰς τὸν θάνατον, «ὦ Τόνσταλ,

»Τὴν συγχωρῶ, τὴν συγχωρῶ.»

ΜΑΡΙΑ

Τί λέγεις!!!

Δέν με γνωρίζεις; Ούτε Αὐτὸς ὁ Πλάστης
Δέν δύναται νὰ συγχωρήσῃ τοῦτο
Τὸ σκληρόν μου κακούργημα... Ἐγὼ φρίττω
Εἰς τ' ὄνομά μου, καὶ ἂν κάνεις τολμήσῃ
Νὰ τὸ προφέρῃ μόνον... τῆς Ἀβύσσου
Θέλουσι κλονησθῇ τὰ βάθη ἐξαίφνης.
Σὺ δὲν ἀκούεις παράπονά! Τί τοῦτο!!!
Αἱματόφυρτος, Γυέλφορδ μου! Σὺ, Γρέϋ,
Μετ' αὐτοῦ σύ, σκληρά, με πλῆττεις τόσον;

ΑἴΛΙΚΟΙ

Ἐξω φρενῶν καθὼς ἐν φύλλον τρέμει...

ΜΑΡΙΑ

Τίνες εἶσθε;

ΤΟΝΣΤΑΛ

Φεϋ! φεϋ!

ΑἴΛΙΚΟΙ

Ὡ φρίκη! Ὡ φρίκη!

ΜΑΡΙΑ

Βλέπεις νέφος πυκνόν; Ἄ! πόρρω... πόρρω,
Ἄσβεστε φλόξ τῆς τρομερᾶς Ἀβύσσου,
Ἦ' εἰς τὴν στιγμὴν λάμεμε τέφραν.

ΤΟΝΣΤΑΛ

Λύπαι,

Πόνοι, δεινὰ εἰς τοὺς θρόνους βασιλεύουν...

ΤΕΛΟΣ.

ΜΑΡΙΑ

Τὸ λέγει!!!

Δὲν εἶναι γυναικί; ὅταν ἄνθρωπος ὁ Πλάτων

δὲν δύναιται νὰ ἀντιγράψῃ τὸ αὐτὸ

Τὸ ἀκρίβητον καὶ ἀνεκδιήκον... ἔχει φέρεται

Εἰς τὸ ὅτι καὶ ἐν κείνῃ τῇ ἐποχῇ

ἦν τὸ πρῶτον ἡδονῶν... τῆς Ἀδελφότητος

ὅπως κλονισθῇ τὰ ἴδια ἑλπίδες.

Σὺ δὲν ἀκούεις παρρησιαστικῶς τὸ αὐτὸ!!!

Ἀλλὰ τὸ πρῶτον τὸ ἀκρίβητον καὶ ἀνεκδιήκον! Σὺ, Πλάτων,

Μὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀκρίβητον καὶ ἀνεκδιήκον!

ΛΥΡΙΚΑ.

ΜΑΡΙΑ

Τίς εἶπες;

ΤΟΝΤΑ

Φεῖ! φεῖ!

ΑΤΑΙΚΟΙ

ἢ φέρεται! ἢ φέρεται!

ΜΑΡΙΑ

Πλάτωνε νῆφός σου; ἢ νῆφός σου... πῶς;

Λέγεις φέρεται τῆς ἐποχῆς Ἀδελφότητος;

ἢ ἐστὶν ἀκρίβη καὶ ἀνεκδιήκον.

ΤΟΝΤΑ

Λύπη!

Πῶς; γινώσκεις ὅτι ὁ Πλάτων...

ΤΕΛΟΣ

Η ΣΕΛΗΝΗ.

Όποτε ἡ Σελήνη
Ἀκτῖνας ἀφίνει
Λαμπρὰς ἔσθ' αἰθέρα
Καὶ πλήρης ἡ σφαῖρα
Παλεύκου φωτός,
Τὴν φύσιν μαγεύεις
Τὸ πᾶν ἐρωτεύει,
Καὶ ἐξαίφνης ἀρχίζει
Πᾶν ἄστρον ν' ἀχνίζει,
Νὰ χάνῃ τὸ φῶς,

Σὲ βλέπω, ὦ Σελήνη·
Τὸ φῶς σου μὲ ἠδύνει.
Ἄχ! τώρα δακρύζω
Χωρὶς νὰ γνωρίζω
Ὁ τάλας διατί.—
Ἄς παύσουν οἱ πόνοι·
Οἱ πρῶτοί μου χρόνοι
Προβαίνουν ἐμπρὸς μου.
Ὡ τύχη τοῦ Κόσμου
Σκληρὰ καὶ δεινὴ!

Ὡ ἔκστασις θεία!
Οὐράνιος μαγεία!
Ὁ νοῦς μου πτεροῦται,
Φλογίζεται, ὑψοῦται
Μ' αὐτὴν τὴν ψυχὴν·
Ἐν δάκρυ ἐγὼ χύνω·
Τρεμούσας ἐκτείνω
Τὰς χεῖρας πρὸς τ' ἄνω·
Νομίζω πῶς φθάνω
Ἐστὴν ἄλλην ζωὴν.

Ποσάκις τὸ βῆμα
Πρὸς ἔρημον κύμα
Όποτε γλυκεῖα,
Θελξίβοτος, θεία
Ἡ Νύξ σιωπᾷ,
Μ' ἀτάραχον στήθος,
Ἀπλούστατον ἦθος
Διεύθυνα ὁ τάλας
Μ' ἐλπίδας μεγάλας
Καὶ ὅλος χαρά.

Ἄχ! ἤμουν παιδίον.

Τὸν δίσκον δεικνύων

Τῆς φίλης Σελήνης,

Διατί μᾶς ἀφίνεις

Καὶ φεύγεις, Θεά!

Ἐφώναζον ἔνθους,

Μὴ βλέπων τοῦ Πένθους

Τὴν λόγχην εἰσέτι. —

Τὰ πρῶτά μας ἔτη

Πῶς φεύγουν γοργά!

Φιλτάτη Πατρίς μου,

Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου,

Ὅποτε τὰ στήθη

Βασάνων τὰ πλήθη

Μοῦ ἐκτύπουν σκληρά,

Καθὼς χελιδόνι

Τὴν πτέρυγα ἀπλόνει

Ὅποτε ἐκ τοῦ Αἰθέρος

Τὸ κάλλος, τὸ Θέρος

Δι' ὀλίγον πετᾷ,

Κατέπιπτε ὠραῖος

Ἡσύχως, ἡδέως

Ὁ ἀστήρ τῶν ἐρώτων.

Καὶ τ' ἄστρα τὸ πρῶτον

Ἐλάμβανον φῶς.

Παρέρχεται ἐκεῖνο

Τὸ ἐνύπνιον. Ταχύνω

Τὸ βῆμα παντέρημον

Καὶ ἀφίνω τὴν ἔρημον

Ὡς φάσμα Νυκτός.

Ἄχ! σ' ἄφινά· μόνον

Προβλέπων τὸν πόνον,

Ἐν δάκρυ μοῦ πίπτει. —

Ἀκτῖνας μοῦ ρίπτει

Ἐν ἄστρον γλυκά·

Γλυκὰ τὸ κυττάζω

Καὶ χαῖρε φωνάζω,

Σελήνη γλυκεῖα,

Πατρίς, ἡλικία

Ἀθώα τρυφερά.

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ.

Αὐγὴ ῥοδοστέφανος

Προβαίνει γλυκεῖα. —

Πετῶσιν οἱ Ζέφυροι·

Τριαντάφυλλα καὶ ἴα

Συνάζει μία νέα

Ἀχνοῦλα καὶ ὠραία

Καὶ κάθεται καὶ τραγωδεῖ

Τὰ πάθη τῆς ἀγάπης

Ὡς ἄγγελος γλυκά.

Τερπνὴ καὶ χαρμόσυνος

Ἡ Αὐγὴ τῶν ἐρώτων.

Αὐτῆς τὸ μειδίαμα,

Μειδίαμα πρῶτον

Λαμπρᾶς εὐτυχίας...

Ἀλλ' οἴμοι! πικρίας

Καὶ δάκρυα φέρει λυπηρὰ

Ὅταν προβαίνει ἡ ἀγάπη

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Γοργόπλουν πλαιῖριον

Οἱ Ζέφυροι φέρουν

Εἰς ἡσυχὸν θάλασσαν,

Καὶ ὁλόγυρα χαίρουν·

Ἀλλ' αἴφνης μανία

Ἀνέμων ἀγρία

Ὅλα τὰ κύματα ἐξυπνεῖ...

Ἡ ταραχή! τὸ Πλοῖον

Λιμένα δὲν θεωρεῖ.

Πουλάκι, ποῦ ἀνήσυχον

Πετᾶς εἰς τοὺς κλώνους

Μ' ἐλεύθερον πτέρυγα

Καὶ βλέπεις τοὺς χρόνους

Νὰ τρέχουν ταχέως

Καὶ ψάλλεις ἠδέως,

Καὶ ἐρωτευμένη σὲ θεωρεῖ

Ἡ φύσις, μὴ σὲ πλέξῃ

Ὁ Ἔρως 'ςτὰ δεινά.

Φεῦ! ἤμουν πουλάκι μου

Ἐλεύθερος νέα.

Ἐν μόνον μειδίαμα,

Δύο βλέμματα ὦραϊα,

Μὲ ἀνέκφραστον, θείαν

Ἀγγέλου μαγείαν,

Μ' ἀρπάζουν αἴφνης τὴν ψυχὴν,

Καὶ ἐπλέχθην εἰς τὸν βρόχον

Μαύρη περιστερά.

Ἄ! κλαῦσε, πουλάκι μου,

Μιᾶς κόρης τὰ πάθη.

Ἐξαίφνης κατέπεσεν

Ἐρώτων 'ςτὰ βάθη.

Τὴν νύκτα ἡ σελήνη
Διατί δὲν με ἡδύνει;
Διατί μισῶ πᾶν θελκτικόν;
Ἄ τάλαινα! μοῦ λείπει
Τῆς ψυχῆς μου ἡ ψυχή.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ ΤΙΝΟΣ

Κατὰ προτροπὴν τινῶν τῶν φίλων μου.

Ψεύδεται ἡ φήμη; Σιώπησον...
Εἶναι ἀληθής. — Ὅποῖα
Δείγματα ματαιότητος!
ὦ τάλαινα Ἐμιλία!
Ὁ Κόσμος καὶ τὰ πλούτη σου
Ἐχάθησαν διὰ σέ.

Φίλοι τῆς νέας, τὰ βλέμματα
Ἄ! ρίψατε εἰς τὸ μνήμα.
Ἐδῶ κοιμᾶται ἡ φίλη σας,
Ἐδῶ ἔσπρωξε τὸ κύμα
Τῆς δυστυχίας ἐν εὐμορφῇ
Ῥόδον, χαρίεν ποτέ.

Εἶδε τὸ φῶς· ἐγέλασεν
Ἐρωτευμένη ἡ Φύσις.
Εἶδε τὸ φῶς, ἀλλ' ἔγραψεν
Ἡ Μοῖρά της ἐπίσης
«Ὁ νυμφικός της θάλαμος
»Ἐν μνήμα εἶναι στενόν.»

Δὲν βλέπετε τὸ πρόσωπον
Πῶς ἄχνισεν; Ἀφίνει
Ὅλην τὴν ζωηρότητα
Ἡ δυστυχὴς καὶ χύνει
Ἵτὰ στήθη τὰ σβενόμενα
Ἐν δάκρυ, φεῦ! πικρόν.

Ἄχ! θ' ἀποθάνω, μητέρα μου,
Δὲν εἶναι ἐλπίς κάμμία,
Λέγει ἡ παρθένος κλέουσα·
Ἄχ! θ' ἀποθάνω ἡ ἀθλία.
Πιάνει τὸ ἄχνόν της μέτωπον,
Σκύπτει, δὲν ὁμιλεῖ.

Τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου χαιρέτησον,
Τὸν κόσμον... Ἐμιλία,
Τῆς λέγει μία προαίσθησις,
Ἦλθε στιγμὴ βαρεῖα·
Χθὲς ὁ πατήρ καὶ σήμερον
Τρέχεις ἔς τὸν τάφον σύ.

Ἄχ! τώρα ἀπλόνει ὁ Θάνατος
Τὴν τρομεράν του χεῖρα.
Ἄχ! ἡ παρθένος, κλείουσα
Τοὺς ὀφθαλμούς της, Μοῖρα,
Φωνάζει ποῦ μ' ἐβύθισες!
Καὶ χάνει τὴν φωνήν.

Δέν ἄφησαν αἱ Χάριτες !
Τὸ ψυχρὸν τοῦτο πτῶμα !
Φεῦ ! μετ' ὀλίγον γίνονται
Αἱ σάρκες πάλιν χῶμα.
Ἡ κόρη ἡ Χαριτόβρυτος
Ἀφῆκε τὴν ψυχὴν.

Λαμπρός, λαμπρός νὰ ὑψόνηται
Ἵστὸν ἡσυχὸν αἰθέρα
Εἶδον πολλάκις ἐκθαμβος
Ἐρωτικὸν ἀστέρα,
Ἄλλ' αἴφνης τὸν ἐκάλυψαν
Σκότη καὶ νέφη εὐθύς.

Ἐν τρυφερὸν δενδρίδιον
Βλέπεις νὰ μειδιάη,
Τὸ χαιρετοῦν οἱ Ζέφυροι,
Ἄλλ' αἴφνης τὸ κτυπάει
Ἡ ὀργὴ τοῦ ἀνέμου. . . Ἄ ! κύτταξε
Πίπτει, καὶ τὸ πατεῖς.

Ἄχ ! ὅσαι γλυκοσφίγγετε
Ἵτούς κόλπους, ὦ Μητέρες,
Ἐν τρυφερὸν κοράσιον,
Μάθετε πῶς οἱ ἀστέρες
Δέν φείδονται νεότητος,
Οὐδὲ γονέων στοργῆς.

Ἄχ! τί ποθεῖς τὰ δάκρυα
Ὅταν τὸ ρόδον πίπτῃ;
Τώρα θρηνεῖς; Τὸν Ἄγγελον
Εἷς τάφος τὸν καλύπτει.
Οὐδεὶς ὑπῆρξε ἀθάνατος
Οὐδεὶς εἶναι εὐτυχής.

Μ' ἀνθόπλεκτα στεφάνια
Τὰς κόμας λελυμέναι,
Ἀσπάσατε τὸν τάφον της,
Ὀλόμαυρα ἐνδυμέναι,
Παρθένοι, καὶ φυτεύσατε
Πέριξ ἰτέας πολλάς.

Θὰ κοιλαδοῦν φιλέρημα
Ἀθῶα πουλάκια ἠδέως.
Ὅστις διαβῇ περίλυπος
Θέλει φωνάξῃ εὐθέως.
Ὁ Κόσμος εἶναι Μάταιος
Καθέδρα τῆς φθορᾶς.

Η ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ.

Παιδ. Μάνα μου, Μάνα μου, Μάν. Όχι καλήτερα,
Θέλω νὰ τρέξω Χρυσὸ παιδί μου,
Καὶ μὲ τ' ἀρνάκια Μεῖνε εἰς τοὺς κόλπους μου,
Γλυκὰ νὰ παίζω. Μεῖνε μαζί μου.
Εἰς τὴν πεδιάδα, Εἰς τὰ κλαδάκια
Ἐστὴν πρασινάδα Τὰ ὠραῖα πουλάκια,
Κύτταξε, κύτταξε Πρόσεχε, πρόσεχε
Σκιρτᾷ τ' ἀρνί. Πῶς κοιλαδοῦν.

Μάν. Εἶσαι ἀθώοτατο Παιδ. Διατί περίλυπον
Καθὼς ἀρνάκι. Αὐτὸ τὸ ἀηδόνι
Μεῖνε εἰς τοὺς κόλπους μου Γλυκὰ παράπονα,
Καλὸ παιδάκι. Μάνα μου, ὑψώνει;
Μήπως μοῦ πέσης Τίνος στερεῖται;
Καὶ μοῦ βαρέσης Ἄχ! Τί λυπεῖται;
Καὶ τότε ἡ Μάνα σου Φεύγει τὰ πράσινα
Θὰ λυπηθῇ. Καὶ ὠραῖα κλαδιά.

Παιδ. Ἄ! πόσον εὐμορφα Μάν. Εἶχε μίαν σύντροφον
Μπέ, μπὲ φωνάζουν! Γλυκεῖαν, γλυκεῖαν. —
Μὲ τὸ κουδοῦνί τους Μ' αὐτὴν γλυκόπαιζε
Ἰσως μὲ κράζουν. Ἐστὴν ἐρημίαν.
Ἄ! τρέχω, τρέχω, Πλέον δὲν τὴν ἔχει
Καὶ θὰ προσέχω Διὰ τοῦτο τρέχει
Μὴ πέσω, μάνα μου, Καὶ κλαίει τὴν Μοῖράν του
Ἐν ᾧ σκιρτοῦν. Εἰς τὰ βουνά. —

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.

Τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην, τοὺς Ἀστέρας
Ἐσπρωξεν ἐκ τοῦ Χάους Ἀγάπη θεία.
Παντοῦ Ἀγάπη. — Ἀγάπη εἶναι ἡ ἁρμονία,
ἥτις ὑπάρχει εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὰς σφαίρας.

—
Αὐτὴ εἶναι ἐλπίς ᾗ τὰς πρώτας μας ἡμέρας.
Ἐνώνει δύο ψυχάς· γίνονται μία.

Εἶναι μόνη σχεδὸν παρηγορία,
ἥτις μᾶς μένει εἰς τῆς ζωῆς τὸ ἐσπέρας.

—
Τὰ ἔπη, τὴν Μουσικὴν αὐτὴ γεννάει.
Φλόξ, ἥτις φλέγει τρυφεράς καρδίας,
Δι' αὐτῆς ὁ νοῦς ᾗ τοὺς οὐρανοὺς πετάει.

—
Ὅτε ἡ σκιά τῶν ἡμερῶν μου ἀπέλθῃ,
Εἴθε ἡ ψυχὴ μου, πλήρης εὐτυχίας,
Ἄχ! εἴθε εἰς ὅσους ἀγαπῶ νὰ εἰσέλθῃ.

Η ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΨΥΧΡΟΤΗΣ.

Ἡ Αὐγὴ λαμπρά, χρυσόξανθος,
Μὲ μυστικὴν μαγείαν,
Τοὺς εὐαισθήτους θέλγουσα,
Ὑψόνετο, καὶ ὡς θείαν
Ἵστοὺς κόλπους τὴν ἐδέχετο
Ὁ αἰθὴρ χαμογελῶν.

Αὔραι τερπναὶ καὶ Ζέφυροι
Μὲ πτέρυγας γλυκείας,
Ἀπ' εὖοσμα ἄνθη ὑψόνοντες
Ποικίλας εὐωδίας,
Τερπνά, τερπνὰ ἐγλυκόπαιζον
Ἵστά στήθη τῶν Νυμφῶν.

Τὰ κάλλη τῆς Ἀνοίξεως,
Τοῦ Αἰθέρος ἡ Ἀρμονία
Τῆς ποιμενίδος ἥναπτον
Τὰ στήθη, καὶ ταχεῖα
Ἐξήρχετο ῥοδόκρινος
Νὰ ἰδῇ τὸν ἐραστήν.

Εἰς μίαν κοιλάδα πράσινον
Πλήρη τερπνῶν ἀνθέων
Εἶδον μίαν νέαν. . . Μ' ἐμάγευσε
Τὸ αἰσθαντικὸν καὶ ὠραῖον
Τοῦ βλέμματος· ἐδείκνυεν
Εὐαίσθητον ψυχὴν.

Ἐμείνα εὐθύς· ἐκύτταζα
Ἐκστατικὸς τὴν νέαν. . .
Ὡ γλυκεῖα πλάνη! Ἐνόμισα
Νὰ βλέπω τὴν ὠραίαν
Μοῦσάν μου καὶ ἤμουν ἔτοιμος
Νὰ τρέξω πρὸς αὐτήν.

Ἀλλὰ μ' ἀφίνει τ' ὄνειρον,
Καὶ φεύγω ἀπ' τὴν κοιλάδα,
Στρέφω τὸ βλέμμα ἀχόρταστον
'Στὴν νέαν, 'ςτὴν πρασινάδα·
'Στὴν νέαν, ἐπίγειον ἄγγελον,
'Στὴν μοσχοβόλον γῆν.

Οὕτω φυγὰς βαρύπονος
Ὅταν τὰ τέκνα ἀφίνη,
Τὰ τέκνα καὶ τὴν σύζυγον,
Στέκει . . . καὶ ἐν δάκρυ χύνει,
Φεύγει . . . καὶ χίλια βλέμματα
Ἄ! ρίπτει ὁ δυστυχής.

Εἰς ὄρος τι πολύπετρον
Ὁ στοχασμὸς μὲ φέρει.
Ὡ πόδες, ποῦ μ' ἐσύρατε;
Τίποτε ἐδῶ δὲν χαίρει.
Δύσμορφα πάντα, ὡς ἔρωτες
Μιᾶς χαμερποῦς ψυχῆς.

Νόμος σκληρὸς τῆς φύσεως
Μήπως ὑπάρχει, ἐν κρίνον
Νὰ μὴ φανῇ εἰς τὴν ἔρημον;
Αὐτὸ τὰ στήθη ἡδύνον
Τῶν εὐαισθητῶν, ἤθελε
Καθὼς μία νέα γελᾷ.

Ἐλεγον ταῦτα, εἰς ἔκστασιν
Ἀκόμῃ βυθισμένος. —
Τὸ βλέμμα πέριξ ἔστρεφον
Καθὼς ἀπηλπισμένος,
Ὅστις ζητεῖ τὸν θάνατον
Ἵστοὺς λόγγους, Ἵστὰ βουνά.

Μὲ θαυμασμόν μου ἐξάνοιξα
Ὡραῖον, λευκόν τι κρίνον,
Καὶ πάλιν βλέπω ἀνέλπιστα
Μίαν κόρην... τότε, ἀφίνων
Φωνὴν χαρᾶς, τὰ βήματα
Διευθύνω πρὸς αὐτήν.

Καθώς ἡ πρώτη ἐφαίνετο
Εὐειδεστάτη νέα. —
Αἱ κόμαι τῆς χρυσόξανθοι,
Ἀφρόλευκα καὶ ὠραῖα
Τὰ στήθη, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον
Ἐδείκνυε κρύαν ψυχὴν.

Οἶμοι! τί βλέπω; Ἄ! τάλαινα,
Δυστυχεστάτη κόρη,
Σκληρὰ ὡς λίθος... ὕπαγε
Νὰ κατοικῇς 'στὰ ὄρη
Μὲ τίγρεις, ἄρκτους, λέοντας
Ἵπαγε, τρέξε εὐθύς.

Αὐτὸ τὸ κρίνον ἤνθιζε
Μαγευτικὸν ὠραῖον
Καθὼς ἡ αἰδὼς 'στὸ πρόσωπον
Τῶν εὐαισθητῶν νέων,
Καὶ σὺ ἀναιδής, ἀναίσθητος
Τὸ κόπτεις, τὸ πατεῖς;

Ἦτο τερπνὸν μειδίημα
'Στὰς πέτρας κεκρυμμένον,
Δὲν τὸ ἔβλαψαν αἱ θύελλαι,
Τὰ βάρη τῶν ἀνέμων,
Ἀλλ' οἶμοι! Σκληροπάρθενος
Τὸ ρίπτει εἰς τὴν φθοράν.

Νὰ τὸ πιστεύσω ; ὦ Μοῦσά μου,
Δὲν ἀπατῶμαι ; Ὅποῖα
Τέρατα δυσκατάληπτα !
Πῶς ! θελκτικὴ εὐμορφία
Εἰς κόρην ἀσυγκίνητον,
Ἀναίσθητον, σκληράν ;

Παρθένε, φεύγεις ; Ἄκουσον·
Ἡ φύσις εἶναι ὠραία,
Ἀλλὰ διὰ σὲ εἶναι ἔρημος,
Καθὼς διὰ τὸν φονέα,
Ὅστις δὲν βλέπει τίποτε
’Στὴν γῆν ἡδονικόν.

Τὰ στήθη σου τὰ δλόψυχρα
Δὲν θέλει τὰ φλογίση
Ἔρως ποτέ. Τὸ μνημὰ σου
Ψυχρὰ θέλει σὲ κλείση,
Καὶ οὐδεὶς θὰ ρίψει ἐν δάκρυον,
Θ’ ἀφίσει στεναγμόν. —

Κρίνον τερπνόν, γλυκύτατον,
Ὁ ἄνεμος σ’ ἀφίνει.
Ὁ χωρικὸς σὲ χαίρεται,
Ἀλλὰ μία κόρη ἐκτείνει
Πρὸς σὲ τὴν χεῖρα... ἀπάνθρωπος !
Σὲ κόπτει σὲ πατεῖ.

Οὕτως ἐν βρέφος εὐμορφον
Ὡς ἄγγελος, καμμία
Δὲν τὸ πληγόνει ἀσθένεια·
Ἄλλ' οἴμοι! ὦ δυστυχία!
Μήδεια σκληρὰ ἡ Μήτηρ του,
Τὸ σφάζει... τρέμε, ὦ γῆ!

— 545 —

ΤΩ ΘΕΑΓΕΝΗ ΛΙΒΑΔΑ.

Ἔρως σπουδῆς θερμύτατος
Τὰ στήθη σου φλογίζων,
Καὶ τοῦ νοῦς τὰς πτέρυγας
Νὰ ὑψώσῃ πλέον πασχίζων,
Ἴδου ὁδηγεῖ τὸν πόδα σου
’Στὴν γῆν τῶν Γερμανῶν.

Τὰ κάλλη ἐδῶ τῆς Φύσεως
Χαμογελοῦν ἡδέως. —
Πάντες ἐδῶ σὲ σέβονται
Καὶ σ’ ἀγαποῦν· ταχέως
Ὅμως σὺ λέγεις «χαίρετε
Θὰ φύγω πρὸς καιρόν.»

Φεύγεις, καὶ πάντες μένουσι
’Στὴν λύπην βυθισμένοι. —
Φεύγεις, ἀλλὰ μία ἐνθύμησις
Εἰς τὰς ψυχὰς μας μένει,
Ἰχνος ἀγάπης ἄσβεστον
Καθὼς ἀστέρων φῶς.

Φεύγεις, καὶ πάντα αἰσθάνονται
Τὴν ἔλλειψίν σου. . . Ἄ! χαῖρε,
Χαῖρε λοιπόν, ὑγίαινε.
Εἶθε γελῶσαι ἡμέραι
Νὰ σὲ δεχθοῦν 'ς τοὺς κόλπους των,
Νὰ ζήσης εὐτυχῶς.

Αὔραι τερπναὶ καὶ Ζέφυροι,
Πέριξ τοῦ πλοίου πετᾶτε.
Ἄνεμοι μὴ ταραῤετε
Τὰ κύματα· κτυπᾶτε
Ἄν θέλετε τὰς πτέρυγας
Μαινόμενοι ἄλλαχοῦ.

Καπνίζει τὸ πυρόσκαφον·
Ἰδοὺ φεύγει ταχέως.
Κρύπτεται εἰς τὸν ὀρίζοντα.
Τί θεωρῶ ματαίως;
Ἐφυγε. . . χαῖρε. . . ὑγίαινε
Τώρα ἀντηχεῖ παντοῦ.

Ο ΧΕΙΜΩΝ.

Ὁ οὐρανὸς ἀστράπτει, βρέχει,
Ἦλθεν, ἦλθεν ὁ χειμὼν.
Πρασινάδα πλέον δὲν ἔχει
Ἡ πεδιάς καὶ τὸ βουνόν.

Φαίνονται ὅλα μαραμμένα,
Παντοῦ ἐκτείνεται ἡ Φθορά.
Ἵστά βουνὰ τὰ χιονισμένα
Ὁ Βορρᾶς ἀντιβοᾷ.

Καὶ τὰ κύματα ἠγριωμένα
Μὲ τοὺς βράχους πολεμοῦν.
Τὰ πουλάκια εἶναι κρυμμένα
Δὲν τ' ἀκούεις νὰ κοιλαδοῦν.

Ἐφυγε, ἔφυγε τὸ θέρος,
Καὶ ἡ δροσοῦλα τῆς νυκτός,
Τὸ χαμόγελον τοῦ αἰθέρος
Καὶ τῶν δένδρων ὁ καρπός.

Οὕτω φεύγουσι καὶ οἱ χρόνοι
Καὶ ἡ νεότης μας πετᾷ,
Καὶ τὸ γῆρας μᾶς πλακόνει
Μὲ δυσφόρητα δεινά.

Εὐτυχὴς ὅστις ἀθῶα
Τὴν νεότητα χαρῇ
Εἰς τὰ ἐδάφη τὰ πατρῶα,
Καὶ τὸν τάφον λησμονεῖ.

Ὅμως πάντοτε ἡ νεότης
Φαρμακεύεται σκληρά.
Τὸ πᾶν εἶναι Ματαιιότης
Καὶ τὸ οὐδὲν μᾶς ἀπατᾷ

Τώρα ἡ τύχη σου γελάει
Καὶ σκιρτῶσα σὲ φιλεῖ. —
Τώρα ἐξαίφνης ἐξυπνάει
Τρικυμία καὶ ταραχή.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων
Θαλασσῶν ᾧ! προχωρεῖ
Τῆς νεότητος τὸ πλοῖον
Καὶ λιμένα δὲν θεωρεῖ.

— 112 —
«Τί ἔχεις σοῦ εἶπα, καὶ σὺ μ' ἀποκρίθης
» Θ' ἀποθάνω, φαρμάκι θὰ πιῶ.»

Μὴν ἀνοίξης τὸ στόμα σου, κόρη,
Ὁμιλοῦσι τὰ μάτια ἄρκετά.
Τῆς καρδιάς σου τ' ἀπόκρυφον πάθος
Εἰς τὸ πρόσωπον βλέπω, ὦ θεά.

Μὴν εἰπῆς σ' ἀγαπῶ, διότι ἡ ἀγάπη
Εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶναι ἀρετή·
Ἄν εἰπῆς σ' ἀγαπῶ τόσον φθάνει
Διὰ παντὸς νὰ σὲ κάμῃ ἀτυχῇ.

Χαμιλόνεις τὸ μέτωπον, φίλη,
Καθὼς ῥόδον τὸ ἐσπέρας τερπνόν.
Δός μοι, δός μοι τὴν τρέμουσαν χεῖρα
Νὰ τὴν βρέξω μ' ἐν δάκρυ θερμόν.

Ἐμπροσθέν σου εἶμαι μόνος, παρθένε·
Ἡ ψυχὴ μου συμπάσχει, πονεῖ·
Ὅτι αἰσθάνεσαι, αἰσθάνεται... Ἄλλ' οἴμοι!
Πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὰ πάθη ἡ φωνή;

Ἐμ.προσθέν σου εἶμαι μόνος· εἰπέ μου
Σ' ἀγαπῶ, νὰ σοῦ εἰπῶ σ' ἀγαπῶ. . .

Ἀτυχὴς δὲν θὰ γίνης. . . ἐψεύσθην
Ὅτι πάθεις, θὰ πάθω καὶ ἐγώ.

Ἄγνός ἔρως 'ςτὸν κόσμον ὑπάρχει,

Ἀλλ' ὑπάρχει 'ςτὰ στήθη κρυφός.

Ὅτε γίνῃ κοινός εἰς τὸν κόσμον,

Τότε, τότε δὲν λέγεται ἄγνός.

Ἀλλ' ἄγνός εἶναι πάντοτε, φίλη,

Ὅτε ἀθῶα φλέγει στήθη καὶ ἀγνά·

Καὶ τ' ἀνύπαρκτα ὁ Κόσμος ἄς κρώζουν,

Ἄς γαυγίζουν ὁ Κόσμος κακά.

Ἄγνός ἔρως τὸ βλέπω. . . σὲ φλέγει. . .

Ἄχ τί τοῦτο! σκληρά, τί θεωρῶ.

Σὺ μοῦ φεύγεις καὶ φεύγουσα λέγεις

«Θ' ἀποθάνω, φαρμάκι θὰ πιῶ.»

Εἶναι ἀλήθεια! σὺ ἐχάθηκες, Νέα!

Σκληρὲ κόσμε, τὸ θυμά σου ἰδέ.

Ποῦ νὰ σ' εὔρω ἐρωμένη καὶ φίλη!

Πῶς νὰ ζήσω 'ςτὸ ἐξῆς, ὦ Θεέ!

Εἰς τὰ ξένα τὸν πόδα διευθύγω·
Εἰς τὰ ξένα βουνὰ θὰ θρηνῶ·
Ξένην τώρα φλογέρα θ' ἀκούω·
Τὴν πατρίδα 'στὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἰδῶ.

Ξένας νύμφας θὰ βλέπω γελώσας
Νὰ πετοῦν ὡς πτηνὰ 'στὸ χορό·
Τότε ἐν δάκρυ θὰ χύσω, φωνάζων
«Θ' ἀποθάνω, φαρμάκι θὰ πιῶ.»

Τὸ φαρμάκι εἶναι ἡ λύπη ποῦ ἀφίνεις·
Ποῦ θὰ κάμει, ὦ Θεά, νὰ χαθῶ·
Τὸ φαρμάκι εἶναι ἐκεῖνο ποῦ σὺ εἶπες...
«Θ' ἀποθάνω, φαρμάκι θὰ πιῶ.»

ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΤΑΦΟΝ.

Ρίπτω, θεά, 'ς τὸ μνημῆμά σου
Ῥόδον τερπνὸν ὠραῖον,
Ἄχ! μίαν στιγμὴν ἐξύπνησε
Σὺ τ' ἄνθος τῶν ἀνθέων.

Μ' ἀγγελικὸν μειδίαμα,
Ὡς πρότερον ὠραία,
Λάβετο, φίλη νέα,
Καὶ εἶπέ μου ἐρωτικά,
« Ἡ ἀγάπη ὑπάρχει φλέγουσα
» Καὶ τὰ ψυχρά μου ὀστᾶ. »

Ἄλλ' οἴμοι! Καθὼς τρόπαιον
Τῆς Μοίρας σου, τὸ μνημῆμα
Σιωπᾷ ἐμπρός μου. Ἄ! τάλαινα!
Ποῦ σ' ἔσπρωξε τὸ κύμα
Τῆς Δυστυχίας, ποῦ σ' ἔσπρωξε!
Δὲν ἔχω ἐλπίδα πλέον
'Στὰς ἄκρας τῶν ὀρέων
'Στοὺς λόγγους, 'ς τὰ βουνά,
Ἐνόσω ζῶ, παντέρημος
Θέλω θρηνεῖ πικρά.

Δὲν ἔχω ἐλπίδα πλέον·
Ἐκόπη τῶν ὠραίων
Ἐλπίδων μου ἡ σειρά.
Ῥόδον, καὶ σὺ εἶσαι μάταιον
Δὲν ἐξύπνεϊ ἡ Θεά.

Η ΕΛΕΝΗ.

Εἰς μίαν κοιλάδα	Τὸ ρεῖθρον ῥέει.
Ἐστὴν πρασινάδα	Αὐτὴ ἀναπνέει
Ἦτον ἡ Ἑλένη	Αὔρας ἡδείας,
Ἐξηπλωμένη.	Τὰς εὐωδίας
Ἐστὰ ὠραῖά της στήθη	Καρπῶν ὠραίων
Ἐρώτων πλήθη	Τερπνῶν ἀνθέων
Παίζουν γλυκὰ	Ἐν ᾧ γλυκὰ
Καὶ αὐτὴ κοιμᾶται.	Κοιμᾶται ἀθῶα.

Ἦτο πλησίον	Ἄλλ' οἵμοι! ὀρμάει
Ἀθῶον ἄρνιον	Καὶ τὴν κεντάει
Μπὲ μπὲ φανάζει	Ὅφιν ἔσδον πόδα.
Καθὼς νὰ κράζῃ	Ποῦ εἶναι τὰ ῥόδα
Ὡ φύγε, κόρη	Τῶν παρειῶν σου;
Κοιλάδας, ὄρη	Τῶν ὀφθαλμῶν σου
Μήπως σβεσθῇ	Αἱ ἀστραπαί,
Ἄστρον ὠραῖον.	Τὰ πρῶτα κάλλη;

Κ' ἓνα πουλάκι	Τὸ πᾶν ἐχάθη.
Σ' ἓνα κλαδάκι	Τὰ τόσα πάθη,
Ἄχ τὸ καϊμένο,	Κόρη, τῶν πρώτων
Ἐρωτευμένο	Τερπνῶν ἐρώτων,
Καὶ αὐτὸ ἀπὸ νέαν	Ποῦ τὴν καρδίαν
Τόσον ὠραίαν,	Μὲ φλόγαν θεῖαν
Ψάλλει θρηνῶν	Ἦναπτον, φεῦ!
Φύγε νεάνις.	Ἦσαν σκιά τες.

ΠΑΥΣΗ

Φύγε, λύπη ἀνθρωποκτόνε,
Εἰς τὸν Ἄδην κρύψου εὐθύς. —
Τὰ νερὰ καὶ αἱ πρασινάδες
Τὰ χαμόγελα τῆς γῆς,

Ἦναψαν τὰ στήθη ταῦτα·
Πάλιν ἔρχεται ἡ χαρά·
Ἐμπροσθέν μου πάλιν βλέπω
Εὖοσμα ἄνθη τρυφερά.

Βλέπω πάλιν κορασίδας
Ὡς ἀνήσυχα πτηνὰ
Ἵστα ὀλοδρόσιστα χορτάρια
Νὰ πηδοῦν ἐρωτικά·

Καὶ ν' ἀστράπτουν οἱ ὀφθαλμοί τῶν,
Νὰ μαγεύουν τὴν ψυχὴν. . .
Ψάλλε, Μοῦσά μου τὰ κάλλη
Ψάλλε, Μοῦσα, τὴν Αὐγὴν.

Τώρα ὑψόνεται μὲ ῥόδα
’Σ τὸν γλυκύν μας οὐρανόν.
Τώρα ἡ Φύσις μαγευμένη
Δίδει δόξαν εἰς τὸν Θεόν.

Τώρα χύνονται τὰ ρεῖθρα
Εὐστροφα καὶ καθαρά.
Ὡ χρυσόνουσιν αἱ ἀκτίνες
Μουρμουφλοίσβιστα νερά!

Κοιλαδῶν τώρα τ’ ἀηδόνι
Εἰς τοὺς κλώνους χαιρετᾷ
Τὸ ἀνθηρότατόν μας Ἕαρ...
’Δὲς ἡ χελιδὼν πετᾷ.

Καθαρώταται παρθένοι,
Καθῶς κρίνα τῆς Αὐγῆς
Ὁ χορὸς ὃς παύσῃ ὀλίγον
Καὶ στρωθεῖτε κατὰ γῆς.

Ψάλλετέ μου ὀλίγους στίχους
Ἐν τραγοῦδι ἁρμονικό.
’Σ τὴν παρθενικὴν φωνήν σας
Ὅλος ὅλος ὃς χαρῶ.

Ἐρωτόπλαστοι νεανίδες
Χαριτόβρυτοι Ἑλληνίδες,
Ὡς τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Λύρα
Κατὰ πάντα ἀρμονικαί.

Μὴ 'ςτὸ ἐξῆς, μὴ προσπαθῆτε
Πλέον γελῶσαι νὰ φανῆτε
Μὲ τῆς τέχνης τοὺς πομπώδεις
Στολισμούς, πλέον δροσεραί.

Ἡ ἀπλότης εἶναι μόνη,
Ποῦ τὰ κάλλη σας ὑψώνει·
Ἡ ἀπλότης, ὦ Παρθένοι,
ἔχει καὶ θελκτικόν.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΛΟΣ

ΤΟ ΦΙΛΙΠΠΟ ΚΟΡΑΤΙΩ (Α)

Ἐχουσα δ' αὖτις, φίλπε, εἰς τὴν ψυχὴν
ὅπως καλύπτει τὴν ψυχὴν σου κενά
Καὶ ἐντὸς εἰς τὴν καρδίαν βέλος τοῦ
Βέλος φερεικέν, ἐν τῇ καρδίᾳ
Εἰς τὴν ψυχὴν σου, Σωτὴρ βάλει
«Δὲν θά μὲ ἴδῃς» ἐπὶ ἐξήρ. Θρησκ. α. 17
Ὀλίγους εἶχον γυναικὸς ἀπὸς (3)
Ἀγρία μέλαινα νόξ τέρπει... ἀέρας, ὡς τὴν
Τῆς γυναικὸς σου τῶς τῆς αἰῶνος
Τῆς κόπῃς τ' αἰῶνος τῆς ἀγῆς πρὶν αἰῶν
Ὀκνῶ τὴν καλὴν; Τῆς ἐξήρ
Τὸ πολυφύλον δένδρον... τῆς αἰῶνος
Τὸν φωταυγὴ γυναικὸς ἀπὸς
Ἀχ! ἦτο κεραιὸς, ὅστις τοσοῦτος
Τὸν νοῦν σου κεραιὸς ἀπὸς
Ἦστε ἐθρηνότα ψάλλον καθὼς ὅταν
Θρησκ. τὰ τέκνα κοιλίᾳ τ' ἀπὸς
Τρέχον καθὼς τρέχον εἰς φύλα εἰς κληρονομίαν
Εἰς κληρονομίαν καὶ τῶς πρὶν
Πρὶν τοῦ θρησκ. καὶ αἰῶνος κληρονομίαν
Ἀπὸ θρησκ. ψυχὴς ἀπὸς
Μὴν γὰρ τοῦ θρησκ. ἀπὸς τῆς πρὶν

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΠΟΣ

ΤΩ ΦΙΛΙΠΠΩ ΚΟΡΑΓΓΙΩ (1).

Ἐχυσά δάκρυα, Φίλιππε, εἰς τὸ μνήμα,
Ὅπερ καλύπτει τὴν ψυχράν σου κόνιν
Καὶ ἐντὸς εἰς τὴν καρδίαν βέλος τοξεύει·
Βέλος φαρμακερόν, ἐν ᾧ χαράττει
Εἰς τὴν ψυχὴν μου, Σιωπὴ βραθεῖα
«Δὲν θὰ μὲ ἰδεῖς ἔστο ἐξῆς». Θρηνῶν ἀφῆκα
Ὀλίγους στίχους λυπηροὺς ὁπότε (2)
Ἀγρία, μέλαινα νύξ ταραττει... σβένει, ὦ τύχη!
Τῆς γλυκυτάτης σου ζωῆς τὰς αὔρας.
Τίς κόπτει τ' ἄνθος τῆς Αὐγῆς πρὶν δείξῃ
Ὅλην τὴν καλλονήν; Τίς ἐκριζώνει
Τὸ πολύφυλλον δένδρον;... Φεῦ! τίς σβένει
Τὸν φωταυγὴ γλυκύτατον ἀστέρα;
Ἄχ! ἦτο κεραυνός, ὅστις τοσοῦτον
Τὸν νοῦν μου κεραυνόβλητον ἀφῆκεν
Ὡς τε ἐθρηνοῦσα ψάλλων καθὼς ὅταν
Θρηνητὰ τέκνα κοιλαδοῦν τ' ἀηδόνη,
Τρέχον καθὼς τυφλὸν εἰς φύλλα εἰς κλάδους,
Εἰς κρήνας δροσεράς καὶ τέλος παύει,
Παύει τοὺς θρήνους καὶ σιωπῶν κυττάζει
Ἀπὸ βράχου ὑψηλοῦ ὅπως ἔξανοίξῃ
Κάνεν ἵχνος τοῦλάχιστον τῆς πρώτης

Τῶν τέκνων εὐτυχίας. . . Ναί, Φιλιππέ μου. . .
Παύει ἡ ψυχὴ μου νὰ θρηνῇ, νὰ κλαίῃ,
Παύει τώρα διὰ πάντοτε. . . Τοιαύτη
Εἶναι ἡ τύχη τοῦ Κόσμου. — Ὁ Κόσμος οὗτος
Σκόπελος εἶναι ἐλάχιστος εἰς ἓνα
Ὠκεανὸν δυστυχιῶν καὶ πάντα
Ἐκεῖ προσκρούουν τῶν ἀνθρώπων τὰ πλοῖα.
Μέγας ὁστῶν σωρός, ἔνθα κοιμᾶται
Ἡ Σιωπὴ, καὶ χάσκων πεινασμένος
Ἰσταται ὀρθὸς ὁ Θάνατος, δεικνύων
Ἐνα τάφον ὀλάνοικτον, καὶ λέγει
« Ἐδῶ τὸ Πᾶν προσμένω. » . . Τίς ἐξεύρει
Πότε θέλει κτυπήσῃ καὶ τὸ πλοῖον
Τῆς ζωῆς μου ; Εὐτυχὴς ἐὰν χύσουν, φίλοι,
Φίλοι ἀκριβοὶ τόσῃν πληθὺν δακρύων
Ὅσῃν χύνουσιν καὶ ἔχυσαν ἔς τὸ μνήμα,
Ποῦ σὲ καλύπτει, δυστυχὲς νεανίσκε.
Εἶναι δρόσος τῶν φίλων μας τὰ δάκρυα,
Ἦτις δροσίζει πίπτουσα τὰς κόμας
Τῆς σιωπῶσης Θεότητος τῶν τάφων.
Γνωρίζει, συναισθάνεται, ὅστις ἤδη
Ψυχοραγῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ πλοῖον
Τοῦ ἰσχυοῦ Θανάτου πῶς ἡ ἀπελπισία,
Αἱ θλίψεις, ὁ κλαυθμὸς ὅλων ἐκείνων,
Οἵτινες ἵστανται πέριξ τῆς κλίνης,
Εἶναι μάταια παντάπασιν, ἀλλ' ὅμως
Τὴν κεφαλὴν ὑψώνει· δακρυσμένους
Στρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ξανοίξῃ
Τῶν φιλοῦντων τὴν λύπην, ὡς νὰ λέγῃ

Κλαύσετε φεῦ ! ἔστους κόλπους τῶν δεινῶν μου.

Κοιμήσου, Φίλιππέ μου· Παύει τώρα,
Παύει ἡ ψυχὴ μου νὰ θρηνῇ, νὰ κλαίῃ.
Μόνον διὰ σὲ ἔμιλει διότι ἔχει χρεῖαν. —
Ἀκατάληπτος χρεῖα ! . . . Ζητεῖ μὲ λόγους
Νὰ μαλακύνῃ ὀλίγον τὰς ἀκάνθας . . .
Σκληρὰς ἀκάνθας λύπης βαρυπόνου.
ὦ ! μίαν στιγμὴν ἐγέρθητι ἐκ τοῦ τάφου,
Λάβε μορφὴν χαροποιὰν καὶ εἰπέ μου
Θερμαίνει τὸ ἄσμα τὴν ψυχράν μου κόνιν
Καὶ διὰ παντὸς θὰ τραγωδῶ. Ἄχ ! τότε
Θὰ σχίζει τὰς ἐρήμους ἁρμονία
Καρδιοδῆκτων στίχων . . . καὶ χιλιάκις
Θέλει ἀντηχεῖ χιλιάκις, Φίλιππέ μου,
Πᾶσα πέριξ κοιλάς . . . ὦ Φίλιππέ μου.

Ποιμενίς, ἀηδῶν ὠραίων λοφίσκων·
Ποιμενίς, τῆς ὁποίας τὰ κάλλη ὑψώνει
Ἡ λύρα καθεκάστην, ἴσως θέλει
Τραγωδήσῃ καὶ αὐτὴ κἀνένα στίχον
Τῆς λυπηρᾶς μου Μούσης εἰς τὰ χόρτα
Εἰς τὴν σκιὰν καθημένη ἐνὸς δένδρου.
Ὅπου ποτὲ ἄχ ! ἔκλαυσε τὴν τύχην
Ἐρωμένη ἐραστοῦ, ὅπου γελῶσαν
Εἶδε ποτὲ τὴν κόρην τῆς ἡ μήτηρ,
Ὅταν ἡ Αὐγὴ ῥοδοστεφῆς χρυσόνη
Τὰς ἀκρωρείας, τὰ κύματα, τὰ ρεῖθρα,
Νὰ τραγωδῇ τὰ πάθη τῶν ἐρώτων
Μ' ἄνθη ἐστεμμένην, δροσεράν, γλυκεῖαν,
Καὶ πρὶν λάμψωσι τ' ἄστρα, πρὶν μαγεύσῃ

Ἡ σελήνη τὴν νύκτα, πρὶν τοῦ Ἡλίου
Νὰ σβεσθῶσιν αἱ ἀκτῖνες... φεῦ! τὴν βλέπει
Ὡς ἀχνὸν τῆς Αὐγῆς κρίνον σβεμένην. —

Ἄν καὶ εἰς μεγάλα κύματα ἡ ψυχὴ μου
Ὑπὸ σληρῶν ἀνέμων ἔνθεν κάκειθεν
Ὡθῇται ὡς ἂν λεπτὴ μικρά τις λέμβος
Ὅταν κυμαίνῃ εἰς ἀχανῆ πελάγη,
Ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς σκληρᾶς θυέλλης
Ἐανοίγει καθὼς σκόπελον τὸ μνῆμα,
Καὶ εὐθὺς συστέλλει τὰ πτερὰ καὶ εὐθέως
Κρύπτει ὑπ' αὐτὰ τὴν κεφαλὴν ἀθλίαν.

Φίλιππε δυστυχές! Διατί τοσοῦτον
Νὰ σ' ἀγαπήσω ἐγώ! Διατί 'ς τὸν κόσμον
Νὰ σὲ γνωρίσω, δυστυχές νεανίσκε;
Ἄχ ποῦ εἶναι τὸ χαμόγελον τὸ πρῶτον;
Ἡ προτέρα γλυκύτης; φεῦ! ἡ θεία
Τῶν ὀφθαλμῶν σου ζωηρότης; Πάντες
Ἐστὰς ἀτυχεῖς τοῦ Κόσμου τούτου ἀγκάλας
Εἰς ἡλθες εὐτυχῆς ἔλεγον πάντες.
Ἀπάτη, πλάνη. Εἰς πράσινον πεδῖον
Ὅταν τὸ βροχερὸν φθινόπωρον κατέχῃ
Τῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους, εἰς πεδῖον,
Ὅπου χορτάρι μόνον βλέπεις καὶ ἄνθος
Ἡ δὲν ὑπάρχει ἢ κρύπτεται, συχνάκις
Χάλαζα πίπτει πάλλευκος... 'ς ὀλίγον
Ἐξέρχεται ὁ φωσφόρος ἐκ τῶν κόλπων
Μικρᾶς νεφέλης, φωταυγῆς, ὠραῖος. —
Τότε μακρόθεν ὁ ὁδοιπόρος βλέπει
Τὴν χάλαζαν λευκὴν καθὼς λουλούδια

Ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς πρασίνου πόας.
Βαστᾷ τὸν πόδα σκεπτικός· κυττάζει
Καὶ ὅλως χαμογελῶν ἄνοιξις εἶναι,
Ἄνοιξις εἶναι ἐδῶ φωνάζει ἐξαίφνης.
Ἀπάτη, πλάνη — Σκυθρωπή... δὲν βλέπεις;
Ἡ πλάσις εἶναι σκυθρωπή καὶ πένθος (3)
Βαθὺ καλύπτει πάντα τὰ Στοιχεῖα
Τὸν Βασιλέα τὸν Πλάστην θεωροῦντα
Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου... ὦ φρίκη!
Κρύπτει ὁ φωσφόρος πάσας τὰς ἀκτῖνας·
Μικῶνται ὠκεανοί, θάλασσαι φρίττουν...
Κλονεῖται ἡ γῆ! Δακρυσταγῆς ἡμέρα!
Ἡμέρα, φεῦ! τὸν Πλάστην σου θρηνοῦσα!...

Βλέπεις τὸ πένθος, Φίλιππέ μου; Ἀκούεις
Τὴν ταραχὴν τῶν ὄντων, τὰς θαλάσσας
Νὰ βρέχουν μὲ τὸ κύμα τὸν Αἰθέρα;
Ἄχ! σὺ εἶσαι ἄχνός· δακρύζουν οἱ ὀφθαλμοί σου.
Ἡμισέληνον φαίνεται νὰ δύῃ
Τὸ χλομὸν μέτωπόν σου. Ναί, βεβαίως
Αἴσθημά τι κρυφόν σου ψιθυρίζει
Εἰς τὴν ψυχὴν, τέκνον, φιλεῖς τὸ μνημα.
Εἶναι δύναμις αὕτη, Φίλιππέ μου,
Τῶν εὐγενῶν ψυχῶν... ῥίψον ἐν βλέμμα...
Μὴ σκοτισθῇς ἔς τὸ σκότος τῶν δεινῶν σου.

Σκληρὸς ἐκτείνει ὁ θάνατος τὴν χεῖρα,
Στέκει, σὲ θεωρεῖ καὶ ἐν ᾧ σὲ βλέπει
Ὡς βρέφος τρυφερὸν ἐντὸς τῶν θείων
Τῆς Ἀρετῆς ἀγκάλων... κάμνει ἐν βῆμα
Ὅπισω σκεπτικός, καθὼς ὁ λέων

Όταν τρομακτικὰ ρίπτηται ἀφρίζων
 Ὅπως ξεσχίσῃ τρυφερὸν παιδίον,
 Ἀλλ' αἱ φωναί, τὰ σχήματα καὶ αἱ χεῖρες
 Ὑψωμέναι πρὸς τὰ ἄνω τῆς ταλαίνης
 Γονυπετοῦς μητρός, ἥτις σπαράττει
 Μήπως χάσῃ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της,
 Σβένουν τὴν λύσσαν τῶν ὀδόντων. — Στέκει. .
 Σὲ θεωρεῖ. . . καὶ ἕτοιμος εἶναι εὐθέως
 Τὸ δρέπανον νὰ ρίψῃ, ἀλλ' ἡ Εἰμαρμένη
 Οἶμοι! κωφή, τυφλή, σκληρὰ καὶ ἀγρία
 Φωνάζει εἰς τὴν στιγμὴν. . . «Θάνατε, στέκεις;
 » Οὕτως ἐγράφθη. . . ἀνάγνωσε. . . » τί λόγος,
 Ὅστις λακτίζων τὴν ψυχὴν, τὴν ρίπτει
 Εἰς ὄνυχας σκληρᾶς Ἀπελπισίας!
 Λόγος σκληρός. . . Τοὺς ὀφθαλμοὺς σου κλείσε. . .
 Θερίζει ὁ Χάρων τὰς χρυσᾶς ἐλπίδας.
 Γλυκὺς ἀστήρ ἔστὼν γαλανὸν αἰθέρα
 Συχνὰ χαμογελῶν λαμπρὸς ὑψοῦται
 Ὡς τε νικᾷ τὴν φύσιν τῶν ἀστέρων,
 Σχίζει τὸ κύμα μὲ λαμπρὰς ἀκτῖνας
 Ὡς ἀνατέλλουσα Σελήνη. . . ὁμοίως
 Γλυκὺς ἐφάνης. . . Μειδιοῦν τὰ πάντα.
 Μὲ λαμπρὰ δῶρα σὲ στολίζει ἡ Φύσις
 Μὲ τ' ἄνθη εὐθὺς τῆς ἀρετῆς σὲ στέφει
 Ἐλπίς γλυκεῖα τῶν δυστυχῶν γονέων,
 Δεσμεύεις τὰς ψυχὰς μικρῶν, μεγάλων,
 Καὶ μολοντοῦτο καθὼς ἄνθος πίπτεις,
 Ὅπερ αὐξάνει εἰς δροσερὰν κοιλάδα
 Εὖοσμον, τρυφερὸν, γλυκύ, χαρίεν,

Καὶ μολοντοῦτο τὸ πατεῖ διαβαίνων,
 Εἷς χωρικός... τί τοῦτο!... φεῦ! τί τοῦτο!
 Εἶναι γραμμένον ἢ δὲν εἶναι πότε
 Γίνεται χῶμα ἢ σάρξ; ὦ Φίλιππέ μου,
 Πόσον εἶναι ἀκατάληπτος τοῦ ἀνθρώπου
 Ἡ φύσις, ἡ ζωὴ! Πῶς ταλαντεύει
 Ὅταν ὁ νοῦς κυκλώσῃ τὰ πτερὰ του
 Καὶ φῶς ζητῶν, εἰσέρχεται εἰς τὸ σκότος.
 Ἄχ! ἦτο δυνατόν νὰ ζήσης ἄλλο,
 Νὰ φύγῃς τὴν σκληρὰν τύχην; Δὲν τρέχεις (4)
 Τοῦ Ὠκεανοῦ τὰ κύματα νὰ φθάσῃς
 Εἰς τὴν ἀφροστεφῇ τοῦ Βαῦρῶνος
 Πατρίδα εὐθύς; Οἱ ἄνεμοι θὰ κλίνουν
 Τὴν κεφαλὴν ἐμπρὸς τοῦ ἱστιοφόρου
 Ἀτμοβολοῦντος κήτους καθὼς τόσαι
 Νηρηίδες τοῦ Μύθου, ὅταν ὑψόνῃ
 Τὴν κεφαλὴν ὁ Ποσειδῶν... Ἄ! φύγε...
 Ὡς αὖρα φύγε, ἥτις πρὸς τὸ ἐσπέρας
 Ἀφίνει ἡδεῖα τῆς μοσχοδόλου Χίου
 Τὰς παραλίας εἰς κύματα πετῶσα
 Τίς δὲν τὸ βλέπει; Μειδιοῦν τὰ πάντα
 Ὡς τὰς ἀνθηρὰς ἀκτὰς τῆς θείας Ἑλλάδος.
 Αὖραι τερπναί, γλυκύταται καὶ ὠραῖαι
 Παίζουσιν πᾶσαν Αὐγὴν, ὅταν ὑψοῦται
 Ἐρωτικῶν πτηνῶν ἡ ἁρμονία
 Καὶ ἡ γῆ τοὺς οὐρανοὺς, τὴν γῆν ἐκεῖνοι
 Ἐρωτεύουν... Τὸ βλέπω, Φίλιππέ μου...
 ἔχω καὶ ἐγὼ ψυχὴν, ἥτις τ' ὠραῖον
 Βλέπουσιν λησμονεῖ τὰ πάντα... Ἐνταῦθα

Ἡ Καλλονὴ καὶ αἱ Χάριτες· ἀλλ' ὅμως
 Ἡ Τέχνη Βασιλὶς παλεύει τώρα
 Μὲ τὴν Φύσιν αὐτὴν ἐντὸς τῶν κόλπων
 Τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπὸ τοὺς εὐρυχώρους
 Τῶν Νήσων οὐρανοῦς, αἵτινες βλέπουν
 Ἐλευθέρους Ἡμέρας νὰ στολίζουν
 Ὅλην αὐτῶν τὴν ἑκτασιν. Ἀκούεις;
 Αἰσθημά τι κρυφὸν σοῦ λέγει «φύγε» (5)
 Σὺ δὲν τ' ἀκούεις; Δὲν θέλεις τῆς Μητρὸς σου
 Ν' ἀφήσης τὰς ἀγκάλας; Πεπρωμένον
 Εἶναι λοιπὸν σὺ νὰ χαθῇς; Ἐν ξίφος... (6)
 Ὡ ξίφος τρομερόν, γέννημα τοῦ Ἄδου!
 Ὅστιν πόδα σὲ πληγόνει... ὦ φύγε, ὦ φρίκη
 Ὀφιοπλόκαμε, φύγε, Ἀπελπισία...
 Μ' ἐσταυρωμένας τὰς λυσσώδεις χεῖρας,
 Μὲ βλέμμα πρὸς τὴν γῆν, ἐδῶ τί θέλεις;
 Μένουν εἰσέτι ἐλπίδες... ἐγὼ βλέπω
 Νὰ στίλβουν τὰ πτερὰ των καθὼς κόμαι
 Χρυσοζάνθου Θεᾶς... Ὡ πῶς ἀσπρίζεις
 Καθὼς περιστερὰ μικρόν τι πλοῖον. (7)
 Σχίσσε τὸ κύμα, ὦ πτέρυξ τοῦ νοός μου,
 Τρέξε εἰς αὐτὸ καθὼς πτηνὸν ποῦ τρέχει
 Νὰ εὖρη νὰ δροσισθῇ... τρέξε... τί τοῦτο!

Ζέφυροι, κύματα, ἄνεμοι τὸ πλοῖον
 Εἰς τὴν στιγμὴν ὠθείσατε... εἶναι πλήρες
 Ἐλπίδων νεογνῶν... φέρει σωτῆρα
 Τοῦ δυστυχοῦς νεανίσκου... τρέξε... φθάσε...
 Μία στιγμὴ μένει... φθάσε, ὦ πλοῖον... τί τοῦτο!
 Οἱμοι! Στρέψον ὀπίσω... φεῦ! τὰ ἱστία

Καταμάρωσε εὐθύς... ἐσβέσθη ὁ λύχνος.
Καὶ ὁ λύχνος μετ' αὐτοῦ χρυσῶν ἐλπίδων.

Σ' αὐτὰς τὰς ὑψηλὰς χώρας ποῦ χαίρεις
Ἐν μέσῳ τῶν ἀγγέλων, ψυχὴ θεία,
Αὐτοῦ ποῦ ὁ Πλάστης σ' ἔκραξε αἰωνίως
Ὅπως μ' αἰθαλῇ ἄνθη σου στέψη
Τὰς ἀμιμήτους ἀρετάς, σου δώση
Γαλήνην μεταξὺ τῆς θείας ἐκείνης
Τῶν ἀγαθῶν ψυχῶν λαμπρᾶς χωρίας,
Θέλεις ἰδεῖ πολλὰς ψυχάς, ὦ φίλε,
Ποῦ ἵχνος βαθὺ 'στὰ δακρυσμένα στήθη,
'Στὴν λυπημένην μου καρδίαν ἀφῆκαν.

Εἰπέ πῶς ζῶσι εἰς τὴν ψυχὴν μου... εἰπέ τους
Πῶς τραγωδῶ περίλυπος, πῶς σχίζω
Τῶν ἐρήμων τὰς αὔρας... τοὺς Ζεφύρους
Καθὼς φιλέρημον πουλὶ 'στοὺς κλώνους
Ψάλλων θρηνεῖ... καὶ ὁ διχβάτης στέκει...
Λέγει πῶς χαίρει... καὶ κινεῖ τοὺς κλάδους
Ὅπως παίξῃ μ' αὐτὸ καὶ αὐτὸ τὸ μαῦρον
Εἰς ἄλλους κλώνους λυπηρόν, εἰς ἄλλας
Πρασινάδας πετᾷ ὅπως θρηνήσῃ...
Ἐλεύθερον τοῦλάχιστον 'στοὺς θρήνους...

Ἐσβέσθης ναί· ἀλλ' ἡ ἀρετὴ σου, ὦ φίλε,
Δὲν ἐσβέσθη 'στὸ ρεῦμα τῶν δεινῶν σου...
ἔτι μᾶλλον κρυμμένη εἰς τὴν ὀμύχλην
Τοῦ παγωμένου τάφου. (ἐὰν ᾦναι ὀμύχλη
'Στοῦ Φιλίππου τὸν τάφον)... ἔτι μᾶλλον
Ὡς Νύμφη τ' οὐρανοῦ λάμπει γελῶσα.
Οὕτως ὅταν τὴν νύκτα 'στὸν αἰθέρα

Μαῦραι, πυκναὶ νεφέλαι σκορπισμέναι
 Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν Ἄδην παριστάνουν,
 Καὶ τ' ἄστρα βλέπεις ἐρυθρά, διακρίνεις
 Βροντοτριζούσας ἀστραπάς, ὑψοῦται
 Ἐξαίφνης τὸ ἡμισέληνον ἔστους κόλπους
 Ὅχι πυκνῆς νεφέλης, καθὼς εἶναι
 Ἐκεῖναι τῆς νυκτός, ἀλλ' εἰς νεφέλην
 Μόνον ἀχνήν, καὶ ἀντί νὰ χάσῃ ὀλίγον

Τοῦ παλλεύκου φωτός... ἔστους ὀφθαλμούς μας
 Μ' ἀπάτην θελκτικὴν στρογγύλους ὅλος
 Φαίνεται ὁ δίσκος τῶν Ἐρώτων... Οἴμοι!

Πρέπει νὰ παύσω... ἡ φίλη Νύμφη... μόνη

Σύντροφος καὶ παρήγορος εἰς ταῦτα (1)

Τὰ ἀναμμένα μου στήθη, παῦσε ὀλίγον,

Ἄφες τῶν τάφων τὴν Σιγὴν καὶ σίγα...

Μοῦ φωνάζει μακρόθεν... χαῖρε... ὦ χαῖρε,

Ἀγγελικὴ ψυχὴ. Γλυκὺς ἄς ᾔηται,

Ὁ ὕπνος σου γλυκὺς καθὼς ἡ λύρα

Ἦτις τὰ δάση, τὰς τερπνὰς κοιλάδας

Ἔμαθε ν' ἀντηχοῦσιν Εὐρυδίκη.

Τ' ἄστρα, τὸ πᾶν μαγεύουσα, τὴν νύκτα...

Εὐρυδίκη, Εὐρυδίκη. Ἡδὺς ἄς ᾔηται

Ἄς ᾔηται ἡδὺς καθὼς τοῦ Φθινοπώρου

Νυκτερινὴ βροχή... καθὼς δροσοῦλα

Ἦτις δίδει ζῶν ἔσ' ἄνθη, ἔσ' ἀχόρτα

Ὅταν τὸ Θέρος τοὺς κρατῇ σκυμμένην

Τὴν κεφαλὴν ἔσ' τὸ κάθισμα τοῦ Ἡλίου.

Κοιμήσου... ἄς ᾔηται ἡδὺς καθὼς οἱ θρῆνοι

Τῶν καθαρῶν παρθένων τῆς Σκοτίας, (2)

Ὅταν ᾿ς τὸν τάφον τοῦ ἐραστοῦ μὲ κόμας
Λελυμένας φυτεύουσιν ἰτέας
Καὶ τὰ ῥοδόκρινα στήθη κτυποῦσαι
Στέφουσι μ' ἄνθη τὴν πλάκα τοῦ τάφου...
Κοιμήσου, Φίλιππέ μου... Βλέπω τώρα
Νὰ γελᾷ τὴν σκιάν σου... Ἄχ! εἶναι πλάνη
Τοῦ νοός μου... Κοιμήσου, Φίλιππέ μου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(1) Ὁ νέος οὗτος εἰς τὸ 18ον περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, τὰς 20 Ἀπριλίου 1854 μετέβη εἰς τὴν ἄλλην καὶ αἰώνιον ζωὴν.

Βαθεῖα λύπη εἰς ἅπασαν γενικῶς τὴν πόλιν καὶ φαρμακερὰ πληγὴ εἰς τὰ στήθη τῆς νεολαίας. Διὰ νὰ λάβῃ τις ἰδέαν τοῦ τοιοῦτου νέου ἔπρεπε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Προικισμένος μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα τῆς φύσεως καὶ τετράπλουτος ἐνταυτῷ, ἦτο ὁ ταπεινότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ μεγάλη αὐτοῦ πνευματικὴ ἀνάπτυξις καὶ εὐφυΐα ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἤθελε βεβαίως γεννήσῃ τὸν φθόνον εἰς ἀδύνατά τινα στήθη τῶν συμμαθητῶν του καὶ εἰς ἄλλους ἐγείρει τὸ ἄδικον ἐκεῖνο μῖσος, τὸ ὁποῖον τρέφουσι τινὲς κατὰ τῶν καλητέρων αὐτῶν, γέννημα ὄχι μόνον τοῦ φθόνου ἀλλὰ καὶ γιγαντιαίου τινὸς Ἐγωϊσμοῦ, ἐὰν τὸ χαμόγελον καὶ ἡ τρυφερότης τῆς καρδίας αὐτοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ μαλακύνωσι καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν.

(2) Ἰδὲ τὰς δύο ἀκολούθους νεκρολογίας.

ΤΩ ΦΙΛΙΠΠΩ ΚΟΡΑΓΓΙΩ.

Οἶμοι! Σὺ ὑπῆρξες, Φίλιππε.

Ἄ! Δὲν ὑπάρχεις πλέον —

Βορρᾶς μὲ βίαν κατέκοψε

Τὸ ἄνθος σκληρῶς τῶν νέων —

Διατί δὲν χύνω δάκρυα

’Σ τὸ μνημῆμά του πικρά;

Πόνος βαθύς, σκληρότατος

Τὰ δάκρυά μου ξηραίνει —

Ἄ! Φίλιππέ μου! Ἄ! Φίλιππε!

Ἰδοὺ τὸ πλοῖον προβαίνει...

Μὴ δυστυχεῖς, μὴ χαίρετε,

Τὸ πνίγουν τὰ νερά.

Ἄ! Δὲν σὲ βλέπω, φίλε μου.

Ἰδέα τρομερωτάτη!

Ὑπῆρξες, καὶ τὴν μνήμην σου

Πᾶσα ψυχὴ φυλάττει.

Ταῦτα τὰ λόγια ἐξέρχονται

Πικρῶς ἀπ’ τὴν ψυχὴν.

Ὑπῆρξες! Ἐὰν τὰ βλέμματα

’Σ τὸν Κόσμον διευθύνῃ,

Φεῦ! ἡ ψυχὴ ποῦ ἐπέταξε

Καὶ πόνους μᾶς ἀφίνει,

Θὰ ἰδεῖ πῶς εἰς τῶν φίλων του

Τὰ στήθη ἔχει ζωήν.

Θλίψις παντοῦ καὶ δάκρυα —

Δὲν εἶναι ἐλπίς, κοιμᾶται·

Ἵπνον κοιμᾶται αἰώνιον...

Τὰ στήθη μὴ κτυπᾶτε...

Μὲ τῆς ψυχῆς τὰς πτέρυγας

Ἵς τοὺς οὐρανοὺς πετᾷ.

Ὁξύνοὺς καὶ βαθύπλουτος

Καὶ ταπεινὸς καὶ φίλος

Τὸ μῖσος δὲν ἐγνώρισε

Καὶ δὲν ὑπῆρξε ὀργίλος

Ἄ! σκληρὰ μοῖρα! Τρόπαια

Ἵστην γῆν ἔχεις πολλά.

Τῶ ΑΥΤῶ.

Θρηνεῖ, θρηνεῖ τὸν Πλάστην τῆς,

Πενθοφοροῦσα, ἡ Φύσις.

Ἡμέρα, φεῦ! δακρύβρεκτος!

Ἄ! Φίλιππέ μου, ἐπίσης

Καὶ σὲ θρηνοῦν οἱ φίλοι σου,

Ποῦ ἀπλόνεις τὰ πτερά.

Γλυκὺς ἀστὴρ ἀνέτειλες

Ἵτὸν ἥσυχον αἰθέρα.

Μ' ἀγγελικὸν μειδίαμα

Σ' ἐφίλει πᾶσα ἡμέρα,

Ἀλλ' οἴμοι! τώρα σύννεφα

Σ' ἐκάλυψαν πυκνά.

Ὅτε σκληρὸς ἐξέτεινε
Ὁ θάνατος τὴν χεῖρα·
Στέκει, τὸ ἀχνόν σου μέτωπον
Ἄ! πιάνει εὐθὺς ἡ Μοῖρα,
Σοῦ λέγει «κράζει ὁ Κύριος
Ὅλας τὰς θείας ψυχάς».

Ἄ! Φίλιππέ μου! ἐν δάκρυον
Τότε σὺ μόνον χύνεις.
Ἄ! θ' ἀποθάνω ἐφώναξες,
Καὶ τὴν ψυχὴν σου ἀφίνεις...
Κλαῦσε, ψυχὴ μου... ὦ κύτταξε
Τοῦ Κόσμου τὰς πληγάς.

Ἄ! τί πληγὴ 'ς τὴν τάλαιναν,
Τοῦ φίλου μου μητέρα!
Ὡ πῶς κατεφαρμάκωσε
Τὸν δυστυχῆ πατέρα!
Ἐσβέσθη τὸ γλυκύτατον
Τῶν ὀφθαλμῶν των φῶς·

Ἐσβέσθη· μόνον ἔμεινε
Διηνεκὴς ἡ μνήμη,
Καθὼς θεὰ παρήγορος
Εἰς τὰς ψυχάς... ἀλλ' οἴμοι!
Ἴδου τὸ μνημα... ὦ Θάνατε,
Σὲ βλέπω εἶσαι σκληρός.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ.

Ο ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΑΦΡΟΥΛΑ.

Ἀφ' οὗ εἶχε παίξῃ ὁ Αὐγερινὸς 'ς τὸν οὐρανὸν 'λιγάκι,
Καὶ ἀγάλλια, ἀγάλλια ἀρχίνησαν νὰ σβένοντ' ὅλα τ' ἄστρα,
Ὁ Κρίνος ὁ τραγουδιστής, π' ἀγάπα τὴν Ἀφροῦλα,
Ὁ Κρίνος, ποῦ ἦταν εὐμορφος 'σάν φεγγαριοῦ ἀκτῖνα,
Ὁ Κρίνος βγῆκε σὲ βουνὸ νὰ περπατήσῃ 'λίγο. —
Πράσινον ἦτο τὸ βουνὸ ἀπ' τὸ πολὺ χορτάρι.
Ἦσαν τὰ δένδρα ἀπ' τὸν ἀνθὸ 'σάν χιονισμένοι βράχοι,
Ὁ Κρίνος ὅμως τὴν καρδιὰ τὴν εἶχε πληγωμένη. —
Εἶχε χλομὸ τὸ πρόσωπο καὶ ἀρχίνα καὶ 'μιλοῦσε.
Ἐφυγε ἡ νύκτα ὀλόμαυρη, ἔφυγε τὸ σκοτάδι·
Λάμπει τὸ κῦμα 'ς τὸ γιαλό, ἡ ἀνατολὴ ῥοδίζει.
Ἐνα δυὸ ἄστρα μοναχὰ 'ς τὸν οὐρανὸν ξανοίγω. —
Ψυχὴ μου, δὲν εὐφραίνεσαι; ψυχὴ μου, τί λυπῆσαι;
Κύτταξε δένδρα τρυφερά, κύτταξε πρασινάδα.
Ἄκουσε τὸ μουρμυρισμό, ποῦ κάνουνε αἱ βρυσοῦλες.
Πουλάκλα κοιλαδεῖτέ μου, ἐρωτικὰ πουλάκλα.
Διατί 'ς τὰ στήθια μου ἡ ψυχὴ κάτι κακὸ προβλέπει.
Μὴ παύετε, πουλάκλα μου, γλυκὰ νὰ κοιλαδῆτε.
Ἄχ! τὰ καῦμένα κύτταξε 'σταῖς βρύσαις πῶς πετᾶνε.
Τσιμποῦνται, βρέχονται, πηδοῦν καὶ εἰς τὰ κλαδάκια πάλιν
Γυρίζουσι σιμὰ σιμὰ μὲ τὸ γλυκό τους τέρι. —

Πές μουτε σεῖς πουλάκια μου τί νά νε αὐτὸ ποῦ ἀκούω ;
Ὅποῦ εἶναι τόσο λυπηρό ; — Τὰ κύματα ἴσως κλαῖνε. —
Κάτου 'ς τοὺς βράχους τοῦ γιαλοῦ, σχίζονται, ναὶ τὰ βλέπω.
Δὲν εἶναι τίποτε, ψυχὴ, ψυχὴ μου, μὴ λυπῆσαι.
Ἄ ! κάτου 'ς τὴν ἀκρογιαλιὰ 'σάν ἓνα σῶμα βλέπω,
Εἶναι λαμπρὸ 'σάν ἥλιος, ἄσπρο 'σάν τὸ φεγγάρι.
Τί κοκκινίζει ἐκεῖ σιμά ; . . . καὶ ποῖος ἤξεύρει ; τρέχω
Ἄχ ! ναῦρω τὴν ἀγάπη μου τὴν λιγερή μου Ἀφροῦλα. —

Ἐλεγε ταῦτα ὁ πιστικὸς ὅταν τὸ Μύρτο βλέπη.

Σιμά 'ς τὸ Μύρτο ἔτρεχε κάτασπρη προβατῖνα,
Καὶ τὸ κουδοῦνι τοῦ λαιμοῦ ντὴν ντάν, ντὴν ντάν σημαίνει.
Ἐν ᾧ τὰ δυὸ ἀρνάκια τῆς 'ς τοῦ Μύρτου ταῖς ἀγκάλαις
Βελάζουνε, ἀκοῦς ντὴν ντάν καὶ τὸ μπὲ μπὲ τῆς Μάνας.

ΚΡΙΝΟΣ

Μὴν εἶδες Μύρτο τὴν θεά, τὴ λιγερή μου Ἀφροῦλα ;

ΜΥΡΤΟΣ

Καλῶς τὸ παλλικάρι μου, τὸν Κρίνο τὸν Λεβέντη.
Ἐπαιζε ἀκόμη ὁ Αὐγερινός, ὅποῦ εἶδα τὴν Ἀφροῦλα,
Εἶδα, ναὶ τὴν ἀγάπη σου εὐμορφη 'σάν τὸν Ἥλιο,
'Σάν τὸ δοξάρι τ' οὐρανοῦ ὁπόταν 'λίγο βρέχει.
Εἶχ' ἓνα νόστιμο παιδὶ 'ς τοὺς κόλπους, ποῦ 'σάν γάλα
Εἶναι ἄσπροι, καὶ 'σάν τοῦ βουνοῦ τὰ χιονισμένα πλάγη.

ΚΡΙΝΟΣ

Τί σοῦ εἶπε λέγε, Μύρτο μου, τί σοῦ εἶπε ἡ μαύρη Ἀφροῦλα ;

ΜΥΡΤΟΣ

Μ' ἐκύτταξε καὶ 'γέλασε καὶ 'κάθισε καὶ μοῦ εἶπε.
« Εὗρηκα τοῦτο τὸ παιδὶ σὲ πράσινη κοιλάδα,
» Ἐκλαιγε τὸ κακόμοιρο, μ' ἐκύτταζε τὸ μαῦρο.
» Σήκονε τὰ χεράκια του, κ' ἔλεγες πῶς μὲ κράζει.

» Ἄ ! δὲν ἀφίνω ἐν' ὀρφανὸν νὰ ξεψυχήσῃ, Μύρτε.
» Τὸ 'πῆρα εὐθὺς τὸ 'φίλησα, καὶ εἰς ταῖς ἀγκάλαις τῷ χῳ. »
Μοῦ ἔλεγε ταῦτα καὶ ἔφευγε καὶ τὸ 'φιλοῦσε ἀκόμη.
Μοῦ φαίνεται πῶς 'κίνησε εἰς τὸ γιᾶλὸν νὰ πάῃ.

Ὁ Κρῖνος ὡσάν τ' ἄκουσε εὐθὺς νὰ τρέξῃ θέλει
Γιὰ ναῦρῃ τὴν Ἀφροῦλά του, τὴ λιγερὴ του κόρη. —
'Σάν Ἀετὸς ἐκίνησε κ' ἐκεῖ σιμὰ 'πανταίνει
Τὸν Δρόσο ποῦ εἶχε τὴν καρδιά γιὰ ν' ἀγαπᾷ τοὺς φίλους.

ΚΡΙΝΟΣ

Ὅλος σὺ τρέμεις, Δρόσε μου, σάν καλαμιὰ 'ς τὸν κάμπο.
Καθὼς κερὶ νεκρώσιμο εἶσαι χλομός. Μὴν εἶδες,
Μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη μου, τ' εὐμορφο κιπαρίσσι;
Καὶ ὁ Δρόσος δὲν ἐμίλησε, καὶ τρέμοντας δακρίζει.
Τὸν βλέπει ὁ Κρῖνος, καὶ ἄχνισεν 'σάν τοῦ γιᾶλου τὸν ἄμμο.

ΚΡΙΝΟΣ

Μίλησε, Δρόσε, ὀγλίγωρα, τί τρέμεις; τί δακρύζεις;
Κάτι θὰ σοῦ 'φαρμάκωσεν τὰ φύλλα τῆς καρδιάς σου.
Μὴ μὲ πληγόνεις, Δρόσε μου, μὴν εἶδες τὴν Ἀφροῦλα;

ΔΡΟΣΟΣ

Ὁ Μόσχος 'κεῖνο τὸ σκυλί, ὁποῦ τὴν ἀγαποῦσε,
Καὶ αὐτὴ δὲν τὸν ἐκύτταζε κ' ἔφευγε ἀπὸ σιμὰ του,
Τί νὰ σοῦ 'πῶ; τί νὰ σοῦ 'πῶ; Ἄ ! Κρῖνέ μου, τὴ μαύρη
Μ' ἓνα παιδί τὴν ἔρριψε ἀπὸ τὸν βράχο κάτου. —
Ἡ λιγερὴ ἐχάθηκε, καὶ ὁ Μόσχος φεύγει ὡς τόσο.
'Σάν ἀετὸς ποῦ καίεται ἀπὸ τ' ἀστροπελέκι
Ὅταν μὲ μιᾶς τὸν οὐρανὸν μαυρίλα τὸν πλακόνῃ,
Ἐμεινε ὁ Κρῖνος 'ς τὴν στιγμὴν, ἔπειτα τρέμει, ἀνάπτει
Καὶ τρέχουσι καὶ δυὸ μαζὶ γιὰ ναῦρουνε τὸ Μόσχο·
Τὸν εὗρηκαν, τὸν 'σκότωσαν, τὸν ἔκαμαν κομμάτια,

Καὶ ἀφ' οὗ τὸν πάτησε καλὰ ὁ Κρίνος δακρυσμένος,
Χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε, 'σὰν νὰ 'ψυχομαχοῦσε,
Ἐρχονται μὲ τὸν φίλον του 'στὴν σκοτωμένη Ἀφροῦλα.
Τὸ κύμα τὴν ἐκύτταζε κ' ἐσχίζετο 'στὸ βράχο.
Ἄχ! ἦτανε ἡ λιγερὴ 'στὸν ἄμμο 'ξαπλωμένη. —
Εἶχε τὰ στήθια ὀλάνοικτα, εἶχε γυμνά τὰ χέρια.
Τὰ μάτια τῆς ἐκύτταζαν τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ αἶμα
Ἀκόμῃ ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς ἔσταζε τῆς καυμένης.
Σιμά τῆς ἦτο τὸ παιδί, καὶ ἐκεῖνο σκοτωμένο.

Καθὼς τὴν εἶδε ὁ Κρίνός τῆς εἰς τὰ αἵματά χωμένη,
Ἐπεσε κάτου 'σὰν ξερὸς, ἔπειτα σκοτισμένος
Τρέχει καὶ τὴν γλυκοφιλεῖ, τρέχει τὴν ἀγκαλιάζει.
Ἀφροῦλά μου, Ἀφροῦλά μου, τί σοῦ 'μελλε, ψυχή μου;
Ἦλιε, ποτὲ δὲν θὰ μὲ 'δεῖς μαζὶ μ' αὐτή... πεθαίνω.
Τὴν 'φίλησε καὶ ἄλλῃ φορὰ, καὶ τρέμοντας 'πιθώνει
'Στὰ στήθια τῆς ἀγάπης του τὸ μαῦρό του κεφάλι. —

Ἐπεσε πρῶτα ἡ νεραντζιά, πίπτει τὸ κυπαρίσσι.
Ἐπεσε πρῶτα ἡ πέρδικα, τώρα μὲ μιᾶς σκοτόνει
Τὸν ἀετὸ ποῦ 'πέταε 'στὰ κορφοβούνια ὁ Χάρος.

Φαρμάκια πάντα 'γέννησε καὶ πόνους ἡ ἀγάπη·
Χωρὶς ἀγάπη δὲν 'μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ ὑπάρξῃ.

ΜΥΡΤΟΥΛΑ.

Βιαίνουν τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ με τὴ δροσάτη νύκτα
Καὶ ρίπτουν φῶς γλυκύτατο εἰς τοῦ γιαλοῦ τὸ κύμα.
Ὡ φεγγαράκι μου λαμπρό, χαριτωμένο ἀστέρι,
Εἶδες ἀπόψε, ὡς ἔβλεπες, τὴ λιγερὴ Μυρτοῦλα,
Καθὼς τριγὼνα εὐμορφη νὰ κάθεται νὰ κλαίῃ
Εἰς τοῦ γιαλοῦ τὸν κάτασπρο ἀγριωμένον βράχο;
Κάθε βραδιά τὴν ἔβλεπα, ὅπῃ ταν παίζῃ ἡ πούλια,
Μὲ τὰ χρυσᾶ της τὰ μαλιὰ ἔστὰ στήθια της ῥιμμένα,
Μὲ τὸ κεφάλι χαμηλὸ ἔστὸ χέρι ἔκουμπησμένο
Νὰ κάθεται νὰ τραγουδῇ λυπητερὸ τραγοῦδι.
Ἄ! τὸ τραγοῦδι ἔκανε ταῖς πέτραις νὰ ῥαγίζουν.
Ἐβγήκε με ῥόδα ἡ Αὐγὴ καὶ ἔφωτισε τὸν κόσμον,
Καὶ τὰ πουλιὰ ἀρχινήσανε νὰ γλυκοκοιλαδοῦνε.
Ἡ λιγερὴ δὲν φαίνεται, ἡ λιγερὴ ἔχαθη.

Ἡμέρα, νύκτα ἔκλαιε τὸν δύστυχόν της Μύρτο.
Μύρτο μου, διατί μ' ἄφησες; — Οἱ κάμποι σὲ ζητοῦνε·
Βράχοι καὶ ὄροι καὶ βουνὰ γηρεύουν τὸν λεβέντη,
Καὶ τὸ μικρὸ ἀρνάκι μας μπε μπε μπε μπε... φωνάζει,
Καὶ ἀλαφιασμένο σὲ ζητεῖ καὶ δὲν σ' εὐρίσκει, Μύρτο.
Ἄ! σὺ γλυκιὰ ψυχοῦλά μου θὰ με φιλήσῃς ἄλλο;
Εἰς τ' ἀναμμένα στήθια μου θὰ χύσῃς κἀνὲν δάκρυ;
Ὅ' ἀνοίξῃς ταῖς ἀγκάλαις σου γιὰ νὰ με γλυκοσφίξῃς;
Ποῦ τρέχεις τώρα ἔστ' ἄρματα λεοντάρη ἀγριωμένο;
Ἀνάπτεις, σφάζεις, πολεμεῖς. Τὴ δύστυχη Μυρτοῦλα
Ἀπὸ τὸ νοῦ σου ἐξέχασες καὶ δὲν τὴν θυμᾶσαι

Ἐν ᾧ γλυκὰ 'τραγούδαε, εὐμορφη 'σάν τὸ βόδο,
Ποῦ ἀρχίζει ἀγάλια τὸ πρῶτ' τὰ φύλλα του ν' ἀνοίγῃ,
Ἀκούει πῶς ἐσκοτόθηκε 'ς τὸ πόλεμον ὁ Μύρτος.
'Στὸ στόμα τσ' ἔμεινε ἡ φωνή, στ' ἀραχνιασμένα στήθια.
Τηράζει τὰ 'ψηλὰ βουνά, τὰ κορφοβούνια βλέπει
Καὶ χύνει δάκρυα λυπηρά, ἔπειτα τρέχει ἡ μαύρη
Καὶ πέφτει μὲς τὰ κύματα ἀπελπισμένη κόρη. —
Ὡ κλαύσετε ψηλὰ βουνά καὶ κάμποι 'στολισμένοι,
Κλαύσετε βρύσαις καὶ νερὰ ποῦ 'πλένετο ἡ Μυρτοῦλα,
Καθὼς τὸ γάλα κάτασπρη, γλυκιὰ 'σάν τὸ φεγγάρι
Ὅταν 'ς τὸ κύμα τοῦ γιαλοῦ 'ξαπλόνῃ τὴν ἀκτῖνα.
Ἡ λιγερὴ ἐχάθηκε, ἡ λιγερὴ δὲν εἶναι.
Ἦτανε δένδρο φουντωτό, πράσινη νεραντζοῦλα,
Τώρα δὲν εἶναι τίποτε, ξερὸ κλαδί καὶ φύλλα. —
Καὶ αὐτὰ τὰ φύλλα εἶναι ξερὰ καὶ τὰ πατοῦνε ὅλοι.
 Διαβάταις, ποῦ διαβαίνετε, διαβάταις, ποῦ περνᾶτε,
 Ἄ! μὴ πατῆτε τὰ ξερὰ καὶ μαραμμένα φύλλα.
Μὴ σχίσῃ ἡ γῆ καὶ σᾶς εἰπεῖ ἐδῶ κοιμᾶται ἡ κόρη,
'Ποῦ 'ταν περδίκι τρυφερὸ 'ποῦ 'τα νε περιστέρα.
 Διαβάταις, ποῦ διαβαίνετε, διαβάταις, ποῦ περνᾶτε,
 Πάρτε δύο φύλλα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ φέρτετα 'στὴ μάνα,
'Στὴ μάνα ποῦ τὴν ἔχασε καὶ πικροαναστενάζει,
 Νὰ τὰ φιλήσῃ μιὰ καὶ δύο, παρηγοριὰ νὰ λάβῃ.

ΔΕΣΠΩ.

Ἡ Δέσπω κόρη τρυφερή, ἡ Δέσπω λουλουδάκι,
Ἦτανε ῥόδο τ' Ἀπριλιοῦ ὁποῦ 'μοσχοβολοῦσε,
Ἦτανε καὶ μονάκριβη, τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι,
Ὅλοι οἱ λεβένταις τοῦ Σουλιοῦ, τ' ἄξια τὰ παλλικάρια,
Ποῦ 'κόψανε τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ τὸ τρομερὸ τ' ἀσκέρι,
Ἦσαν λολοὶ ἀπ' τὴν φωτιὰ ποῦ τσ' ἔκαιε τὰ σπλάγχνα,
Ποῖος νὰ τὴν κάμῃ τέρι του, γυναῖκα νὰ τὴν ἔχῃ.

Ἡ κόρη δὲν τὴν ἔμελλε, ἐξεφαντοῦσε μόνη.
Καὶ 'σταύρωνε τὴ μάνα της 'στὴν ξενιτεὶά νὰ πάῃ.

Ἐγὼ εἶμαι, μάνα μ', εὐμορφη ἐγὼ εἶμαι κοπελοῦλα·
Ὅλοι οἱ λεβένταις τοῦ Σουλιοῦ ὅλοι μὲ θέλουν τέρι.
Καὶ ἐγὼ ζητῶ τὴν ξενιτεία, 'στὰ ξένα νὰ γυρίσω,
Νὰ ξεφαντόσω μιὰ φορά, νὰ ἰδῶ καὶ τόπους ἄλλους,
Νὰ 'πάγω πέρα 'στὴν Φραγγιά νὰ ἰδῶ τὰ παλλικάρια,
Νὰ ἰδῶ τί ἄρματ' ἔχουνε, ἂν ἦν' καὶ αὐτοὶ λεβέντες,
Ἄν ἦναι λύκοι γιὰ τσ' ἐχθροὺς καὶ ἀρνάκια γιὰ τσοῦ φίλους,
Ἄν ἀγαπᾶν τσῇ κοπελιαῖς τσ' εὐμορφαις 'σὰν κ' ἐμένα.

Ὅχι Μυρτοῦλά μου καλή, χαριτωμένη κόρη,
Μεῖνε σιμὰ 'στὴ Μάνα σου νὰ σὲ γλυκοτηράζῃ,
Νὰ χαίρεται ἡ καρδοῦλά της νὰ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ της.
Πέρα τσοῦ τόπους τσῇ Φραγγιάς, ἐκεῖ ποῦ ζοῦνε οἱ Φράγγοι
Δὲν εἶναι ἀγάπη τρυφερή, δὲν εἶναι ἀγάπη, κόρη.
Τὰ παλλικάρια παίζουνε, γελοῦν μὲ τσῇ κοπέλαις,
Λέγουν πῶς ἔχουν 'στὴν καρδιά τὸν ἔρωτα κρυμμένο
Μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο μὲ φέρσιμο τσῇ τέχνης

Εἰς τὰ νερά τσῆ σέρνουνε εἰς τὰ νερά τσῆ φέρνουν
Καὶ πνίγονται αἱ βαρκοῦλες των, τὸν ἥλιον πλὺ δὲν βλέπουν.

Ὅχι μανοῦλά μου καλή, ὅχι θέλω νὰ φύγω·
Ἐβαρέθηκα τὰ πράσινα καὶ ὀλόχαρα βουνά μας.
Θέλω νὰ φύγω ἐδώθενε, θέλω νὰ φύγω, Μάνα.
Φύγε καλή, Μυρτοῦλά μου, μὰ πάρε πρῶτα τέρι.

Ὁ Χάρος ἦτανε σιμά, τὴν ἄκουσε γελῶντας
Τὴν πέρνει αὐτὸς ἔστῃ βάρκα του γιὰ νὰ τὴ σιργιανήσῃ.
Κακὸ σιργιάνι. Ἐχάθηκε ἡ δύστυχη Μυρτοῦλα.

Βαργιοκτυπᾷ καὶ κλαίεται ἔστὸν τάφον της ἡ Μάνα·
Μ' ἓνα ποτάμι τὰ ἔβαλε πῶς τὸ ποτάμι φταίει.
Ἀνίσως σχίσῃ τὰ νερά καὶ βυθισθῇ ἡ βαρκοῦλα,
Δὲν φταῖνε ὅχι τὰ νερά, δὲν φταῖνε τὰ ποτάμια.
Ὁ Κύρις ἔχει τ' ἄδικο ὁποῦ τὴν ἔκυβερνοῦσε,
Ὁ Κύρις ἦτανε ὁ χαμὸς ἔστῃ δύστυχη βαρκοῦλα·
Μὲ τὴ βαρκοῦλα ἐχάθηκε καὶ ὁ Κύρις της ἀκόμη.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ ἐν Κερκύρα

Γ. Ἰπ. Κ. Κανδιάνος. Ῥώμας
Δρ. Ἀλ. Δαμασκηνὸς
Δρ. Κ. Μεταξᾶς.
Δρ. Δ. Φραγκόπουλος
Ἰπ. Δρ. Ἀναστ. Τυπάλδος
 Εὐδίας 2
Δρ. Χ. Τυπ. Πρετεντέρης 2
Δρ. Α. Κούρτσουλας
Δρ. Α. Κογεβίνας
Δρ. Δ. Λαζαράτης
Α. Δ. Μαυρομμάτης
Δρ. Χ. Λαβράνος
Β. Β. Δελβινιώτης
Δ. Δενόβιλης
Ι. Ν. Οἰκονομίδης
Α. Ἐμᾶρ
Δρ. Σ. Κατσαίτης
Ι. Φερεντῖνος
Δρ. Στάμος Νικοκάβουρας 3
Ἰω. Χρόνης
Δ. Βέγιας
Νικ. Φωκᾶς Θεοδωράτος.
Α. Κιαπίνης
Ἀνδ. Ἀργυρόπουλος

Θ. Βιτάλης
Δρ. Ἰω. Μάργαρης
Ἰω. Δ. Ἰγγλέσης 2
Δημ. Δ. Παπανικόλας
Ι. Περέτης
Χριστόδ. Μπριάκος
Διον. Δούσμανης
Ἀναστ. Δούσμανης
Ἄνδρ. Γαρζώνης
Γεώρ. Πετσάλης 2
Σπυρ. Σασσέλας
Γεώργ. Πασχάλης
Κ. Τοπάλης
Ἰωάν. Τοπάλης
Γεώρ. Παχὺς
Γεώγ. Τσιμᾶς
Γρηγ. Σταματόπουλος
Δρ. Γεώρ. Η. Δίπλας
Γεώρ. Κεφαλᾶς
Ἄρις. Κ. Γεωργιάδης
Εὐγένειος Ἀλεξάκης
Γεράσιμος Κ. Ῥαζῆς
Ζαφείριος Σέρβος
Γ. Πέκος
Ἄθαν. Παραμυθιώτης

Γεώργ. Κάγκας
 Γεώργ. Λάμπρος
 Ιάκωβος Κούτλανδ.
 Δ. Τζουλάτης
 Άνδρ. Χρυσοζαβιτζιάνος
 Σ. Κουαρτάνος
 Γεώρ. Τσαγκαρόλος
 Δημ. Λοράνδος
 Στελιανός Πασχάλης
 Περ. Πρετεντέρης
 Β. Μυλονόπουλος
 Άλέξ. Πιέρης Χαλικιόπουλος
 Α. Πετρετής
 Νικ. Βερονίκης
 Ιωάν. Βερονίκης
 Νικόλαος Χρυσοβιτζιάνος
 Αντώνιος Βεκίνης
 Στέφανος Κρεμίδης
 Περικλής Καρύδης
 Κωνσταντίνος Βάσσος
 Τηλέμαχος Σκάρπας
 Διονύς. Ριπαράκης
 Κωνστ. Χριστόπουλος
 Αναστάς. Κ. Ζούλλας
 Πέτρος Δεζώρζης
 Γεράσιμος Παρτίδος
 Γεώργ. Βασιλάς
 Γεώργ. Βαρζέλης
 Π. Λάμπρος.
 Άγγελος Μαντσαβίνος
 Παναγής Π. Μακρής
 Σπυρίδων Μακρής
 Σπυρίδ. Πολυλάς
 Όθων Β. Δεσίλας

*Οι εν Αηξουρίω Κεφαλ-
 ληνίας.*

Δ. Ίερ. Δελλαπόρτας Πρω-
 τοσύγ. Κεφαλληνίας
 Παῦλος Γ. Κούρτσουλας
 Λεωνίδας Βερέττας
 Ίω. Τυπάλδ. Χαριτάτος
 Σπυρ. Άθ. Χωραφᾶς
 Γεράσιμ. Σ. Αντύπας
 Κωνστ. Π. Τυπάλδος
 Μαρίνος Π. Λούζης
 Άλέξανδ. Κατσαίτης
 Θεόδ. Τυπάλδ. Μπασιάς
 Γεράσιμ. Λιβαθινόπουλος
 Άγγελος Ηλ. Τσετσέλης
 Νικ. Τ. Ευδίας π.τ. Πέτρου
 Ευάγγελινός Τ. Κλαδάς
 Δημ. Άθ. Άραβαντινός
 Ίερεὺς Εὐστάθιος Βουλισμᾶς
 Σπυρ. Πολυκαλάς
 Εὐστάθ. Ίερεὺς ὁ Λουβέρδος
 Άθανάς. Πυλλαρινός
 Θεόδωρος Κεφαλάς
 Ίω. Ίερεὺς ὁ Λοβέρδος
 Ευάγγελος Δαλλαπόρτας
 Ιωάν. Λοβέρδος
 Νικ. Γ. Πινιατόρος

Οι εν Ζακύνθῳ

Ὁ Ζακύνθου Μ. Νικόλαος
 Διον. Δικόπουλος

Νικ. Βερέττας
 Γ. Καμβανέλης
 Δρ. Α. Γαήτας
 Δ. Σιγοῦρος
 Ἰωάν. Καμβανέλης
 Κομ. Γεώρ. Μεσάλας
 Κομ. Διον. Μεσάλας
 Δρ. Πέτρος Α. Βολτέρρας
 Κομ. Θεόδοτος Μερκάτης
 Δ. Καρρέρης
 Νικ. Τερτζέτης
 Γεώρ. Κομοῦτος
 Ἀντών. Κομ. Κοτουβάλης
 Ἰωάν. Δ. Βοῦλτζος
 Δρ. Ἰππ. Σπυρ. Καρβελλᾶς
 Δρ. Νικ. Καρβελλᾶς
 Δρ. Θεόδωρος Καραμαλίκης
 Δρ. Φραγ. Κομ. Μερκάτης
 Μένεγ. Γεννηματᾶς
 Δ. Κεφαλινὸς π. Ἀναστ.
 Α. Κάφυρις
 Β. Γικοῦρος Βασιλείου
 Δρ. Κ. Ναράντζης
 Ἑρμάνος Κομ. Λούντζης
 Δρ. Κων. Λομβάρδος
 Γεώρ. Κομ. Λογοθέτης
 Ε. Μαρτινέγγος
 Δρ. Σπυρ. Μ. Δαλλαπόρτας
 Γ. Κομ. Ρώμας
 Δρ. Δ. Μεταξᾶς Σαντορίνης
 Δρ. Ἰωαν. Ἰωαννόπουλος
 Ἰωαν. Α. Κομ. Μερκάτης
 Παπὰ Ροῦσος
 Ἀναστ. Γρυπάρης

Δημ. Καλλίνικος
 Π. Χιώτης
 Ι. Ἀρβιτιτάκης
 Εὐστάθιος Κομ. Λογοθέτης
 Ἰωάν. Δράκος Μελισσινὸς
 Ἰωάν. Θ. Σιγοῦρος
 Δημ. Βολτέρρας
 Δρ. Ἑρρίκος Πάρνελ
 Δρ. Διον. Βερέττας
 Γεώρ. Ι. Μελισσινὸς
 Νικ. Κομ. Λούντζης
 Σπυρ. Κοργιανίτης
 Γεώρ. Ξένος Ἱερεὺς
 Ἀνασ. Ἱερεὺς Λαμπούδης
 Δρ. Α. Ι. Βερίκιος
 Α. Ροδοκανάκης
 Ἰωάν. Γ. Κρενδιρόπουλος
 Ἀνδρέας Ἰωαννόπουλος
 Δρ. Δημ. Χαλικιᾶς
 Α. Δ. Καραμπίνης
 Παναγῆς Α. Βαλιάνος.
 Γ. Λαγουϊδάρος
 Ρικάρδος Σάργεντ
 Κ. Ν. Σ. Μπαχούμης
 Στέφανος Κομ. Μεσσαλᾶς
 Γεώρ. Σ. Στραβοπόδης
 Διον. Σκυνόπουλος
 Δρ. Γραδενίγος Ψαμάρης
 Διον. Βιδάλης
 Peter Wanlennep p. la S.
 Wanlennep
 Π. Γ. Α. Καμβέρης
 Διον. Γ. Θεριανὸς Μαντζόνης
 Angelica Plessa

Διον. Τζιλιμίγωρος Ἱερεὺς	Ἄγγελος Ἄννινος
Κ. Στράτης	Παναγ. Ἀγγ. Χαλικιόπουλος
Παῦλος Ταβουλάρης	Α. Πλαίσας
Νικ. Καλέντζης	Διον. Σ. Κατζαρὸς
Ἀντών. Τερτσέτης	Ι. Βλαστὸς
Δρ. Διον. Συγοῦρος	Νικ. Βερέττας διὰ τὸν Κ.
Ι. Α. Μόζερας	Δρ. Α. Στραβοπόδην
Α. Χαριάτης Ἀρχιδιάκ. Ζακ.	Νικ. Βερέττας διὰ τὸν Κ.
Χ. Ἱερεὺς Ρουσελάτος Ἱερο-	Κωνσταντῖνον Ξάνθον
γραμματεὺς	Α. Μιχαλίτζης
Διον. Ἰππ. Κομ. Δερώμας	Ἀνδρέας Διον. Συγοῦρος
Κων. Βολτέρρας Μαρτινέγ.	Δρ. Διον. Κομ. Ἰπ. Φλαμ-
Κων. Ἱερομ. Στρατούλης	πουριάρης
Giac. ^ο Can. ^ο Ghirardini	Δημ. Δ. Δαμουλιάνος
G. Badoer	Ἰωάν. Καντουνής
Βαγγέλης Μ. Μανιάκης	Δρ. Ι. Τυπάλδος
Ἄθαν. Μπονσινιὸρ	Χρυσοπλεύρης Κομ. Κουε-
Σπυρίδων Βολτέρρας	ρίνος

Αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν Κ. συνδρομητῶν τῶν
διαφόρων Νήσων, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ἔμειναν ἐκτὸς
τοῦ καταλόγου διὰ τὸ νὰ μὴ ἐπέμφθησαν ἐν καιρῷ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ἰδοὺ ἤδη, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, φθάνει εἰς τὸ τέλος τὸ πόνημα τοῦτο καὶ ὑπὸ τολμηροῦ νέου παρουσιάζεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Κοινοῦ. Ἄν καὶ οὐδενὸς ἐπιλόγου ἦτο χρεία, ὀλίγαι μόνον γραμμαὶ χρησιμεύουσι τρόπον τινὰ ὅπως ἐνθυμίσω ἐκ νέου ὅτι τὸ πόνημα τοῦτο δὲν δημοσιεύεται, οὔτε ὡς ἔργον τελειότητος, οὔτε ὡς ἔργον βαρύτητος ἀλλ' ὡς πρῶτον δοκίμιον νεανικῆς Μούσης, ἥτις μὲ τὸν καιρὸν δύναται νὰ λουσθῇ καὶ καθαρισθῇ, ὅσον εἶναι δυνατόν, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐλλειμμάτων αὐτῆς.

Περιμένω μὲ μεγάλην ἀνησυχίαν τὴν κοινὴν κρίσιν, ἐὰν ἐπιτύχω συγγνώμης, ἐὰν δεχθῇ μὲ συμπάθειάν τινα ἡ Μοῦσά μου, ἐὰν ἐννοήσω ὅτι τὸ πρῶτον πέταμα αὐτῆς δὲν ἦτο ἀξιοκαταφρόνητον, καὶ δὲν μοῦ προσάπτη τὴν κηλίδα, ἥτις δικαίως θεωρεῖται ὡς γελοῖα, τοῦ νὰ θέλῃ τις νὰ κάμνῃ τὸν Ποιητὴν, θέλω ἐπιχειρήσῃ τὴν τύπωσιν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀγγελίαν μου ὑπεσχέθην, διαφόρων ἄλλων λυρικῶν, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τρίτην Τραγωδίαν Ἰεφθάε ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἀπὸ τὴν Ἱερὰν γραφὴν. —

Τὸ ὕφος τῆς Τραγωδίας ταύτης θέλει εἶσθαι πολὺ διάφορον τῶν δύο προηγουμένων.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ.	ς'. Στιχ.	22	σείρω	γράφ.	σύρω.
—	θ'.	—	4	—	—
—	39	—	4	—	—
—	41	—	3	—	—
—	46	—	4	—	—
—	52	—	10	—	—
—	108	—	15	—	—
—	116	—	9	—	—
—	128	—	1	—	—
—	145	—	22	—	—
—	153	—	46	—	—
—	179	—	5	—	—
—	197	—	2	—	—
—	—	—	5	—	—
—	224	—	6	—	—
			7	—	—

Melissinos, Spyridien

[Nichtlateinische Schriftzeichen] Ein Priester der ?? und Johanna Grey, 2
Tragödien

1854

P.o.rel. 2045

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10035847-8